

Escapa't amb mí...

Peter Pan

í

Wendy

*No diguis mai adéu,
perquè dir adéu significa
desaparèixer,
i desaparèixer significa oblidar.*

TREBALL DE RECERCA

Peter Pan i Wendy

Resum: *Peter Pan i Wendy* (1911), de J.M. Barrie (1860-1937), és el relat de la història de Peter Pan que, després d'abandonar la seva mare en ser un bebè, ha deixat de créixer per convertir-se, per sempre més, en un nen. Viu al País dels Somnis amb els nens perduts, la fada Campaneta de Llauner i uns pirates controlats pel capità Ganxo. No obstant això, qualsevol nen enyora, de tant en tant, el caliu i els contes d'una mare. Per això, Peter va a la recerca de Wendy, que convertirà en la seva mare i en la de tots els nens perduts. Al País dels Somnis, tots plegats viuran milers d'aventures amb les fades, els pells-roges, les sirenes i els pirates.

Aquest treball de recerca presenta l'anàlisi literària d'aquesta obra, amb un estudi dels fets narrats (argument, tema i resum dels capítols), del narrador, de l'espai i del temps, dels personatges, i de l'objectiu de l'autor a l'hora de crear aquesta història, tot afegint-hi el perfil biogràfic de l'autor, els antecedents literaris d'aquest conte i els llibres en els quals apareix el personatge de Peter Pan.

Paraules clau: treball de recerca, J.M. Barrie, Peter Pan, *Peter Pan i Wendy*, anàlisi literària.

Abstract: *Peter Pan and Wendy* (1911), from J.M.Barrie (1860-1937), is a tale of Peter's Pan history that, after leaving his mother when a baby, he has stopped growing to become, forever, a boy. He lives in Neverland with the lost boys, the fairy Thinkerbelle and some pirates commanded by captain Hook. In spite of this, every boy misses, sometimes, the warmth and stories of a mother. So Peter goes in search of Wendy, who will become his mother and the mother of all lost boys. In Neverland they will live together thousands of adventures with the farities, the red-skinners, the sirens and the pirates.

This research work presents the literary analysis of this work, with the study of the told facts (argument, subject, and the chapter's summary), of the teller, of the place and the time, of the characters, and of the author's objective when creating this tale, and adds the author's biographic profile, the literary precedents of this tale and the books where appears the Peter Pan's character.

Keywords: research work, J.M.Barrie, Peter Pan, *Peter Pan and Wendy*, literary analysis.

ÍNDIX

1. INTRODUCCIÓ	5
2. PETER PAN I WENDY	7
2.1. L'autor: J.M. Barrie	7
2.1.1. Obra de J.M. Barrie	16
2.2. Els antecedents de Peter Pan	17
2.3. Els fets narrats	20
2.3.1. L'argument i el tema	20
2.3.2. Resum per capítols	21
2.4. El narrador de l'obra	40
2.5. L'espai i el temps	40
2.6. Els personatges	42
2.6.1. Els personatges protagonistes: Peter Pan i Wendy	42
2.6.1.1. Peter Pan	43
2.6.1.2. Wendy	55
2.6.2. El personatge antagonista: el capità James Ganxo	64
2.6.3. D'altres personatges	69
2.6.3.1. George i Mary Darling	69
2.6.3.1.1. George Darling	70
2.6.3.1.2. Mary Darling	73
2.6.3.2. John i Michael Darling	75
2.6.3.3. Nana	78
2.6.3.4. Campaneta de Llauner	80
2.6.3.5. Els nens perduts	85
2.6.3.6. Els pirates	88

2.6.3.7. Els pells-roges	90
2.6.3.8. Les sirenes	91
2.6.3.9. El cocodril	92
2.6.3.10. L'ocell del País dels Somnis	93
2.7. Objectiu de l'autor en escriure aquesta obra	95
3. CONCLUSIONS	96
4. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA	98
4.1. Bibliografia	98
4.2. Webgrafia	98

“Tots els nens es fan grans, tret d’un”

J.M. Barrie

Començament de *Peter Pan i Wendy*

21

1. INTRODUCCIÓ

Aquest és un treball de recerca sobre el conte *Peter Pan i Wendy* (1911), de l'escriptor escocès James Matthew Barrie (1860-1937).

És un treball de recerca que reflecteix l'anàlisi, des d'un punt de vista literari, d'aquesta obra tan famosa de la literatura universal. En elaborar-lo, els meus objectius principals han estat aprendre a fer un treball de recerca i saber analitzar literàriament una obra clàssica de la literatura.

Peter Pan és un nen que, després d'abandonar la seva mare en ser un bebè, ha deixat de créixer per convertir-se, per sempre més, en un nen. Viu al País dels Somnis amb els nens perduts, la fada Campaneta de Llauner i uns pirates controlats pel capità Ganxo. No obstant això, qualsevol nen enyora, de tant en tant, el caliu i els contes d'una mare. Per això, Peter va a la recerca de Wendy, que convertirà en la seva mare i en la de tots els nens perduts. Al País dels Somnis, tots plegats viuran milers d'aventures amb les fades, els pells-roges, les sirenes i els pirates.

He escollit aquest treball per diverses raons: en primer lloc, perquè la literatura em delecta. M'agrada molt llegir. En segon lloc, perquè *Peter Pan i Wendy* ha estat, des de la infantesa, una de les meves lectures predilectes. He de remarcar que mai abans havia fet un treball d'aquest tipus; per tant, ha estat un nou repte per a mi, que m'ha enriquit en tots els aspectes.

El meu treball té com a finalitat dur a terme una anàlisi literària profunda d'aquesta obra tot afegint-hi el perfil biogràfic de l'autor, els antecedents literaris d'aquest conte i els llibres en els quals apareix el personatge de Peter Pan.

El cos del treball, que comprèn l'estudi de *Peter Pan i Wendy*, s'estructura en tres apartats: el primer, **L'autor: J.M. Barrie**, ens acostava a la personalitat de Barrie com a home i com a escriptor; el segon, **Els antecedents de Peter Pan**, parla del llibre que conté la primera narració protagonitzada per en Peter Pan i també mostra les sis obres escrites per J.M. Barrie en les quals apareix aquest nen que no creix; el tercer conté **l'anàlisi profunda literària de *Peter Pan i Wendy*** amb un estudi dels fets narrats (argument, tema i resum dels capítols), del narrador, de l'espai i del temps, dels personatges, i de l'objectiu de l'autor a l'hora d'escriure aquesta història.

Val a dir que he acompanyat l'explicació de l'anàlisi literària d'aquesta obra amb diferents imatges relacionades directament amb aquest conte. Les il·lustracions són d'Arthur Rackham, Mabel Lucie Attwell, Sebastian Giacobino i Robert Ingpen. La resta d'imatges pertanyen a la pel·lícula d'animació estatunidenca, de l'any 1953, produïda per Walt Disney (aquestes imatges han estat inserides en l'apartat que descriu els personatges). Amb això, he volgut donar al treball l'efecte de ser l'explicació d'una història fantàstica, una mena de conte il·lustrat tal com ho ha estat l'obra treballada.

Per a acabar, hi he inclòs una bibliografia i una webgrafia de les fonts consultades en el decurs de l'elaboració del treball de recerca.

Pel que fa a la metodologia que he seguit en confeccionar aquest treball, primerament he llegit el llibre *Peter Pan i Wendy* i, mentre ho feia, he anat assenyalant els fragments que tenien relació amb els diferents apartats de la seva anàlisi literària i que m'ajudaven a argumentar les meues deduccions. Cal remarcar que aquests fragments hi apareixen en lletra cursiva i en color marró, tot indicant-ne el capítol i la pàgina del llibre on surten, de l'editorial Barcanova. En segon lloc he anat resumint l'obra per capítols. En tercer lloc, i finalment, he buidat tota la informació seleccionada per classificar-la dins dels apartats corresponents, tot redactant-ne el contingut.

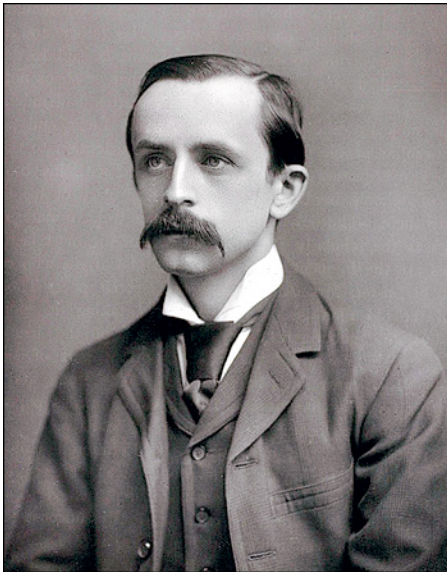
A banda de l'estudi de l'obra en si, he cercat informació sobre l'autor i sobre la seva obra per conèixer més sobre ell i sobre la seva forma de treballar. Tot plegat m'ha ajudat en la redacció de la seva biografia. També he buscat dades relacionades amb els antecedents literaris del personatge de Peter Pan i amb els diferents llibres en què apareix aquest personatge.

He de remarcar que he anat treballant de manera disciplinada i continuada des que vaig començar aquest treball, a principis de l'estiu, fins que l'he acabat, durant les vacances de Nadal.

Finalment, he de dir que m'ha agradat molt elaborar aquest treball per diferents raons. He après a seguir una bona metodologia a l'hora de fer un treball de recerca. Tot el que he après de ben segur que em servirà per a quan en torni a fer un altre. A més a més, m'ha agradat d'analitzar literàriament aquesta obra, la qual cosa ha ajudat força a gaudir encara més d'aquest treball de recerca.

2. PETER PAN I WENDY

2.1. L'autor: J. M. Barrie

“Déu ens ha donat records per tal que puguem tenir roses de juny al desembre de la nostra vida.”

J. M. Barrie

James Matthew Barrie, més conegut com a J. M. Barrie, fou un novel·lista i dramaturg escocès que odiava les cares tristes. Quan era nen i veia plorar algú, començava a fer ganyotes de pallaso per forçar-lo a somriure. Més tard, ja d'adult, va ajudar la gent a suportar les seves penes acompanyant-la a través d'un passeig per les rutes daurades de la imaginació.

Barrie va néixer el 9 de maig de 1860, al número nou de Brechin Road, carrer cèntric de la petit localitat escocesa de Kirriemuir, situada al consell d'Angus, al peu de les Highlands, una terra d'aire pur, boires espesses i excel·lents teixidors.

Era el segon fill dels deu que va tenir el matrimoni format pel teixidor David Barrie i Margaret Ogilvy, dona per la qual James sempre va sentir adoració. La seva era una família d'artesans, d'escassos recursos i estiradament victoriana.

Va ser un home afable i una mica extravagant que escrivia tan bé amb una mà com l'altra, i un gran fumador de pipa partidari de la fantasia i amic de les bromes. Com que el seu cos era menut i dèbil, costava fer-se càrrec de l'edat que tenia. Fins i tot amb quaranta anys, la gent solia confondre'l amb un nen per la seva cara d'escolar, la seva veu aflautada i la seva molesta alçada, i perquè no va tenir mai ni un sol cabell blanc. Hi ha qui diu que Barrie no volia créixer...

Va passar la infantesa en una llar humil on va haver de compartir el menjar amb nou germans. A la seva mare, una dona de gran imaginació, li agradava molt explicar històries, de manera que el petit James es va aficionar ben aviat a la literatura. Els llibres es van convertir en el seu paradís quotidià i en la seva evasió predilecta. James adorava les novel·les de l'oest, de policies i lladres, d'illes remotes habitades per naufrags solitaris...

Un bon dia, quan tenia sis anys, el seu germà David, que ja era un adolescent, es va matar mentre patinava sobre un llac gelat. Va ser una desgràcia inimaginable, ja que David era la gran esperança de la família: un noi intel·ligent i ben plantat que semblava destinat a treure'ls a tots de la pobresa.

El petit James Barrie

Margaret Ogilvy

La seva mort va alterar profundament la vida familiar i va trastornar la salut mental de la mare, que es va convertir en una persona desequilibrada, autoritària i inflexible, cosa que va influenciar James durant la resta de la seva vida.

Després de convertir-se en un escriptor famós, ell mateix confessaria moltes vegades que el seu desig més profund hagués estat recuperar els anys feliços de la seva primera infància. El seu cèlebre personatge, Peter Pan, és una personificació de tals anhels.

La seva mare, que mai va poder superar aquella tragèdia, va ignorar des de llavors el que per aquesta fatalitat havia esdevingut el fill gran. L'escriptor narra, com a exemple d'això, com en entrar a l'habitació de sa mare, aquesta sempre li deia: "David, ets tu? Pots ser tu? I, en veure James, exclamava amb tristesa: "Ah, solament ets tu."

Quant al pare, no tenia el menor contacte amb cap dels seus fills. Probablement, aquesta extrema desatenció per part dels pares, va ser la que va desencadenar en James un nanisme psicogènic¹: mai va arribar a la pubertat i el seu creixement es va detenir en un metro quaranta-set. Això explicaria la seva escassa estatura, el seu rostre infantil i la seva aparent asexualitat. És força probable que aquesta estatura li servís per a aproximar-se als petits amb major facilitat i gaudir millor de la seva confiança.

El petit James, que no suportava veure trista la seva mare, es va entestar a substituir el germà mort: es va vestir amb la roba de David, en va imitar els gestos i la manera de xiular, i va intentar semblar tan llest i atractiu com ell. Tot

---

¹ Trastorn mental caracteritzat per una parada del creixement físic i psicològic que impedeix al malalt

comptat i debatut, una tasca inútil que li va causar més frustracions que alegries.

Malgrat, o potser a causa del desamor de què va ser víctima per part de la seva mare -víctima a la vegada del seu propi dolor-, sempre va sentir cap a aquesta una adoració sense límits, que va quedar palesa en *Margaret Ogilvy*, la biografia que li va dedicar i en la qual va escriure: “No hi havia cap so a l’habitació (es referia a la de sa mare, a la qual acudia, sempre en va, a consolar-la). Vaig escoltar un plor i la meua mare moure’s del llit i vaig pensar que estava fosc i sabia que ella no m’abraçaria”. “No passa res, després dels dotze anys, que importi molt”.

Així mateix, reverencià amb una obsessió quasi malaltissa el germà mort, fins a l’extrem que aquell nen, que mai va acabar de créixer -morint per tant en una absoluta perfecció- va renàixer posteriorment en la figura de Peter Pan.

Després d’estudiar a la Universitat d’Edimburg, Barrie es traslladà a Londres on va treballar com a periodista. S’hi va fer popular amb una sèrie de relats que retrataven amb un gran sentit de l’ humor la vida d’un poblet escocès molt semblant al Kirriemuir de la seva infantesa. Barrie va escriure diverses novel·les d’èxit, una barreja sucosa d’episodis còmics, bons sentiments i detalls autobiogràfics. Tanmateix, va ser en el teatre on més va brillar el seu enginy. La seva especialitat eren les comèdies senzilles, de vegades massa sentimentals i cursis.

La reputació de Barrie va començar a estendre’s per Gran Bretanya i escriptors com Thomas Hardy i Robert Louis Stevenson es van interessar per la seva obra, mantenint regularment amb ell intercanvis epistolars. El novel·lista Henry James no tardaria a formar part del seu cercle més íntim. Conservaria, així mateix, l’amistat que es va iniciar a la universitat d’Edimburg i que es va mantenir indissoluble en el temps, amb Arthur Conan Doyle i P.G. Woodhouse.

Barrie solia enamorar-se de les actrius que representaven les seves obres, i va arribar a casar-se amb una d’elles, per bé que el matrimoni va ser un desastre i va acabar en divorci.

Així, el 1894, Barrie va contreure matrimoni amb l’actriu Mary Ansell. Segons sembla, el matrimoni no va arribar a consumir-se. Els biògrafs de Barrie asseguren que Mary el va rebutjar diverses vegades i el va acceptar solament una: quan l’escriptor es trobava greument malalt de pulmonia.

Els més o menys malintencionats testimonis de l’època asseguren que Mary Ansell creia que Barrie era a punt de morir i pensava que el fet de convertir-se en la vídua d’un autor adinerat no semblava un mal tràmit. Així doncs, les noces es van celebrar amb un James Barrie allitat i sotmès a unes febres aparentment letals. Per a sorpresa de tothom i possible decepció de la recent casada, Barrie no només es va recuperar, sinó que va viure fins als 77 anys.

Mary Ansell

Mary Ansell actuant

També es diu que el matrimoni mai s'arribà a consumir perquè Barrie no tenia intencions de buscar una parella sexual, sinó una mare, la qual cosa es veu reflectida en la relació que Peter Pan tindrà amb Wendy en la seva obra. Val a dir que, ja a la fi del matrimoni, Mary tenia una altra parella, cosa que causà un gran escàndol a Anglaterra.

Pel que sembla, Barrie no va trobar la felicitat en l'amor. Diuen que somiava a trobar una dona que s'assemblés en tot a la seva adorada mare, però que no la va trobar mai, ni a Escòcia ni a Londres ni a cap altre lloc.

Barrie passejant Porthos

Amb quaranta anys, Barrie s'havia transformat en un home trist. La seva vida li semblava avorrida, i envejava els aventurers que es dedicaven a creuar deserts en dromedari o a omplir sacs de perles als mars del sud. Se sentia sol, negat per a l'amor, aterrit per la perspectiva d'una vellesa que preveia solitària, nostàlgic d'una infància que ja quedava lluny...

En aquells moments tan difícils, uns nens li van alegrar la vida. Cap a 1897, Barrie tenia un gos Sant Bernat, anomenat Porthos, que treia a passejar cada tarda pels jardins de Kensington. Aquí és on va començar a coincidir amb els Llewelyn Davies, uns germanets que jugaven al parc acompanyats per la seva mainadera, Mary Hodgson. Barrie es va fer amic dels nens, als

quals distreia fent-los ganyotes ridícules, proposant-los jocs sorprenents i explicant-los històries d'indis sigil-losos i pirates penjats, sirenes capricioses i fades esquives.

Amb el temps, va conèixer els pares dels germans: Arthur Llewelyn Davies y Sylvia du Maurier. Ell era un advocat vingut a menys, i ella una dona molt bella de qui, pel que sembla, Barrie va estar enamorat en secret. El matrimoni Llewelyn Davies i els seus cinc fills van ser el model dels Darling, l'excèntrica família de Wendy.

Arthur Llewelyn Davies

Sylvia Llewelyn Davies

Arthur Llewelyn Davies i els seus fills

Barrie visitava la família a diari. Va arribar a convertir-se en un segon pare per als nens, que el cridaven "oncle Jimmy". Ell els omplia de regals i els embuixava amb històries de fades i pirates que acabarien configurant la

història de *Peter Pan*. Quan Arthur, el pare dels nens, va emmalaltir greument, Barrie va romandre amb ell fins a la seva mort i posteriorment es va encarregar de mantenir econòmicament la família. El 1909, va morir Sylvia, la mare, i Barrie va adoptar legalment els nens.

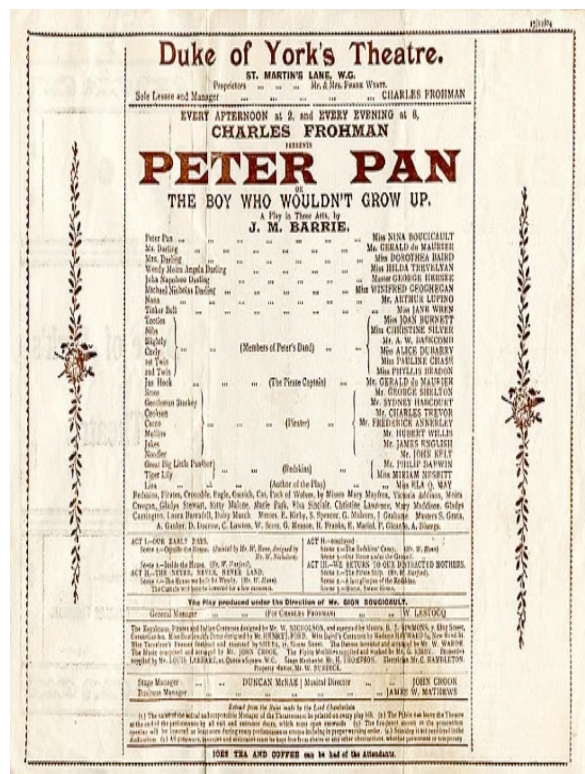
Jack, George i Peter Llewelyn Davies

El petit Michael Llewelyn Davis vestit de Peter Pan

Existeixen sospites que Sylvia havia deixat escrit en el seu testament que fos la germana de la seva mainadera la qui es quedés amb la custòdia dels seus fills, de manera que Barrie va poder falsificar el document o malinterpretar-lo (la germana de la mainadera s'anomenava Jenny, i els nens anomenaven James afectuosament "Jimmy". Realment, l'escriptor resultava ser la persona millor preparada i amb més recursos econòmics i afectius per tenir cura dels nens.

Cap al 1901, en les històries que Barrie creava per als Llewelyn Davies, va començar a aparèixer un nen anomenat Peter Pan que no tenia família, vivia al parc de Kensington, parlava amb les fades i es negava a créixer. Peter representava el plaer d'una vida sense regles, i d'aquí ve que s'anomenés Pan, el nom d'un déu grec molt capriciós que vivia als boscos sense obeir altra llei que la del seu instint. En la figura de Peter, Barrie va projectar emocions molt personals: l'enyorança per la infantesa, l'amor per la fantasia i el menyspreu per les rígides convencions que presideixen la vida burgesa.

Programa de l'estrena de Peter Pan

Durant el Nadal de 1904, Barrie va estrenar una obra teatral protagonitzada per Peter Pan que va ser tot un èxit, sobretot per l'escena en què el nen demanava als espectadors que, si creien en les fades, aplaudissin, ja que només així podrien salvar Campaneta de la mort. Durant mesos, el teatre es va omplir de nens entusiastes que aplaudien d'allò més i que es barallaven per asseure's a les primeres files, perquè volien llançar petons a Peter i insultar el capità Ganxo. Impulsat per l'èxit, Barrie va convertir la comèdia en novel·la, i així és

com va néixer el *Peter Pan* que tots coneixem, que es va publicar per primera vegada el 1911 i que és l'obra mestra del seu autor.

Peter Pan es va transformar de seguida en un mite, ja que reflectia de manera captivadora un desig ancestral de l'ànima humana: l'ambició impossible d'aturar el temps. Com a recompensa per la seva creació, Barrie va rebre un títol nobiliari, l'amistat de la família reial i infinitat d'homenatges i distincions. El 1912, l'Ajuntament de Londres va col·locar als jardins de Kensington una estàtua de bronze que representava Peter Pan tocant la caramella: la van col·locar de nit, amb la major discreció, per donar una bona sorpresa a tots els qui passessin pel parc l'endemà.

Peter Pan als jardins de Kensington

L'estàtua de Peter Pan tocant la caramella, obra de l'escultor George Frampton, va decebre profundament Barrie. L'escriptor volia que Michael, un dels germans Llewelyn Davies, fos el model escollit per esculpir l'estàtua. Barrie havia proporcionat a Frampton una fotografia de Michael en la qual apareixia vestit amb el característic vestit de Peter Pan. L'artista decidí prescindir de la fotografia de Michael i va triar un altre nen com a model, la qual cosa provocà el malestar de Barrie. Quan aquest va veure l'obra de Frampton, va opinar que l'autor no havia sabut mostrar el vertader esperit de Peter ni el dimoni que Peter Pan portava dins.

Tots els reconeixements que va rebre Barrie no van impedir que tornés a patir. La vida dels sers estimats de James Barrie semblava estar tocada per la fatalitat. A la primerenca pèrdua del seu germà David i de la seva mare, calia unir la de la petita Margaret², el matrimoni Arthur i Sylvia i, més endavant, en la vellesa de l'escriptor, la mort de dos dels cinc germans Lewellyn Davies.

D'una banda, Georges, el major, va morir el 1915, en la Primera Guerra Mundial, en acte de servei. D'altra banda, Michael, que era homosexual, i amb qui James Barrie s'escrivia diàriament, es va ofegar amb el seu amant Rupert Errol Victor Buxton llançant-se a unes perilloses aigües prop d'Oxford. Aquest fet va ocórrer l'any 1921 i va ser considerat com un probable suïcidi.

Margaret Henley

Cal dir que també va acabar malament el tercer dels germans, Peter, a qui tots cridaven afectuosament "Peter Pan". Era editor i havia publicat informació sobre Barrie en la seva obra *Morgue*. Doncs bé, als 63 anys, mort ja Barrie, es va suïcidar llançant-se al pas d'un tren del metro londinenc.

L'any 1929, el creador de l'heroi infantil anomenat Peter Pan va decidir que tots els beneficis obtinguts per la venda del seu llibre i els drets d'imatge del seu personatge anessin destinats a l'hospital *Great Ormond Street*, una de les clíniques infantils més prestigioses del món en el tractament de malalties greus.

James Barrie va passar els seus darrers anys reclòs a casa, en un estat de tristesa profunda. La seva veu dolça es va tornar ronca i la seva mirada, d'un blau claríssim, es va anar omplint d'ombres.

Barrie va morir el 19 de juny de 1937, als setanta-set anys, d'una pneumònia. Estava acompanyat de la seva majordoma i d'un criat fidel.

---

² Margaret Henley era la filla d'un amic de Barrie, el poeta William Ernest Henley. La petita Margaret era una nena de quatre anys que cridava Barrie *friendly* (*amigueta*). tot i que la seva llengüeta, incapaç encara de pronunciar correctament, digués quelcom semblant a *Wendy*. La seva mort prematura, per una meningitis, amb tan sols sis anys, donà nom en la ficció a Wendy, la protagonista de Peter Pan, en record a aquell ésser angelical.

“La vida és una llarga lliçó d’humilitat.”

J.M. Barrie

En la darrera etapa de la seva vida, Jimmy, tal com el cridaven els seus amics, o Sir James, tal com era tractat en societat, ja era un home l'alçada del qual havia anat minvant cada vegada més. El seu front pàl·lid i protuberant i les bosses violàcies sota els ulls es repartien la totalitat del rostre, que estava horitzontalment dividit per un espès bigoti del qual sobresortia constantment una pipa apagada. S'havia convertit, des de feia molt temps, en un dels homes més famosos de la seva època. Quan Charles Chaplin va viatjar a Londres el 1921 i li van preguntar qui tenia més desitjos de conèixer, la seva resposta va ser immediata: James Matthew Barrie.

El petit baronet jeu al cementiri de Kirriemuir, al costat dels seus pares i el seu germà gran, probablement capitanejant amb entusiasme tots els nens perduts: els qui cauen dels seus cotxets quan les seves mainaderes estan distretes i que, si als set dies no han estat reclamats per ningú, se'ls envia al País dels Somnis.

Barrie va publicar més de quaranta obres, moltes de les quals van assolir un èxit profund als escenaris londinencs. Aquest autor ens ha deixat una gran obra literària, una manera molt personal d'entendre la vida i, per suposat, Peter Pan, un meravellós personatge amb el qual tothom s'ha identificat en més d'una ocasió.

2.1.1. Obra de J. M. Barrie

James Matthew Barrie va escriure primerament narracions sobre la seva terra natal, i va publicar la seva primera novel·la l'any 1891: *El petit ministre*. Aquesta obra seria adaptada més tard al teatre. Val a dir que el teatre va ser

una de les seves passions. Els triomfs que va obtenir a l'escena han estat eclipsats pel seu *Peter Pan*, la seva creació més famosa.

Entre els seus èxits més grans hi ha *El convidat a la boda* (1900), *Quality Street* (1901) i *l'admirable Crichton*, comèdies sentimentals, fines com el polsim de les ales d'una fada, on l'amor i el pas del temps tenen un paper decisiu. Després de diverses comèdies breus, es va acomiadar del teatre, l'any 1904, amb *El nen David*, una obra radicalment diferent sobre el personatge bíblic i amb el nom del seu germà mort, mai no oblidat, com a títol. *Margaret Ogilvy* (1894) va ser la seva obra narrativa més lloada. *Tommy el sentimental* (1896) i *Tommy i Grizel* (1900) són dues novel·les que es continuen, amb un personatge central a qui "agradava tant de ser nen, que no volia créixer".

2.2. Els antecedents de Peter Pan

L'any 1902, Barrie va escriure un llibre de relats meravellosos, inspirats fonamentalment en llegendes escoceses, titulat *L'ocellet blanc*³. D'aquest llibre va extractar la seva primera narració sobre en Peter, *Peter Pan a Kensington Gardens* (1906), publicada amb unes exquisides il·lustracions d'Arthur Rackham.⁴

L'ocellet blanc és una obra, avui quasi desconeguda, que conté apunts autobiogràfics i que Barrie dedica a "els seus nois", els Llewelyn Davies. El protagonista, el capità W., és un vell solter que, enamorat platònicament d'una jove institutriu, Mary, es converteix primer en el seu benefactor i després en el del seu fill, David. El capità, fascinat pel nen, fins i tot pensa a arravatar-lo a la seva mare i s'inventa, per justificar la relació, que ell tingué un fill que morí, Timothy. Obsessionat a esdevenir algú tan imprescindible com els seus pares, el capità li conta històries, entre les quals hi ha la de Peter Pan: un bebè molt vell, que sempre té la mateixa edat, que es va escapar de casa per volar als jardins de Kensington, on neixen els ocells que després es convertiran en els nens que poblen el món real. Després de viure moltes aventures, el Peter Pan de *L'ocellet blanc* intenta tornar a casa per fer-se gran i enfrontar-se a la vida, però la finestra és tancada i la mare abraça un altre nen. El pobre, abandonat, no té més remei que romandre als jardins⁵ anhelant la seva perduda humanitat i encarregant-se d'enterrar els bebès que moren en caure dels cotxets. Sempre de dos en dos, perquè se sentin menys sols.

³ "Gran ocell blanc" és com anomenaran Wendy els nens perduts, en veure-la per primer cop, volant per sobre del país dels Somnis

⁴ Arthur Rackham s'hi va autoretratar caricaturitzat en la figura d'un follet que s'amaga darrere d'una tulipa.

⁵ En Peter va tornar als jardins perquè abans de néixer havia estat un ocell –com tots els nens– i va volar des dels jardins al ventre de la seva mare. En abandonar-la, ja va deixar de ser un nen i, com que havia deixat de ser un ocell, des de llavors va ser un "mig mig".

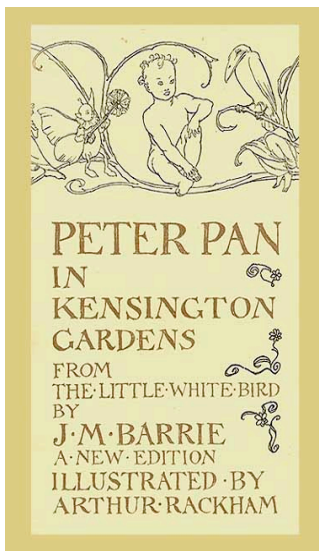

En primera instància, Peter no creix perquè no pot, perquè no se li ha permès fer-ho. Aquesta idea viu arrelada en la ment de l'autor des dels sis anys, quan s'adonà que alguns nens no creixen mai, tal com va passar amb el seu germà David, el preferit de sa mare i la promesa de la família humil, que morí en un accident de patinatge sobre gel al llac de Kirriemuir. Per a Barrie, David, a partir de la seva mort, adquirí una qualitat quasi heroica: va romandre eternament jove, de manera que, quan ell ja era un home, son germà seguia sent un nen de tretze anys.

L'any 1911, escriu *Peter Pan i Wendy*, text que havia conegut una versió teatral que encara avui es representa amb èxit: *Peter Pan o el nen que no volia créixer* (1904). L'any 1928, aquesta obra teatral va ser publicada també en forma de llibre.

En l'obra teatral⁶, Barrie crea un personatge nou que deixa de ser un bebè per adoptar una edat més propera a la de son germà mort i a la dels Llewelyn Davies més grans. Hi apareix un Peter Pan que és un jovenet arrogant, agosarat, fetiller... El productor de l'obra, Charles Frohman, s'entossudeix a atorgar-li una nova qualitat: Peter Pan no creix per rebel·lia, perquè no vol.

Peter Pan o El nen que no volia créixer s'estrenà el 27 de desembre de 1904 al teatre Duc de York de Londres. El públic mai havia vist res de semblant: nens volant per l'escenari, una bola de llum que representava la fada Campaneta, un gos mainadera, un cocodril amb un rellotge a l'estómac que perseguia el pirata Ganxo per acabar devorant-lo... Fou un èxit rotund. Barrie, amagat entre bastidors, va saber que havia aconseguit el somni de qualsevol escriptor, la seva petita dosi d'immortalitat: Peter Pan seria tan popular que alguns, molt prompte, el considerarien un mite modern.

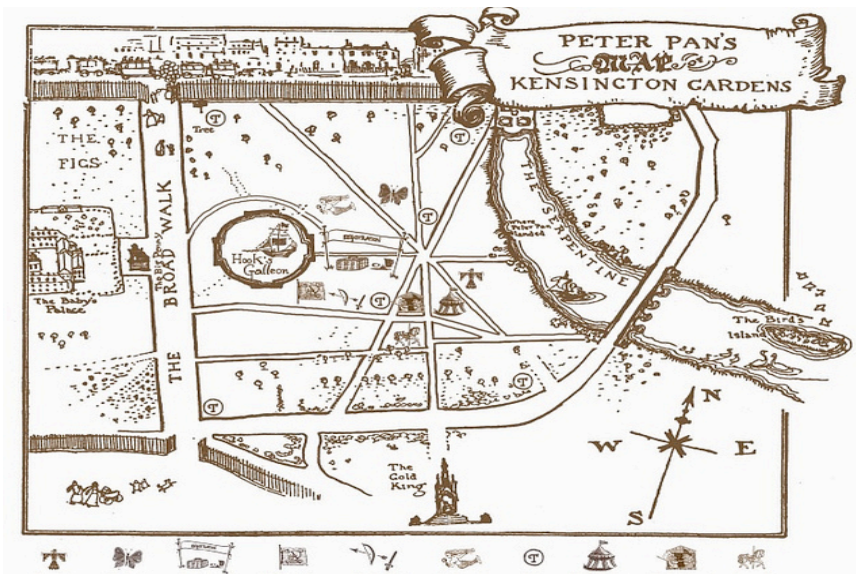

En *Peter Pan als jardins de Kensington*, llibre encisador i força trist, hi ha un mapa dels jardins preciós, dibuixat per Rackham, que tots els nens haurien de consultar per tal de conèixer la seva geografia fantàstica. Llàstima que els altres dibuixants no fessin el mateix, després, amb el País dels Somnis.

Als jardins de Kensington en Peter reapren a volar, viu amb els ocells, travessa el riu Serpentina gràcies a un bitllet de banc que va tirar a l'aigua el poeta Shelley⁷, coneix les fades, es converteix en la seva orquestra i decideix prescindir de les mares en un capítol esgarriós. Però, en el fons, cerca de substituir-les per nenes que accedeixen a viure amb ell. Busca en Peter, una mare o una parella?

⁶ L'autor la reescriuria obsessivament cada temporada.

⁷ Poeta anglès romàntic.

Mapa dels jardins de Kensington il·lustrat per Arthur Rackham

La Maimie, la nena d'aquest llibre, prefigura la Wendy, i Barrie en farà servir elements, com la caseta construïda al seu voltant i la confusió entre petó i didal, però la seva separació és més dolorosa. Per sort va arribar la Wendy, i les Wendys successives –la filla, la filla de la filla de la Wendy- hi aniran a fer la neteja primaveral a can Peter. No pas totes les primaveres, perquè ell és molt desmemoriat i alguns anys s'oblida d'anar a buscar-les. Això ja és del segon llibre, o sigui, el de *Peter Pan i Wendy*.

D'aquest primer llibre queden encara algunes coses a dir: que els vents tenen color; que en Peter ja és un solitari des del començament (aquí ni tan sols té els nens perduts); que les fades mai no fan res que sigui útil (després sabrem que, per cada nen que no hi creu, se'n mor una, encara que poden escapar-se de la mort si un altre nen en referma la seva fe) i que es punxen el coll a fi d'aconseguir tinta amb la seva sang blava; Que el gos de Sant Bernat de Barrie es deia Porthos. I que les orenetes són les ànimes dels nens morts.

En el segon llibre, *Peter Pan y Wendy*, En Peter ha crescut una miqueta, s'ha posat un vestit, mig de gnom, mig de Robin Hood⁸ i s'ha instal·lat al País dels Somnis, més divertit encara que els jardins de Kensington.

Autoretrat caricaturitzat d'Arthur Rackham

⁸ En el primer llibre anava nu cosa que, per al teatre, atesa la seva nova talla, o per presentar-se davant de les dames, això no era pas gaire polít.

En aquest país viuen pells-roges, sirenes, feres i pirates. El capità dels pirates ha estudiat a Eton i ha canviat el seu nom de cavaller anglès pel de Ganxo... I ha aparegut la Wendy...

Les sis obres de J. M. Barrie en les quals apareix el nen que mai creix són les següents:

- *L'ocellet blanc* (1902), novel·la els capítols centrals de la qual componen *Peter Pan als jardins de Kensington*, publicada per primera vegada de forma independent el 1906.
  - *Peter i Wendy* (1911), novel·la basada en l'exitosa obra teatral que Barrie havia estrenat el 1904 i que el públic desitjava veure-la convertida en llibre.
  - *Per als cinc: una dedicatòria* (1928), pròleg de l'obra de teatre en el qual un Barrie, especialment sincer i melangiós, recorda com sorgí, amb l'ajut dels germans Llewelyn Davies, el primer Peter Pan.
-
- *Peter Pan o el nen que no volia créixer* (1928) és la publicació definitiva de l'obra de teatre. Una compilació de les múltiples versions que l'autor havia anat escrivint temporada rere temporada.
  - *Quan Wendy es féu gran: una ocurrència tardana* (1908), escena que aporta un final alternatiu a l'obra i que s'escriuí amb la intenció de ser representada, com una sorpresa per al públic, una sola vegada.

2.3. Els fets narrats

2.3.1. L'argument i el tema

Peter és un nen petit que no vol créixer i que viu juntament amb els nens perduts al País dels Somnis, una illa on conviuen amb pirates, fades, sirenes i pells-roges. En aquesta illa Peter Pan viu nombroses aventures fantàstiques durant tota l'eternitat.

Peter convida Wendy Darling al País dels Somnis perquè sigui la mare dels nens perduts. Els seus germans, John i Michael, també l'acompanyen en la seva màgica aventura. Al llarg de la història es presenten diverses i nombroses anècdotes fabuloses, algunes de les quals són protagonitzades pel gran enemic de Peter: el pirata Capità Ganxo.

Un dia, Wendy decideix que el seu vertader espai per viure es troba en la seva llar, al costat dels seus pares. Per això, s'emporta els seus germans i els nens

perduts de retorn a Londres. Peter Pan es queda al País dels Somnis i promet a Wendy que tornarà a visitar-la.

La **temàtica** més àmpliament tractada en aquesta història és la negació a créixer de Peter Pan, que vol romandre eternament com un nen per evitar les responsabilitats de la maduresa.

La **síndrome de Peter Pan** s'ha convertit en un terme psiquiàtric usat per descriure un adult que té por de les obligacions i dels compromisos i que es nega a actuar d'acord amb la seva edat.

Els altres dos temes sobre els quals més incideix aquesta història són els següents:

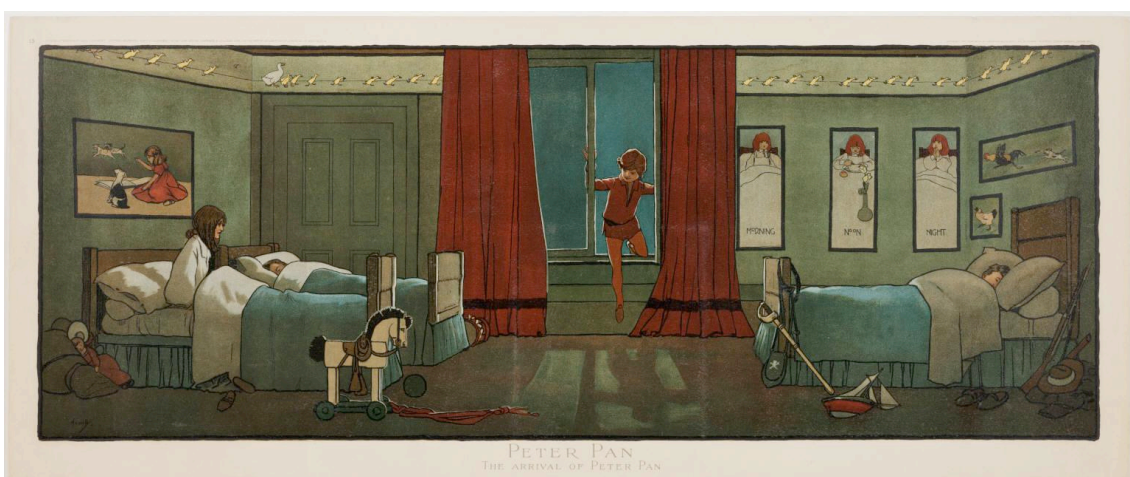
1. La necessitat d'una mare per part de tots els personatges humans que apareixen en aquesta aventura: des dels nens perduts, John i Michael i Peter Pan fins al mateix capità Ganxo volen adoptar Wendy com a mare.

El **complex de Wendy** s'utilitza per parlar d'aquelles persones que enfoquen la seva vida a cuidar, protegir i controlar la resta de gent.

2. L'inexorable pas del temps. Wendy torna amb els seus germans a Londres, mentre Peter Pan torna al País dels Somnis. Barrie usa un bonic pretext final per mostrar-nos l'evolució paral·lela dels dos grans protagonistes. Així mentre Wendy creix, es casa i té una nena. Peter segueix igual, amb les seues dents de llet, la seva curta edat i el seu esperit de nen.

2.3.2. Resum dels capítols

Capítol u: "Apareix en Peter"

Mabel Lucie Attwell

La família Darling està formada per la senyora Darling, el senyor Darling i els seus tres fills: Wendy, John i Michael. Els nens tenen una mainadera molt especial, Nana, una gossa de Terranova. Amb la família també viu Liza, la seva minyona. És una família feliç fins que hi arriba Peter Pan.

La primera vegada que la senyora Darling té notícies d'en Peter Pan és quan, com cada nit, posa en ordre la imaginació dels seus fills. Un dia, la senyora Darling veu unes quantes fulles d'arbre al terra de l'habitació dels nens, que no hi eren quan la mainada se n'havia anat a dormir. Ella no sap d'on poden haver sortit. Aleshores, Wendy li diu que és cosa de Peter Pan, el qual entra a la seva cambra per la finestra durant la nit, s'asseu als peus del seu llit i toca la flauta. La mare pensa que Wendy ha somiat el que li conta, tot i saber que les fulles seques del terra no són de cap tipus d'arbre d'Anglaterra.

Robert Ingpen

Els nens s'adormen i la mare els fa companyia al costat del foc mentre cus una camisa per al Michael. La senyora Darling s'adorm. Llavors té un somni premonitori. Somia que Peter Pan ha esquinçat el vel que cobreix el País dels Somnis i pot veure com la Wendy, en John i en Michael la sotgen des de l'altra banda del forat. Mentre somia, el vent obre de cop la finestra de l'habitació i un minyó es planta a terra, acompanyat d'una llumeta molt estranya. La senyora Darling es desperta, es posa dreta d'un bot i deixa anar un crit en veure aquest marrec, que sap perfectament que és Peter Pan.

Capítol dos: "L'ombra"

En veure Peter Pan, la senyora Darling xiscla. Aleshores, s'obre la porta i apareix Nana, que encalça el noi. En Peter salta per la finestra. La senyora Darling baixa al carrer per cercar aquell cos petit, però no l'hi troba. En tornar a la cambra dels nens, Nana duu a la boca l'ombra del noi, que ha arrencat en enganxar-se a la finestra quan s'ha tancat de cop.

Nana vol deixar l'ombra a l'ampit de la finestra perquè en Peter la pugui recollir. Tanmateix, la senyora Darling no la vol deixar penjada defora la finestra perquè semblarà que hi hagi estès la bugada, cosa que pot fer mal efecte. Així, la plega i la desena en un calaix fins que trobi el moment oportú de contar-ho al marit.

Passa una setmana. És divendres. El matrimoni Darling va a sopar a casa dels del número vint-i-set del seu carrer. Mentre la mare és a la cambra dels sills, el pare hi entra esperitat perquè no pot fer-se el nus de la corbata. La senyora Darling li fa el nus de la corbata, cosa que li fa oblidar el seu arravatament per posar-se a jugar amb els nens. La Nana hi apareix, ensopega amb el senyor Darling i els pantalons li queden plens de pèl, la qual cosa l'enutja i fa que critiqui Nana.

Mabel Lucie Attwell

La senyora Darling explica al seu marit la història de l'ombra. Mentre en parlen, Nana hi entra amb el medicament d'en Michael. Michael no se'l vol prendre. Com que el pare també pren un medicament molt fastigós, per tal de salvar la situació, Wendy proposa a pare i fill que es prenguin tots dos el medicament alhora. Aleshores, el pare fa trampa i, mentre Michael se'l pren, ell no ho fa. Per tal de fer una gràcia, el senyor Darling aboca el medicament al bol de Nana i li diu que és llet. Nana se'l beu i s'adona tota trista que el que ha begut no és llet. Els nens i la senyora Darling donen suport a Nana. El senyor Darling té gelosia. Se sent poc respectat. Dirigeix la seva ràbia a Nana i decideix de fer-la fora de la cambra dels nens. Malgrat la tristesa que sent, empès pel seu orgull, la lliga al pati del darrere de la casa.

Els nens són al llit. La mare és al seu costat. se senten els lladrucs de Nana. Tots pensen que Nana borda perquè l'han lligat al pati. Tanmateix, Wendy diu que borda perquè ensuma el perill. La senyora Darling té por. Desitjaria no haver d'anar a la festa. Deixa els llums encesos perquè vetllin els petits i se'n

va. Quan la porta del vint-i set es tanca darrera del senyor i la senyora Darling, una estrella petita avisa Peter Pan que ja pot entrar a la cambra dels nens.

Capítol tres: “Marxem, marxem!”

Els llums de les llànties de tauleta de nit dels tres nens s’han apagat. Ara, a l’habitació resplendeix una altra llum més potent que remena tots els calaixos de la cambra buscant l’ombra de Peter Pan. La llum que vola d’un cantó a l’altre molt de pressa és una fada que s’anomena Campaneta de Llauner.

Les estrelles petites obren la finestra amb la seva bufera i hi entra Peter Pan volant en busca de Campaneta. Ella li diu que l’ombra és a la calaixera i en Peter la recupera, però no se la pot enganxar. Es posa a plorar i desperta Wendy, que se sent més encuriosida que espantada. Ella li pregunta per què plora. Aleshores, en Peter, cordialment, enceta amb Wendy un diàleg a través del qual tots dos es presentaran i es coneixeran millor.

Mabel Lucie Attwell

Wendy es mostra molt maternal i protectora. Li cus l’ombra. En Peter s’acontenta i presumeix d’haver-se enganxat ell mateix l’ombra, cosa que enutja Wendy. En Peter li demana perdó i es fan amics. Ella li proposa de fer-li un petó, però Peter no sap el que és un petó i li allarga la mà. Ella, per no fer-li els sentiments, li dona un didal. Ell també la vol besar i, quan ella li acostava la galta, ell li posa una closca de nou a la mà. Ella li diu que es penjarà aquest petó a la cadena que duu al voltant del coll, cosa que serà un encert perquè això, més endavant, li salvarà la vida.

Quan Wendy pregunta a Peter quina edat té, ell li diu que no ho sap ben bé. Aleshores, li diu que va fugir de casa el dia en què va néixer, quan va sentir parlar els seus pares sobre el que ell seria de gran. També li conta que no es

vol fer gran, que sempre vol ser un nen i divertir-se. Per això va fugir a Kensington Gardens, on ha viscut sempre amb les fades.

Wendy, admirada i encuriosida, li pregunta per les fades. Ell li'n conta moltes històries. Llavors, Peter, en adonar-se que fa estona que no sent Campaneta, la crida. Wendy i ell la cerquen. Wendy sent una dringadissa de campanes. Peter li diu que és Campaneta i que aquest soroll és el llenguatge de les fades.

La Campaneta és al calaix tancada. En Peter la'n deixa sortir i ella xiscla enfurismada. Wendy vol que Campaneta sigui la seva fada, però Campaneta no vol perquè vol ser la fada de Peter Pan. En Peter li diu que no pot ser la seva fada ja que ell és un noi i ella una noia. Campaneta s'enfada i se'n va.

Imatge del film de Walt Disney

Asseguts a la butaca, Wendy li fa més preguntes. Peter li explica que viu amb els nens perduts al País dels Somnis. Li conta que allí els fa falta companyia femenina perquè no hi ha nenes. En sentir com Peter parla tan bé de les nenes, Wendy li diu que li pot fer un petó. Ell li torna el didal i ella, entremaliada, li diu que volia dir un dial. Quan Peter li demana què és un didal, Wendy el besa. Ell també li vol fer un didal. Aleshores, Wendy xiscla perquè Campaneta, tota gelosa, li ha estirat els cabells.

Peter Pan diu a Wendy que si ha comparegut a la seva finestra ha estat per escoltar contes, no pas per veure-la a ella. Ni ell ni els nens perduts saben cap conte. Wendy demana a Peter que la deixi anar amb ell al país dels Somnis per explicar contes als nens perduts. Tanmateix, pensa en la mare i canvia d'opinió. A més, ella no sap volar. Peter, per tal de convèncer-la, l'encativa dient-li tot allò de meravellós que trobarà al país dels Somnis. A la fi, ella hi accedeix. Els acompanyaran John i Michael.

Nana, des del pati, sospita que alguna cosa va malament a la cambra dels nens. Convenç Liza d'anar-hi a fer un cop d'ull però, en entrar-hi, contempla que els nens estan bé. Tots tres dormen com a socs. Nana torna al pati;

tanmateix, no està tranquil·la. Estira amb força la cadena, la trenca i va a buscar els Darling, que arrenquen a córrer cap a casa. Però els nens ja no hi són. Campaneta els ha tirat a sobre el seu polsim i han marxat volant amb Peter Pan cap al País dels Somnis.

Capítol quatre: “El vol”

Mabel Lucie Attwell

Peter Pan i els nens volen cap al País dels Somnis. Mentre fan el viatge, gaudeixen del fet de volar. Peter de vegades fa rabiar John i Michael, que sempre són protegits per Wendy. Peter també presumeix de la gran facilitat que té per volar. Alguns cops, per la seva manca de memòria, s'oblida d'ells. El trajecte és llarg. Al cap de moltes llunes, l'illa els surt a cercar, perquè només d'aquesta manera algú pot atalaiar aquesta terra màgica. Els nens veuen a l'illa tot allò que pertany al seu imaginari. Però ara ja no és un país imaginari, sinó que és real. No hi ha cap llum encès i cada vegada és més fosc. Nana tampoc hi és. Tenen por i s'apleguen ben a prop de Peter.

Peter els diu que hi ha qui no vol que hi baixin. No els pot explicar qui és. Campaneta passa al davant i els guia. Peter els diu que a sota hi ha el vaixell d'un pirata. Així, els diu que hi ha molts pirates el capità dels quals és Ganxo, el seu enemic, que odia tant. Els nens ja han sentit parlar de Ganxo. Aquest pirata s'anomena així perquè porta un ganxo de ferro en lloc de la mà dreta i el clava a qui calgui. Peter va ser qui li va tallar la mà.

Campaneta els diu que els pirates els han descobert per la seva llum i que els atacaran. La llum de Campaneta només s'apaga quan ella dorm i, com que Campaneta no té son, la llum no es pot apagar. Aleshores, l'amaguen dins el barret de John, que agafa la Wendy. Tots continuen volant.

Els pirates desapareixen el canó. Tots se separen. Wendy se n'ha anat cap amunt, amb Campaneta, que vol destruir Wendy per la gelosia que li té. Wendy està

sola. No sap que Campaneta l'odia intensament. I segueix Campaneta cap a la seva perdició.

Capítol cinc: "L'illa feta realitat"

Sebastian Giacobino

Amb l'arribada d'en Peter, el País dels Somnis es reviscola i es posa en moviment. Els nens perduts han sortit a buscar Peter; els pirates han sortit a buscar els nens perduts; els pells-roges han sortit a buscar els pirates, i les feres han sortit a buscar els pells-roges.

El cocodril gegantí és la por que obsessiona el capità Ganxo. Aquest cocodril es va menjar un tros del braç del capità quan Peter Pan el va llançar a l'aigua. Amb el braç, també es va empassar un rellotge que li fa tic-tac a la panxa. Gràcies a això, quan s'apropa al capità, aquest el sent i pot fugir.

Sebastian Giacobino

Els pirates descobreixen on viuen els nens perduts i ideen un pla malvat per matar-los. Així mateix, una bandada de llops persegueixen els nens perduts. Els nens el responen tal com ho faria Peter Pan i els llops fugen corrents. Aleshores, un dels nens conta a la resta que ha vist un gran ocell blanc que venia volant cap a on són ells, cansat i gemegant. És Wendy. Campaneta es llança damunt Wendy i la pessiga salvatgement. Quan veu els nens, els diu que Peter Pan vol que matin Wendy. Un dels nens, en Trompeta, dispara una fletxa a Wendy, que cau, balancejant-se, amb una fletxa al pit.

Capítol sis: “Una llar feliç”

En envoltar l'ocell abatut, els nens veuen esgarrifats que és Wendy. Llavors, s'adonen que Peter Pan els la portava perquè es fes càrrec d'ells. Aleshores, senten el grall d'en Peter. Quan Peter és a punt de matar en Trompeta, veuen que Wendy alça el braç. Tothom s'alegra perquè és viva. Peter Pan descobreix que la cadena que porta penjada al coll amb el seu didal l'ha salvat en topar-hi la fletxa. És el petó que li va fer el que li ha salvat la vida. Campaneta plora ja que Wendy és viva. Peter s'enfada amb ella i diu que no la vol veure en una setmana.

Peter keeps watch.

Mabel Lucie Attwell

Hi apareixen John i Michael morts de son i cansats. Tots construeixen una casa per a Wendy. Un dels nens fa veure que és un metge i aconsegueix guarir Wendy, que resta adormida. Obre la boca i tots li demanen quina mena de casa vol. Llavors, ella es posa a cantar sense obrir els ulls. Canta una cançó que parla de la casa dels seus somnis. La casa ja està feta. Els nens li diuen que li han fet la casa i que ells són els seus fills perquè volen que ella sigui la seva mare. Ella hi accepta. Després de contar-los el conte de la Ventafocs, els acotxa al gran llit de la casa de sota els arbres. Ella passa la nit a la caseta i Peter hi fa guàrdia tota la nit, amb l'espasa a la mà, perquè de lluny se senten els pirates fent gresca i els llops han sortit de cacera.

Capítol set: “La casa de sota terra”

Mabel Lucie Attwell

Peter pren mesures a Wendy, a en John i en Michael per trobar els seus arbres buits. A través dels arbres, arriben a la casa de sota terra. Campaneta viu a la casa de Wendy en un buit que hi ha a la paret, que tapa amb una cortina. A la casa de Wendy es viu entre la ficció i la realitat. Wendy s'hi comporta com una mare de debò, tant a l'hora de tenir cura de la llar i dels nens com en la manera d'expressar-se. Fins i tot a l'illa troba el llop domèstic dels seus somnis, que la segueix a tot arreu. Wendy no s'amoïna gaire pels seus pares perquè pensa que sempre tenen oberta la finestra per a quan ella torni, cosa que la tranquil·litza. John i Michael recorden vagament els pares per la qual cosa Wendy s'encarrega de fer-los-en memòria. Peter menysprea totes les mares menys Wendy. Amb ell, Wendy i els nens viuen aventures fabuloses.

Capítol vuit: “L'estany de les sirenes”

A l'estany del País dels Somnis hi ha la Roca dels Abandonats on seuen les sirenes per escalfar-se al sol i pentinar-se. Els capitans malvats deixen en aquesta roca els mariners perquè s'hi neguin. Les sirenes no tenen bona relació amb els nens. Només veuen amb bons ulls Peter.

Els pirates segresten Lliri Trigat, la filla del cap de la tribu dels pells-roges. Peter Pan, fent-se passar per Ganxo, la salva de morir ofegada a la roca. El capità Ganxo i Peter Pan s'enfronten. Ganxo fereix en Peter. Peter i Wendy són a la roca a punt d'ofegar-se. La cua d'un estel, creat per Michael, salva Wendy. Peter Pan pensa que morirà. Després de tenir por de morir, s'enfronta amb valentia a la mort

Mabel Lucie Attwell

Capítol nou: “L’ocell del País dels Somnis”

Mabel Lucie Attwell

Peter Pan és sol a la Roca dels Abandonats, mentre les aigües continuen pujant fins arribar a fregar-li els peus. Llavors, Peter veu que hi ha una cosa que es mou a l'estany. Es pensa que és un tros de paper, però en realitat és l'ocell del País dels Somnis, que s'esforça per arribar on és en Peter. Hi va per salvar-lo, per donar-li el seu niu, malgrat haver-hi ous dins. Si Peter es posa dins del niu, pot arribar-ne a la riba i salvar-se de morir ofegat. L'ocell empeny el niu fins a la roca, abandona els ous i s'enlaira. Peter Pan salva els dos ous

grossos i blancs de l'ocell. A la roca hi ha una estaca on hi ha penjat un barret. En Peter posa els ous dins el barret i el deixa sobre l'aigua on sura. L'estaca li fa de pal i hi penja la camisa per fer de vela. L'ocell salva els ous i Peter Pan se salva de morir ofegat.

Capítol deu: "La caseta feliç"

Mabel Lucie Attwell

Com que Peter Pan ha salvat Lliri Trigat, els pells-roges es fan amics seus. Els pells-roges vigilen la casa subterrània mentre esperen l'atac dels pirates. Anomenen Peter Pan "el Gran Pare Blanc". Arriba la nit que serà coneguda per ells com la Nit de les Nits per les aventures que hi viuran i per les seves conseqüències. Per als nens, Wendy és la mare i Peter Pan, el pare. La casa sota terra esdevé tota una escena familiar. Serà la darrera hora a l'illa que passaran els germans Darling.

Capítol onze: "El conte de la Wendy"

Wendy conta un conte als vaillets en anar al llit. Els parla dels Darling i de Nana, del que s'esdevingué a casa seva abans que els nens no marxessin volant amb Peter Pan i Campaneta al País dels Somnis. A través de la narració, els fa pensar en els sentiments dels pares en veure que tots els fills se n'havien anat. La nena sabia que la mare sempre deixava la finestra oberta per a quan els seus fills tornessin volant. Els fills van ser fora molts anys i s'ho van passar molt bé. A la resposta de si els nens van tornar a casa seva, Wendy respon que han de mirar cap al futur. El futur els porta una imatge de Londres en què tots tres s'han fet grans. Wendy acaba el conte amb la feliç escena en la qual els nens tornen amb el pare i la mare.

Sebastian Giacobino

Tots han gaudit del conte menys Peter Pan perquè jutja les mares de manera diferent a com ho fa Wendy. En Peter els explica que, després de marxar de casa seva i de ser-ne fora durant moltes llunes, en tornar-hi, va trobar la finestra tancada i barrada, ja que la mare l'havia oblidat. A més, hi havia un altre nen dormint al seu llit.

De sobte, John i Michael demanen a Wendy de tornar a casa de seguida, a la qual cosa ella respon afirmativament tot abraçant-los fortament. Wendy demana a Peter que l'ajudi a preparar-hi el retorn. Ell l'ajudarà, però li sap molt de greu que marxi, odiant encara més els adults perquè pensa que ho espatllen tot. Els nens perduts tampoc volen que Wendy se'n vagi i volen retenir-la al País dels Somnis. Peter Pan no els dóna suport perquè no vol retenir-hi ningú contra la seva voluntat. Els pells-roges, com que es cansa en volar, l'acompanyaran a través del bosc; Campaneta, encara que a contracor, la guiarà a través del mar. Els nens perduts estan deprimits perquè els nens marxen i perquè no han estat convidats per acompanyar-los. Aleshores, Wendy els convida. Pensa que pot convèncer els pares perquè els adoptin. Peter Pan es nega a marxar amb ells i ser també adoptat. Ell sempre vol ser petit i divertir-se.

Quan són a punt de marxar, els pirates ataquen salvatgement els pells-roges. Tothom es queda bocabadat. Supliquen a Peter que no els abandoni. Peter agafa l'espasa. L'ansia de batalla espurneja als seus ulls.

Capítol dotze: "S'enduen els nens"

L'atac dels pirates als pells-roges ha estat una sorpresa total. Hi mor una bona part de la tribu. Un cop espantats els pells-roges, Ganxo vol en Peter Pan, la Wendy i tota la seva colla.

Sebastian Giacobino

A la casa subterrània ningú sap qui ha guanyat la batalla. Peter diu que, si han guanyat els pells-roges, tocaran tam-tam perquè és el seu senyal de victòria. Però l'Smee ha trobat el tam-tam. Ganxo li ordena que el toqui i tots pensen que la victòria ha estat dels indis. Els malaurats infants es tornen a acomiadar de Peter. Els pirates somriuen i es freguen les mans tots satisfets. Estan preparats per atrapar-los quan baixin dels arbres.

Capítol tretze: “Creieu en les fades?”

Els pirates han capturat els infants i els lliguen per evitar que fugin. Ganxo ha manat que els portin al vaixell. Ell es queda sol. Aconsegueix d'entrar a la casa subterrània on troba Peter profundament adormit al llit. Peter no sap el que ha passat a dalt. Així, indefens, el troba Ganxo. Llavors, Ganxo aboca cinc gotes de la seva metzina a la copa d'en Peter que conté la medecina de Wendy i se'n va. Peter continua dormint fins que Campaneta el desperta. La fada li explica la captura de Wendy i dels nois. Peter els vol rescatar. En aquest moment, se li acut de prendre's la medecina per complaure Wendy. Campaneta ho vol evitar explicant-li que Ganxo l'ha emmetzinat, la qual cosa no es creu Peter perquè pensa que Ganxo no ha pogut baixar a la casa. Com que no el pot convèncer, li arravata la copa i se la beu ella per salvar-lo.

Sebastian Giacobino

La llum de Campaneta s'esllangueix. Si s'apaga, campaneta deixarà d'existir. Aleshores, li diu a Peter que es guarirà si els nens creuen en les fades. En Peter s'adreça a tots els nens que somien el País dels Somnis preguntant-los si creuen en les fades. Després els diu que, si hi creuen, que piquin de mans. I molts nens piquen de mans. Campaneta ja està salvada. Ara, han de rescatar Wendy. Peter Pan pronuncia un terrible jurament: o Ganxo o ell; un dels dos haurà de morir. Amb un dit als llavis i el punyal a punt, se sent immensament feliç.

Capítol catorze: “El vaixell pirata”

Mabel Lucie Attwell

Ganxo es passeja amunt i avall del bergantí *Jolly Rogers*. És el seu moment de triomf. Peter ha desaparegut i els marrecs són a bord, a punt de passar el tauló. És la seva gran gesta. Tanmateix, en la seva solitud, li ve un pressentiment de la seva fi propera.

Ganxo mana als seus pirates que pugin els nens menys la Wendy. Ganxo diu als nens que sis d'ells passaran el tauló i que té lloc per a dos grums. Ganxo proposa a John i a Michael que es facin pirates. Quasi els convenç fins que els diu que han de jurar deslleialtat al rei, cosa que no volen fer. Aleshores, Ganxo se'n venja fent que portin Wendy perquè vegi com els seus nens passen el tauló. Ella, després de no aconseguir la clemència de Ganxo per als seus fills, els diu que morin com a cavallers anglesos.

Quan els nens es disposen a passar el tauló, se sent el tic-tac terrible del cocodril. El capità Ganxo s'espanta i cau desmanegat. El cocodril està a punt d'abordar el vaixell. Ganxo s'amaga. La sorpresa més insòlita de la Nit de Nits és que no és un cocodril allò que els ve ajudar, sinó en Peter, que fa senyals perquè no se'ls escapi cap crit de sorpresa que pugui aixecar sospites. I continua fent tic-tac, com si es tractés del cocodril de veritat.

Capítol quinze: “Aquest cop, o en Ganxo o jo”

Peter travessa silenciosament l'illa i veu passar el cocodril, que no fa tic-tac perquè el rellotge ja no té corda. Peter treu profit d'aquesta catàstrofe i decideix fer tic-tac perquè les bèsties salvatges creguin que és el cocodril i el deixin passar sense posar-li traves.

Mentre neda, Peter només té un pensament: “Aquest cop, o en Ganxo o jo”. En arribar al vaixell dels pirates, s'hi enfila fent tic-tac. Aleshores, hi veu els pirates encongits de por, amb en Ganxo enmig d'ells emporuguit pel so del tic-tac. Ajudat pels nens captius, s'amaga a la cabina del vaixell.

Els pirates pensen que el cocodril se n'ha anat. Ganxo recupera l'alè i reprèn la idea de passar els nens al tauló. Abans, però, vol que els nens tastin el gat de les nou cues.⁹ El gat és a la cabina on és amagat en Peter. Un dels pirates, en Jukes, l'hi va a buscar. Aleshores, un crit espantós, provinent de la cabina, recorre tot el vaixell. El pirata Cecco hi troba en Jukes apunyalat. Ganxo mana a l'italià Cecco que vagi a buscar a la cabina qui ha mort Jukes. Aquest, a contracor, hi va. Llavors, se sent un altre crit de mort. Starkey, un altre pirata espantat, abans que entrar a la cabina prefereix saltar al mar. Mentrestant, en Poquet va comptant el nombre de pirates que van morint d'ençà l'arribada d'en Peter, que ja són quatre.

Ganxo decideix d'enfrontar-s'hi ell mateix, però en surt de seguida per l'espant que té en quedar-s'hi a fosques. Els pirates pensen que el vaixell és en mans d'un mal esperit. Els infants, dissimulant, estan molt contents. Quan en Ganxo els mira, se li acut de ficar-los dins la cabina perquè siguin ells els qui s'enfrontin a aquesta amenaça..

A la cabina, Peter troba la clau per alliberar els nens dels grillons. En surten silenciosament i armats amb el que han trobat. Peter els diu que s'amaguin i talla les cordes que lliguen Wendy, que s'amaga també amb els nens. Peter ocupa el seu lloc al pal embolicat per la seva capa per passar per ella.

Ganxo diu als seus homes que Wendy és la causant de tot, que els ha portat mala sort perquè diu que una dona mai no ha portat sort a un vaixell pirata. Així que els diu que la llancin per la borda. Tots es tiren contra la figura embolcallada amb la capa. Llavors, Peter es trau la capa i tots saben qui ha anat liquidant els pirates dins la cabina. Aleshores comença la batalla entre els vailets, capitanejats per en Peter, i els pirates. Les espases s'entrexoquen i Poquet continua comptant els pirates que moren.

Un grup de nois furiosos envolta Ganxo. Han liquidat els seus gossos, però no poden superar aquest home sol. Apareix Peter i els demana que es retirin de la lluita perquè Ganxo és seu.

Els dos enemics lluiten. S'escometen sense que cap espasa no obtingui avantatge. En un moment donat, Peter esquiva una urpada de Ganxo i li clava

---

⁹ El gat de les nou cues és el nom que rep un terrible assot proveït de nou cordes amb nusos.

una estocada amb tanta força que li traspasa les costelles. En Ganxo, en veure la seva pròpia sang, el color peculiar de la qual li fa fàstic, perd l'espasa i queda a la mercè d'en Peter. Tanmateix, Peter permet que reculli un altre cop l'espasa.

En ser conscient que lluita sense esperança, Ganxo abandona el combat i vol destruir el vaixell amb una bomba. Però Peter atrapa la bomba i la tira al mar. En veure que Peter avança cap a ell, Ganxo s'enfila a la borda per llançar-se a l'aigua. No sap que el cocodril l'espera perquè té el rellotge parat. Peter li clava una puntada de peu en comptes d'apunyalar-lo i Ganxo es deixa caure dins la gola del cocodril. Així mor en James Ganxo.

Sebastian Giacobino

Quinze pirates moren i dos arriben a terra: Starkey i Smee. Starkey és capturat pels pells-roges, que el converteixen en mainadera dels seus indiats; i Smee passa la resta de la seva vida vagant pel món.

Wendy, espectadora de tot plegat, torna a assumir el paper de protagonista. Els elogia. El rellotge de la cabina marca dos quarts de dues de la nit. Wendy allita els nens als catres dels pirates mentre Peter passeja pel vaixell fins que s'adorm al costat de John el Llarg.

Capítol setze: "Tornada a casa"

Arriba un nou dia. Tots s'han posat roba de pirata tallada pel genoll. Són uns mariners el capità dels quals és en Peter Pan. El vaixell vira cap a terra ferma. En arribar a les Açores, guanyaran temps volant.

Mentrestant, la senyora Darling, sense saber que els seus fills retornen ja cap a casa, ho té tot a punt per si hi tornen algun dia. Ha ventilat els llits i la finestra és oberta. Ara ja no surt mai de casa.

Mabel Lucie Attwell

L'únic canvi visible a la cambra dels infants és que, entre les nou i les sis, la caseta del gos no hi és. S'hi fica el senyor Darling de quatre potes. El senyor Darling, penedit per no haver cregut Nana quan l'avisava que els nens fugien volant, tot lligant-la al pati, jurà que no sortiria de la caseta del gos fins que els nens no tornessin.

És dijous. La senyora Darling, amb els ulls tristos, és a la cambra dels nens esperant en George. És asseguda a la cadira adormida. Els nens són a tres quilometres de la finestra i s'apropen a gran velocitat. La senyora es desperta. Diu a Nana que ha somiat que els seus ratolinets tornaven. Nana s'emociona. Així les troba el senyor Darling.

La senyora Darling toca al piano una peça de música perquè s'adormi George. Quan aquest s'adorm, en Peter i la Campaneta entren per la finestra. En Peter demana a Campaneta que tanqui la finestra. Així, quan arribi Wendy, pensarà que sa mare l'ha tancada fora i haurà de tornar amb ell. Tanmateix, en veure la senyora Darling repenjada contra la caixa del piano i amb dues llàgrimes als ulls, malgrat que ell també estima Wendy, a la fi obrirà la finestra. Així, els germans Darling troben la finestra oberta.

Veuen el pare dormint i senten la mare tocar el piano. Entren a poc a poc i es finquen al llit. D'aquesta manera, quan la mare entri a la cambra, els hi trobarà com si mai haguessin marxat. La senyora Darling els veu, però es pensa que és un somni. S'asseu prop de la llar de foc. Aleshores, els nens la criden i salten del llit per abraçar-la. La senyora Darling crida el marit, que comparteix la seva felicitat, i Nana hi entra com un llamp.

Des de la finestra, en Peter contempla trist aquesta escena tan encisadora, de la qual sempre estarà exclòs.

Capítol disset: “Quan la Wendy es féu gran”

Mentre la família Darling festeja la retrobada, els altres nens esperen a sota tot esperant que Wendy expliqui als pares qui són.

En ser davant la senyora Darling, els seus ulls li demanen que se'ls quedi. A la fi, els Darling els adopten. Tothom està feliç.

Peter s'acomiada de Wendy. La senyora Darling li diu que li agradaria adoptar-lo. Tanmateix, ell diu que no es vol fer un home. Viurà amb la Campaneta a la casa que van construir per a Wendy. Wendy també intenta de convèncer-lo perquè s'hi quedi. Com que ell s'hi nega, Wendy fins i tot pensa de marxar amb ell per fer-li de mare, a la qual cosa s'oposa la senyora Darling.

La senyora Darling, adonant-se de la tristor de Peter, li proposa que Wendy vagi amb ell un cop a l'any per fer dissabte a la casa de l'arbre a la primavera. És una promesa que ell accepta. Peter marxa emportant-se el petó de la senyora Darling que no havia estat per a ningú més.

Els nens van a l'escola. S'adapten a la vida normal. De mica en mica, s'obliden del passat.

Al cap d'un any, Peter torna a buscar Wendy. Se'n van volant. Ella porta el vestit que s'havia fet de fulles i baies al País dels Somnis, però li va curt perquè ha crescut. Ella vol conversar amb Peter sobre les aventures passades, però ell ja no se'n recorda. Les noves aventures li han desplaçat les velles del cap. Fins i tot ja no recorda la Campaneta. Malgrat tot, passen una primavera fabulosa netejant la caseta de dalt els arbres.

Mabel Lucie Attwell

L'any següent, Peter no la va a buscar. Ella l'espera amb un vestit nou, perquè el vell ja no li va bé. Però ell no hi compareix. En Peter hi va l'altra primavera sense saber que s'havia saltat un any. Aquest serà l'últim cop que la nena Wendy el veurà.

Quan es tornen a trobar, La Wendy ja és casada. Wendy s'ha fet gran. Per a ella, Peter ja forma part de la seva infantesa.

Wendy i els nois han crescut. S'han fet grans. Els anys passen. Wendy té una nena anomenada Jane. En fer-se gran, Jane s'entusiasma en parlar amb sa mare de Peter.

La família de Wendy viu a la casa dels Darling, que van comprar al senyor Darling perquè aquest ja no podia pujar les escales. La senyora Darling ja és morta. La Nana també.

Wendy fica al llit a la petita Jane. És l'hora de les rondalles. Li conta la mateixa de sempre. La que comença en aquella nit que en Peter entrà volant a la cerca de la seva ombra. En intentar imitar el crit de Peter, Wendy ja no recorda com el feia. Aleshores, Jane l'imita. Quan Wendy li pregunta com és que el sap fer tan bé. Ella li respon que perquè el sent molts cops quan dorm. Wendy li diu que ella era l'única que el sentia desperta.

Una nit, al cap del temps, en acabar de contar el conte a Jane, Wendy seu a terra, prop del foc, per veure-s'hi per sargir. Mentre sargeix, sent grallar. Aleshores, la finestra s'obre d'un cop de vent i en Peter baixa al terra de la cambra. Peter és exactament igual que sempre. Fins i tot encara té les dents de llet. Ell és un nen petit i ella ha crescut. Ella ara ja és una dona gran.

Robert Ingpen

Peter ha vingut a buscar Wendy perquè és primavera i s'ha de fer dissabte a la casa de l'arbre. Peter ha deixat passar moltes primaveres, però és inútil de dir-li-ho. Wendy li diu que no pot volar. Malgrat que ell li diu que li tornarà a ensenyar a volar, ella ho rebutja. Després, encén el llum. Peter, en veure-la, llança un crit de dolor. Quan ella, alta i bella, s'ajup per agafar-lo en braços, ell es fa enrere. Wendy té més de vint anys. Fa temps que es va fer gran. Ella li explica que és casada i que té una filla. Peter no s'ho pot creure. Peter plora. Els seus plors desperten Jane, que li demana per què plora. Ell li contesta que ha vingut a buscar la seva mare per portar-la al País dels Somnis. En tornar a entrar Wendy a la cambra, Peter li diu que Jane és sa mare. Mentrestant, Jane vola extasiada en camisa de dormir per la cambra.

Peter s'acomiada de Wendy. S'enlaira amb la Jane. Wendy s'hi oposa, però Jane li diu que només és per fer dissabte a la caseta de l'arbre. Peter vol que hi vagi per primavera. Wendy hi vol anar, però no sap volar. A la fi, els deixa marxar. Els contempla com s'allunyen cel enllà fins que es tornen petits com dues estrelles.

Wendy envelleix. La Jane és tota una dona amb una filla que es diu Margaret. Totes les primaveres, excepte quan se'n descuida, en Peter busca Margaret i se l'emporta al País dels Somnis.

Quan la Margaret sigui gran, tindrà una filla que, al seu torn, serà la mare d'en Peter. I així continuarà tot mentre els infants siguin alegres innocents i sensibles.

2.4. El narrador de l'obra

El narrador que apareix en *Peter Pan i Wendy* és extern o omniscient. És una veu que no intervé en la història i que s'expressa en tercera persona. A més a més, tenint en compte el grau de coneixença dels personatges, es pot afirmar que aquest narrador extern és total perquè s'introdueix en l'interior dels personatges i en coneix els sentiments, les idees, les reflexions..., és a dir, domina el món intern i extern del relat.

Cal assenyalar que de vegades el narrador d'aquesta història intervé directament en el conte, com si es tractés d'un personatge més, a través de fórmules típiques de la llengua oral amb les quals s'adreça directament al seu públic, nens normals i corrents, com eren els germans Llewelyn Davies, per a qui escrivia les seves històries. Això, ho fa per captar la seva atenció o per a alligonar-los moralment. Tot plegat, és un tret propi de la narració oral d'un conte. De vegades, aquest narrador usa els parèntesis per introduir explicacions en la seva narració de manera molt didàctica.

2.5. L'espai i el temps

L'acció es desenvolupa al País dels Somnis, on la vida és eterna, i a Londres, on la vida és fugaç.

D'una banda, el País dels Somnis aconsegueix una funció referencial perquè l'espai on es desenvolupa l'acció no existeix en realitat, però té prou elements versemblants per recordar-nos un o altre indret. S'assembla a d'altres llocs que el lector coneix.

D'altra banda, Londres aconsegueix una funció d'íctica ja que l'acció transcorre en un indret real.

Mapa del País dels Somnis dissenyat per J.M. Barrie

El País dels Somnis¹⁰ és una illa màgica¹¹. Només es pot veure i arribar-hi quan aquesta et surt a cercar. Si és a punt de caure la nit, el seu amic el Sol hi envia un milió de fletxes daurades per tal d'indicar on es troba l'illa. Peter Pan és el capità del País dels Somnis.

En aquesta illa viuen tortugues i elements que pertanyen a l'imaginari dels nens, que a l'illa són reals (el flamenc amb la cama trencada de John i la seva barca; la lloba amb els cadells de Wendy, el campament dels pells-roges...). També hi habiten els nens perduts, els pirates capitanejats per Ganxo, les sirenes, les fades i tota mena de bèsties.

Al País del Somnis hi ha un riu anomenat Misteriós i un estany on viuen les sirenes. En aquest estany els nens passen molts dies llargs d'estiu. A l'estany hi ha la Roca dels Abandonats, dita així perquè capitans malvats hi deixen els mariners perquè s'hi neuguin en quedar la roca submergida quan la marea puja.

¹⁰ Metafòricament, el País dels Somnis és el mapa que conté la imaginació d'una persona. Més o menys sempre és una illa. Naturalment, els Països dels Somnis són força diferents.

¹¹ J.M. Barrie situa el País dels Somnis a l'oest de la Gran Bretanya. En l'obra original s'anomena Neverland.

Quan Peter torna a l'illa, aquesta es reviscola. Durant la seva absència, sol haver-hi calma i tranquil·litat. Les fades s'hi tomben una hora més al matí, les feres tenen cura dels petits, els pells-roges s'atipen de menjar durant sis dies i set nits i, quan els pirates i els nens perduts es troben, només es fan pam i pipa els uns als altres. Però amb l'arribada de Peter, que no pot sofrir la letargia, tothom es posa en moviment i l'illa bull de vida.

La separació entre el món adult i l'infantil que mostra Barrie queda reflectida en aquest espai literari en una separació física entre el món de les persones grans (Londres) i el món dels nens (el País dels Somnis).

Aquesta separació radical del món adult i de l'infantil, simbolitzada especialment en aquesta obra, a més és reforçada per les diferents característiques que té cada lloc. En aquest sentit, el País dels Somnis es diferencia de Londres, en primer lloc, per la seva naturalesa fantàstica. A més a més, el País dels Somnis és una petita illa en la qual conviuen improbables i exòtics habitants com ara els indis, els pirates i nombrosos animals salvatges i, per suposat, sers fantàstics com les fades i les sirenes.

Tot i que l'element fantàstic pot aparèixer a Londres (les fades que viuen als Jardins de Kensington), allí es troba ocult, mentre al País dels Somnis n'és la norma.

El País dels Somnis, a banda de ser un espai per a la fantasia, és també el de la felicitat, la innocència i la llibertat. En canvi, Londres és l'espai del treball, les obligacions i l'avorriment. Només una cosa que el País dels Somnis no té i que sí que té Londres: l'amor.

També existeix una diferència entre tots dos mons pel que fa al pas del temps, ja que al País dels Somnis el temps no passa per als seus habitants, que conserven la mateixa edat que tenien quan hi arribaren. Altrament, a Londres el temps transcorre de manera normal. Romandre allí suposa per als nens perduts acceptar que creixeran i es convertiran en adults.

Aquesta diferència fonamental en la manera d'experimentar el temps (eternitat envers fugacitat) té, així mateix, repercussions en la memòria que els nens tenen de l'illa perquè, tan aviat com decideixen quedar-se a Londres, oblidan com es vola i el País dels Somnis; fins i tot dubtaran de l'existència de Peter Pan.

2.6. Els personatges

2.6.1. Els personatges protagonistes: Peter Pan i Wendy

Peter Pan i Wendy, per la funció que aconsegueixen en aquesta narració, són els protagonistes indiscutibles d'aquesta obra de Barrie.

Segons el grau de complexitat, Peter Pan és un personatge pla i invariable perquè presenta un perfil psicològic molt poc desenvolupat i no canvia al llarg

del relat. En canvi, Wendy és un personatge més rodó i variable ja que presenta un perfil una mica més complex i evoluciona al llarg de la història.

2.6.1.1. Peter Pan

No hi havia família tan feliç fins que va aparèixer en Peter Pan¹².

Capítol 1, pàgina 12

La primera persona de la família Darling que veu Peter Pan és la mare.

La primera vegada que la senyora Darling va tenir notícia d'en Peter Pan fou quan posava ordre a la imaginació dels seus fills. Cada nit, quan els nens dormen, les bones mares tenen el costum d'escodriñar-los els pensaments i de deixar-ho tot endreçat per a l'endemà al matí tornant a posar al seu lloc tot allò que s'ha esgarriat durant el dia.

Capítol 1, pàgina 12

La senyora Darling és l'única adulta que ha vist en Peter i que recorda d'haver-lo conegut durant la seva infantesa.

En Peter Pan, mare, ja saps qui vull dir.

D'entrada, la senyora Darling no sabia a qui es referia, però evocant la infantesa li vingué al record un tal Peter Pan, de qui havia sentit a dir que vivia amb les fades. La gent n'explicava històries inaudites, com ara que quan els infants es morien els acompanyava part del camí per tal que no tinguessin por. En aquella època, la senyora Darling hi creia, però ara que era una dona casada i assenyada li semblava molt improbable que existís una persona d'aquestes característiques.

-A més –li digué a la Wendy-, ara ja seria gran.

-I ara, no ha crescut pas –li garantí la Wendy del tot convençuda-, i és igual de gran que jo.

Volia dir que era igual de gran que ella tant d'alçada com d'edat. No tenia idea de com és que ho sabia; senzillament ho sabia.

Capítol 1, pàgina 14

---

¹² Peter Pan també és anomenat "el nen meravellós" o "el fill únic del País dels Somnis".

Peter Pan apareix de nit a la cambra dels nens.

Al terra de l'habitació dels nens havien aparegut unes quantes fulles d'arbre que de ben segur no hi eren quan la mainada se n'havia a dormir, i la senyora Darling no sabia d'on podien haver sortit. Aleshores la Wendy féu amb un somriure indulgent:

-Segur que és cosa d'en Peter Pan un altre cop.

[...]

Va explicar-los, com si fos la cosa més normal del món, que tenia la sensació que de tant en tant en Peter entrava a la seva cambra durant la nit, s'asseia als peus del seu llit i tocava la flauta. Malauradament, mai no s'havia despertat, o sigui que no estava segura de com és que ho sabia, ho sabia i prou.

Capítol 1, pàgina 15

La senyora Darling, tot i les fulles d'arbre aparegudes al terra de l'habitació dels nens, que no són pròpies de cap arbre d'Anglaterra, sinó que estan relacionades amb el vestit de Peter Pan, pensa que el que li conta Wendy és un somni. Quan li ho explica al marit, aquest somriu sense donar-li importància, responent-li que la Nana els deu haver inflat el cap amb ximpleries.

La senyora Darling ja no sabia què pensar, i és que a la Wendy tot allò li semblava tan natural que no podia atribuir-ho a un somni i deixar-ho córrer. No podia ser. Segur que ho havia somiat.

Però, d'altra banda, hi havia les fulles. La senyora Darling la va examinar detalladament; eren fulles seques, però tenia la certesa que no eren de cap tipus d'arbre propi d'Anglaterra. Va començar a arrossegar-se pel terra de l'habitació escodrint-ho tot amb una espelma a la mà per veure si descobria alguna petjada d'un peu estrany. Va ficar la burxa a la xemeneia i l'agità, tot picant les parets. Des de la finestra va deixar caure una distància de trenta peus a plom fins a terra, sense ni una trista canonada per on poder-se enfilar.

Era evident que la Wendy havia somiat tot allò. Però la Wendy no ho havia somiat, com va poder comprovar l'endemà mateix, la nit en què es pot dir que van començar les extraordinàries aventures d'aquests nens.

Capítol 1, Pàgina 15

La senyora Darling, asseguda vora el foc de la cambra dels nens, mentre cus, s'adorm i somia amb el País dels Somnis d'on sorgeix un vailet força estrany. Aquest noi ha esquinçat el vel que cobreix el País dels Somnis i ella ha pogut veure com la Wendy, en John i en Michael la sotgen des de l'altra banda del forat. És un somni premonitori del que s'esdevindrà més tard.

La senyora Darling es desperta en colpejar el vent la finestra. Un minyó es planta al terra de l'habitació. Ella deixa anar un crit. Es tracta d'en Peter Pan.

El somni no hauria tingut cap mena d'importància, si no hagués estat perquè, mentre somiava, el vent obrí de cop la finestra de l'habitació i un minyó va plantar-se a terra. L'acompanyava una llumeta molt estranya, no gaire més gran que el vostre puny, que voletejava com una fletxa d'un costat a l'altre de l'habitació i un minyó va plantar-se a terra. L'acompanyava una llumeta molt estranya, no gaire més gran que el nostre puny, que voltejava com una fletxa d'un costat a l'altre de l'habitació, talment ora com si estigués viva, i m'imagino que fou per culpa d'aquesta llum que la senyora Darling es despertà.

Es posà dreta d'un bot, tot deixant anar un crit, i per alguna raó, en veure aquell marrec, sabé automàticament que es tractava d'en Peter Pan.

Capítol 1, pàgina 17

El cognom de Peter té relació amb la mitologia. Pan és un déu grec protector dels pastors i dels ramats. Peter Pan protegeix els nens perduts. El déu és representat tocant una flauta o caramella. Té banyes, peus de cabra i el cos cobert de pèl. És meitat home i meitat animal. Peter, al llarg de l'obra, també té el seu costat silvestre. Cada cop que visita la casa de Wendy, deixa al terra fulles seques. El déu Pan és un seductor i persegueix dones. Peter, a la seva manera, també ho és.

Peter Pan sempre va acompanyat d'una llumeta molt estranya: la fada anomenada Campaneta de Llauner. És un marrec molt bufó i porta un vestit fet de fulles i dels sucus que traspuen els arbres. Les seves dents encara són de llet. La seva rialla és el més encisador dels xerroteigs. Encara conserva la seva primera rialla. No sap llegir ni escriure. Ell pensa que està per damunt de totes aquestes coses.

Si vosaltres o jo o la Wendy ho haguéssim presenciats, hauríem pogut comprovar que el minyó era gairebé idèntic al petó de la senyora Darling. Era un marrec molt bufó. Portava un vestit fet de fulles i dels sucus que traspuen els arbres, però el més deliciós era que encara tenia totes les dents de llet. Quan el noi va adonar-se que hi havia una persona adulta, se la mirà fent carrisquetjar les seves perletes.

Capítol 1, pàgina 17

Peter Pan entra volant, de manera molt elegant, per la finestra a la cambra dels nens. Hi sol anar cada nit per tal d'escoltar els contes que els explica la senyora Darling. Així, ell els podrà explicar més tard als nens perduts.

Tan bon punt va haver entrat la fada, les estrelles petites van obrir la finestra de cop amb la seva bufera i en Peter entrà volant. Havia portat la campaneta a coll bona part del trajecte i encara tenia la mà bruta de polsim de fada.

Capítol 3, pàgina 30

-És que jo no sé cap conte i cap dels nens perduts tampoc no en sap.

Capítol 3, pàgina 38

En Peter, quan vol, es comporta molt educadament vers les altres persones. És educat i respectuós amb les dones, sobretot amb Wendy.

-No, no – va dir en Peter-, no la podeu tocar-. No seria gaire respectuós.

Capítol 6, pàgina 70

També és molt arrogant; li agrada fer-se veure. I és tot un seductor

En Peter també era molt cordial quan volia, perquè havia après bones maneres a les cerimònies de les fades: s'alçà i s'inclinà davant seu amb molta gràcia. Això la complagué molt i li correspongué amb una altra reverència des del llit.

-Com et dius? –preguntà ell.

-Wendy Moira Angela Darling –contestà ella amb una certa satisfacció.

Capítol 3, pàgina 30

És humiliant haver de confessar que aquesta arrogància d'en Peter era precisament un dels seus trets més fascinadors. Per dir-ho sense embuts, era el marrec més fatxenda del món.

Capítol 3, pàgina 32

-Wendy –va dir -, no pleguis. Wendy. No puc fer-hi res, sempre presumeixo quan estic content de mi mateix.

Però la Wendy continuava amb el cap amagat, encara que se l'escoltava amb molta atenció.

-Wendy –prosseguí ell amb un to de veu al qual cap dona no podria resistir-se-, Wendy, una noia val més que vint nois junts.

Capítol 3, pàgina 32

Quan jugaven a “Seguir el de davant”, en Peter volava arran de l'aigua i fregava les cues de tots els taurons, talment com quan passeu el dit al llarg d'una barana de ferro del carrer. Això, els altres no ho imitaven amb gaire èxit i, per tant, potser sí que ho feia per presumir, sobretot perquè es girava contínuament per veure quantes cues fallaven els altres.

Capítol 4, pàgina 47

En Peter té molt mala memòria. Sovint s'oblida de pressa de les coses. Segurament que això s'esdevé perquè en Peter de seguida perd l'interès per tot.

Si se n'oblida tan de pressa –raonava la Wendy-, què us fa pensar que en qualsevol moment no s'oblidarà de nosaltres?

Efectivament, de vegades quan tornava no es recordava de qui eren o si més no, no gaire bé. La Wendy n'estava convençuda. Li veia a la cara com els reconeixia a poc a poc quan estaven a punt de parar-se a fer-la petar i continuar endavant i, fins i tot, un cop la Wendy va haver de recordar-li com es deia.

Capítol 4, pàgines 47 i 48

Les aventures, com veurem, eren el pa de cada dia, però cap aquella època en Peter, amb l'ajut de la Wendy, ja havia inventat un hoc nou que l'entusiasmava, fins que de cop i volta se'n desinteressà del tot, cosa que, com ja us dec haver dit, passava sempre amb els seus jocs.

Capítol 7, pàgina 81

Sortia sol moltes vegades i, quan tornava, mai no podíeu saber del cert si havia tingut una aventura o no. Podia ser que l'hagués oblidada del tot, i no en parlava, però després, quan sortíeu, trobàveu un cadàver. O també podia ser que en fes grans bocades i, en canvi, no trobàveu cap cadàver. De vegades tornava amb el cap embenat i aleshores la Wendy l'amanyagava i el banyava amb aigua tèbia, mentre ell explicava una història fascinant.

Capítol 7, pàgina 81

Per a Peter, la ficció és totalment real, és a dir, ficció i realitat són la mateixa cosa. Per exemple, a l'hora de menjar no se sap mai quan es tracta d'un àpat de debò o de broma. Tot depèn de l'antull d'en Peter.

La diferència entre ell i els altres nois en aquestes ocasions era que ells sabien que tot era ficció, mentre que per a ell ficció i realitat eren exactament el mateix. Això de vegades els amoïnava, per exemple quan havien de fer veure que ja havien sopat.

Capítol 6, pàgina 71

En Peter no té mare ni vol tenir-ne. Per això, Wendy es mostra molt maternal vers ell i els nens perduts. La raó per la qual en Peter odia les mares és perquè ell, quan va marxar cap al País dels Somnis, pensava que la mare li deixaria la finestra oberta per a quan tornés. Tanmateix, en tornar-hi, es va trobar la finestra tancada perquè la seva mare l'havia oblidat i l'havia substituït per un altre nen. Peter només aprecia els defectes que tenen les mares i té molta ràbia envers els adults.

-No tinc mare –digué ell.

No tan sols no tenia mare, sinó que no tenia ni el més petit desig de tenir-ne. Li semblava que la gent donava massa importància a les mares. Això no obstant, la Wendy s'adonà de seguida que es trobava en presència d'una tragèdia.

Capítol 3, pàgina 31

-Fa molt de temps –va dir- jo pensava, com vosaltres, que la mare em deixaria la finestra oberta i per això vaig ser fora durant llunes i llunes i llunes, però, quan vaig tornar, la finestra era tancada i barrada, perquè la mare m’havia oblidat i hi havia un altre nen dormint al meu llit.

Capítol 11, pàgina 116

El cas és que, si en Peter havia tingut mai mare, ja no l’enyorava. Se les sabia compondre prou bé sense. Hi havia rumiat, sobre les mares, i només en recordava els defectes.

Capítol 11, pàgina 119

Però és clar que li sabia molt de greu i tenia tanta ràbia contra els adults, perquè, com sempre, ho espatllaven tot, que tan bon punt hagué entrat dins el seu arbre, es posà a respirar expressament amb alenades curtes a un ritme de cinc per segon. Ho va fer perquè al País dels Somnis hi ha una dita segons la qual cada cop que respires, mor un adult, i en Peter els matava per venjança tan de pressa com podia.

Capítol 11, pàgina 116

En Peter no sap que és un petó, ni tampoc com es fa. Quan Wendy li proposa de fer-li un petó, ell allarga la mà. Per no fer-li els sentiments, la noia li dóna un didal. Ell, al seu torn, quan vol donar un petó a Wendy, en acostar-li ella la galta, li posa una closca de nou a la mà, que ella es penja a la cadena que duu al voltant del coll.

També li proposà de fer-li un petó, si a ell li semblava bé, però en Peter no sabia a què es referia i li allargà la mà, expectant.

Capítol 3, pàgina 34

Peter no vol parlar de l’edat que té; de fet, no la sap. Es va escapar de casa el mateix dia que va néixer, quan va sentir el pare i la mare que parlaven sobre el que ell havia de ser en fer-se gran, En Peter no vol fer-se gran mai. Vesteix amb fulles seques i amb els sucus que traspuen els arbres. El més fascinant és que conserva tots els dents de llet. Vol ser sempre un nen i divertir-se. Per això, va fugir a Kensington Gardens, on va viure amb les fades.

-No t’ho sabia dir –replicà incòmode-, però sé que sóc molt jove. –En realitat no en tenia idea, tan sols ho suposava, però digué a l’atzar-: Em vaig escapar el mateix dia que vaig néixer, Wendy.

Capítol 3, pàgina 34

-Ho vaig fer perquè vaig sentir el pare i la mare que parlaven del que havia de ser quan fos gran –explicà ell amb veu molt baixa. Ara estava nerviós de debò-. Jo no vull fer-me gran mai –afegí amb passió-, vull ser sempre un nen i divertir-me. És per això que vaig fugir a Kensington Gardens, on he viscut amb les fades molt, molt de temps.

Capítol 3, pàgina 34

De vegades, els somnis d’en Peter són més dolorosos que els dels altres nens.

De vegades, per bé que no gaires, somiava i els seus somnis eren més dolorosos que els d'altres nens. Trigava hores a poder-se'n desempallegar, tot i que plorava llastimosament. Jo crec que tenien relació amb el misteri de la seva existència.

Capítol 13, pàgina 130

Quan Wendy no està segura de marxar al País dels Somnis, ja que li fa pena deixar els seus pares, Peter li dóna un seguit d'arguments a favor de fer-ho per tal de convèncer la Wendy de marxar. En Peter sap molt bé com captivar-la.

-Oh, deu ser fantàstic, volar.

-T'ensenyaré a cavalcar sobre el vent, i llavors ens n'anirem.

-Oh, que bé! –exclamà excitada.

-Wendy, escolta, en comptes de quedar-te dormint en aquest llit estúpid podries trobar-te volant d'un lloc a l'altre i dir coses divertides a les estrelles.

-Oh!

-I també hi ha sirenes, Wendy.

-Sirenes! Amb cua?

-Ja ho crec! Amb unes cues llarguíssimes.

-Manoi! –exclamà la Wendy-. Que bé veure una sirena! El murri sabia molt bé com encativar-la.

-Wendy –digué-, tots et respectariem molt.

Es bellugava angoixada. Semblava que mirés de romandre al terra de l'habitació.

Però en Peter no se'n compadia.

-I a més, Wendy –digué el pillet-, a la nit ens podries acotxar.

-De debò?

-Mai, no hem tingut ningú que ens acotxés a la nit.

-Oh!, -féu, i estengué els braços cap a ell.

-I podries sargir-nos la roba i cosir-nos butxaques. Cap de nosaltres no té butxaques.

Com podia resistir-s'hi?

Capítol 3, pàgines 38 i 39

Peter Pan és el capità del País dels Somnis. La seva arma és el punyal. La presència d'en Peter altera el País dels Somnis. Durant la seva absència, sol haver calma i tranquil·litat a l'illa. Però, amb l'arribada d'en Peter, anunciada sempre per ell amb un crit estrident, tothom es torna a posar en moviment perquè Peter no suporta l'avorriment. Així, la vida torna a l'illa perquè en Peter no para mai quiet. Allí es dedica a matar pirates.

Durant la seva absència sol haver-hi calma i tranquil·litat a l'illa. Les fades s'hi tomben una hora més al matí, les feres tenen cura dels nens petits, els pells-roges s'atipen de menjar durant sis dies i sis nits i, quan els pirates i els nens perduts es troben, només es fan pam i pipa els uns als altres. Però amb l'arribada d'en Peter, que no pot sofrir la letargia, tothom es torna a posar en moviment: si acosteu l'orella a terra ara mateix, sentireu com l'illa bull de vida.

Capítol 5, pàgina 55

Veure en Peter assegut sense fer res era tot un espectacle: no podia evitar de tenir un aire solemne en aquests casos. Això de seure quiet li semblava una cosa molt còmica.

Capítol 7, pàgina 81

Peter sempre protegeix Wendy. Així, quan s'assabenta que Campaneta ha ideat un pla per assassinar Wendy, es posa furiós. S'enfada amb Campaneta i, encara que vol trencar la seva amistat per sempre, s'entendreu en veure que Wendy està bé i només li imposa el càstig que s'aparti del seu costat durant una setmana.

-Escolta, Campaneta –va dir-. Ja no sóc el teu amic. Ves-te'n per sempre del meu costat!

Ella se li posà a l'espatlla d'un vol i li parlà, suplicant, però ell l'allunyà amb la mà. Fins que la Wendy no tornà a aixecar el braç no s'entendrí prou per dir:

-Va, per sempre no, però tota una setmana sí.

Capítol 6, pàgina 70

Com que Peter aprecia molt Wendy, li construeix una casa al seu voltant mentre es recupera de la ferida de la fletxa que un dels nens perduts, en Trompeta, li ha tirat empès per la mentida de Campaneta que els havia dit que Peter Pan havia manat que la matessin. En construir la casa per a Wendy, Peter es mostra acurat i pensa en tot. És un noi molt valent, capaç d'enfrontar-se a qualsevol adversitat. Wendy i Peter representen el rol de mare i pare dels Nens Perduts.

-De pressa! –els ordenà-. Porteu-me cadascú el bo i millor que tenim. Netegeu la casa. Bellugueu-vos!

En un dir amén tothom estava tan enfeinat com un sastre la vigília d'un casament. Corrien d'una banda a l'altra, a baix a buscar roba de llit, a dalt a arreplegar llenya i, mentre eren a la feina, qui podia aparèixer sinó en John i en

Michael! Caminaven arrossegant els peus, s'adormien drets, s'aturaven, es despertaven, feien una altra passa i tornaven a quedar-se adormits.

Capítol 6, pàgina 70

Quan Wendy proposa a en Peter d'abandonar el País dels Somnis i retornar amb ella a Londres per ser adoptat, juntament amb els nens perduts, pel senyor i la senyora Darling, Peter s'hi nega perquè vol ser sempre petit i divertir-se.

-Vés a preparar les teves coses, Peter –va dir, tremolosa.

-No – contestà ell, fingint indiferència-, no penso venir amb vosaltres, Wendy.

-Sí, Peter.

-No.

*Per demostrar que la seva pertença no li feia ni fred ni calor, començà a saltironejar amunt i avall de la cambra, tocant alegrement la seva flauta despietada. Ella hagué de córrer-li al darrera, tot i que això resultava poc digne.
- Per buscar la teva mare –digué per entabanar-lo.*

El cas és que, si en Peter havia tingut mai mare, ja no l'enyorava. Se les sabia compondre prou bé sense. Hi havia rumiat, sobre les mares, i només recordava els defectes.

- No, no –va dir decididament a la Wendy-, vés a saber si no diria que sóc massa gran, i jo vull ser sempre petit i divertir-me.

Capítol 11, pàgines 118 i 119

Peter odia especialment Ganxo, el capità dels pirates. Per això, vol matar-lo. Quan Ganxo captura els germans Darling i els nens perduts, arriba el moment de l'enfrontament final a mort entre Peter Pan i el capità Ganxo. Aquest duel amb espases s'esdevé a bord del vaixell dels pirates.

Els dos enemics es mesuren durant una estona. En Ganxo hi tremola lleugerament. Peter, en canvi, hi mostra un somriure que és fruit del seu coratge. En Peter és un espadatxí excel·lent. Atura els cops amb una agilitat extraordinària. Quan Ganxo perd l'espasa i queda a mercè d'en Peter, aquest, amb un gest magnífic, el convida a recollir l'espasa per continuar combatent.

En els darrers moments de Ganxo, Peter, en lloc d'apunyalar-lo, li pega una puntada de peu, tal com li ha demanat Ganxo quan és dret a la borda del vaixell. D'aquesta manera, Ganxo cau i mor empassat pel cocodril. Així desapareix el pitjor enemic de Peter Pan, l'únic home a qui en James Ganxo sempre havia tingut por.

-Embeineu les espases, nois –crià el nouvingut-, aquest home és meu.

I vet aquí que, de sobte, en Ganxo es trobà cara a cara amb en Peter. Els altres van recular i formaren una rotllana al seu voltant.

Capítol 15, pàgina 151

En Peter no vol que Wendy abandoni El País dels Somnis. Per això, fa tot el possible per tal d'impedir-ho. Així, en retornar a Londres, quan Campaneta i Peter entren en una de les cambres de la casa dels Darling, Peter demana a Campaneta que en tanqui la finestra. Així, Wendy pensarà que sa mare l'ha tancada a fora i aleshores tornarà amb ell. En realitat, la raó per la qual Peter no vol que Wendy se'n vagi és perquè n'està completament enamorat

-De pressa, Campaneta –xiuxiuejà-, tanca la finestra, passa-hi el baldó. Molt bé. Ara tu i jo sortirem per la porta i quan arribi la Wendy, es pensarà que sa mare l'ha tancada a fora i haurà de tornar amb mi.

Capítol 16, pàgina 163

En comptes de pensar que actuava malament, es posà a ballar alegrement. En acabat, tragué el nas a la cambra de dia per veure qui tocava. Va xiuxiuejar a la Campaneta:

- És la mare de la Wendy. És una senyora molt maca però no tant com la meua mare. Té la boca plena de didals, però no tant com en tenia la meua mare.

Clar que no sabia res de la seva mare, però de vegades se'n vanava.

No coneixia la tonada, que era la de "Llar, dolça llar", però entenia la lletra: "Torna, Wendy, Wendy, Wendy", i cridà exultant:

- Mai no tornarà a veure la Wendy, senyora, perquè la finestra és tancada.

- Tornà a mirar dins per veure per què la música havia parat i aleshores descobrí la senyora Darling amb el cap repenjat contra la caixa del piano i amb dues llàgrimes als ulls.

"Vols que obri la finestra", pensà en Peter, "però no ho faré, no senyor."

Tornà a treure-hi el nas i les llàgrimes encara hi eren, o dues altres que les havien reemplaçat.

"Estima molt la Wendy", es digué. Ara s'enfadà amb ella, perquè no entenia per què no podia tenir la Wendy.

La raó era simple:

- Jo també l'estimo. No la podem tenir tots dos, senyora.

Capítol 16, pàgina 163

Quan Peter s'adona que la senyora Darling és molt desgraciada per l'enyorament que pateix per l'absència dels fills, decideix a contrari obrir la finestra i tornar amb Campaneta al País dels Somnis. I és així com Wendy, John i Michael troben la finestra oberta de la cambra de casa seva.

Abans d'anar-se'n, Peter torna a veure la Wendy un cop més per acomiadar-se. Mentre tots dos parlen, la senyora Darling ofereix a en Peter d'adoptar-lo, tal com ha fet amb els nens perduts. Tanmateix, Peter rebutja aquesta proposta perquè no vol que ningú el converteixi en home.

La senyora Darling s'acostà a la finestra, perquè no perdia d'ull la Wendy. Va dir a en Peter que havia adoptat tots els altre nens i que li agradaria adoptar-lo a ell també.

-Que m'enviaria a una escola? –preguntà, astut.

-Sí.

-I en acabat a un despatx?

-Suposo que sí.

-I aviat em faria un home?

-Molt aviat.

-No vull anar a escola i aprendre coses importants –li va dir amb vehemència-. No vull fer-me home. Oh, senyora, no voldria despertar-me un dia i trobar que tinc barba!

-Peter –va dir la Wendy, la consoladora-, m'agradaries molt amb barba.

I la senyora Darling li estengué els braços, però ell la rebutjà.

-Enrera, senyora. Ningú no m'atraparà ni em convertirà en un home.

Capítol 17, pàgina 169

Quan Wendy s'adona que Peter estarà molt sol sense ella al País dels Somnis, demana a sa mare si pot marxar amb ell. Com que la senyora Darling no vol perdre un altre cop la seva filla, fa a Peter una magnífica oferta: que la Wendy vagi amb ell un cop a l'any a fer dissabte de la casa a la primavera. Peter l'accepta i es torna a sentir content i satisfet.

-L'última cosa que em va dir va ser: “Espera'm sempre i una nit em sentiràs grallar”.

Capítol 17, pàgina 174

Al cap d'un any, tal com havia acordat amb la senyora Darling, Peter torna a buscar Wendy. Llavors, Wendy s'adona com les noves aventures que ha viscut

Peter han desplaçat les velles. Així, Peter ha oblidat tot allò viscut amb Wendy, el capità Ganxo, Campaneta...

-Qui és el capità Ganxo? –preguntà en Peter amb interès, quan ella li parlà de l'arxienemic.

-Qui és la Campaneta?

- Oh, Peter –féu ella, indignada. Però ni després de explicar-li qui era, no se'n recordà.

- És que n'hi ha tantes –va dir-. Ja deu ser morta.

Suposo que tenia raó, perquè les fades no viuen gaire, però són tan petites, que poc temps els sembla molt.

A la Wendy també li dolgué de descobrir que l'any anterior era com ahir per a en Peter. A ella li havia semblat un any d'espera tan llarg! Malgrat tot, ell era tan fascinator com sempre i van passar una primavera fabulosa netejant la caseta de dalt els arbres.

Capítol 17, pàgina 171

Com que és tan oblidadís, Peter no acut sempre a buscar Wendy. Arriba un moment en què tots els nens s'han fet grans. Tots menys Peter.

Wendy és casada i té una nena anomenada Jane a qui conta l'aventura viscuda amb Peter Pan i que sent molts cops Peter quan dorm. Moltes nenes senten Peter quan dormen. Només Wendy l'ha sentit quan estava desperta.

Una nit Peter va a buscar Wendy per emportar-se-la amb ell. Han passat moltes primaveres d'ençà que Peter li va prometre que l'aniria a buscar cada primavera per fer dissabte a la casa. Quan Peter veu Wendy, llança un crit de dolor en veure que Wendy ha crescut i es tira enrere quan ella el vol agafar als braços.

Peter es nega a creure que Wendy té més de vint anys, que s'ha casat i que té una filla. I plora desconsolat. Aleshores, coneix Jane i se l'endú al País dels Somnis, tal com havia fet amb la Wendy, perquè li faci de mare.

Jane creix i també té una filla, Margaret, que també s'emporta Peter per fer-li de mare al País dels Somnis. I així s'esdevindrà generació rere generació de les dones Darling.

2.6.1.2. Wendy

És la filla gran de la família Darling. És una nena polida. Li agrada l'ordre. El seu nom complet és Wendy Moira Angela Darling.

Tot el món de les fades li sembla fascinant. Li encanten. A través d'en Peter, Wendy coneix tot allò referent a les fades.

Se'l va mirar amb admiració profunda i ell ho atribuï al fet d'haver-se escapat, però en realitat era perquè havia conegut les fades. La Wendy havia dut una vida tan de casa, que això de conèixer les fades li semblava extraordinari. El va atipar de preguntes sobre les fades, cosa que a ell li va estranyar força, perquè les trobava més aviat empipadores, sempre li feien la guitza i, de fet, alguna vegada havia hagut d'arribar a estovar-les i tot. Tanmateix, en general li queien en gràcia i explicà a la Wendy l'origen de les fades.

Capítol 3, pàgina 35

- Em pensava que totes les fades eren mortes –digué la senyora Darling.

- Sempre n'hi ha moltes de joves –explicà la Wendy, que ara era tota una autoritat en la matèria -, perquè has de saber que, quan un nou infant riu per primer cop, neix una nova fada, i com que sempre hi ha infants nous, sempre hi ha fades noves. Viuen en nius dalt de tot dels arbres i les de color malva són nens i les blanques, nenes, i les blaves, unes ximletes que no saben ben bé que són.

Capítol 17, pàgina 169

La nit que Peter Pan i Wendy es coneixen, Wendy incita Peter perquè se l'emporti, amb els seus germans, al País dels Somnis. Quan estan a punt de marxar, Wendy pensa en sa mare i en el fet que no sap volar, la qual cosa la refrena de marxar-hi. Llavors Peter, per tal de convèncer-la, li dóna un seguit d'arguments a favor d'anar a aquest país meravellós: podrà volar d'un lloc a l'altre i dir coses divertides a les estrelles; veurà sirenes i pirates; tothom la respectarà; podrà acotxar els nens de nit, sargir-los la roba i cosir-los butxaques. Wendy no s'hi pot resistir. Així, abandona Londres per anar al País dels Somnis on explicarà contes als nens perduts i a Peter.

Wendy sent la necessitat de protegir els nens. En adonar-se que durant el viatge cap al País dels Somnis els seus germans s'adormen i estan a punt de caure, prega a en Peter que els salvi.

En arribar al País dels Somnis, Wendy és a punt de morir per la fletxa que li tira en Trompeta. Tanmateix, el petó d'en Peter, la closca de nou que duu penjada al coll, li salva la vida.

-Mireu –va dir-, la fletxa ha topat amb això. És el petó que li vaig fer. Li ha salvat la vida.

Capítol 6, pàgina 68

Quan Peter decideix de construir-li una casa, mentre tots pensen com la voldria, Wendy, adormida encara per l'impacte de la fletxa, canta una cançó on exposa la mena de casa que li agradaria de tenir. Peter tracta de concedir-li tot el que vol.

*M'agradaria una caseta bufona,
la més petita que s'ha vist mai,
amb les parets vermelles petitones
i sostre verd de molsa suau.
Ah, a més de tot això voldria
finestres alegres a tot el voltant,
amb roses mirant endins de nit i dia
i infants mirant enfora a cada instant.*

Capítol 6, pàgina 72 i 73

Quan la casa està construïda a sota terra, els nens demanen a Wendy que sigui sa mare perquè necessiten una persona que sigui bona i maternal, la qual cosa és Wendy.

- Senyora Wendy –va dir ràpidament-, hem fet aquesta casa per a tu.

- va, digues que estàs molt contenta –va dir Sa Majestat.

- Una casa molt bufona, preciosa –va dir la Wendy, i foren les paraules exactes que esperaven sentir-li a dir.

- I nosaltres som els teus fills –van dir els bessons.

Aleshores tots es van agenollar i, amb els braços estirats, van suplicar:

- Oh, senyora Wendy, sigues la nostra mare!

- Penseu que ho hauria de ser? –va dir la Wendy, radiant-. Clar que és una cosa realment fascinant, però ja veieu que només sóc una nena, no tinc experiència.

- No hi fas res –va di en Peter, com si fos l'única persona present que hi entenia, quan en realitat era qui hi entenia menys-. El que necessitem és una persona bona i material.

- Ves per on! –va dir la Wendy-. Crec que és exactament el que sóc.

- Sí, sí! –van cridar tot alhora-. Ens n’hem adonat de seguida.

- Molt bé –va dir ella-. Ho faré tan bé com sabré. Entreu ara mateix a casa, dimoniets. Segur que porteu els peus xops. I abans de ficar-vos al llit, encara tinc temps d’acabar la història de la Ventafocs.

Capítol 6, pàgina 74

La caseta té un aspecte acollidor i segur a la foscuria, amb una llum brillant que surt de les persianes. La xemeneia tira la mar de bé i Peter fa guàrdia a la porta. Per accedir-hi, Wendy, com els altres nens, té el seu propi arbre, adaptat a la seva figura.

Al cap d’uns dies de pràctica, van poder pujar i baixar tan fàcilment com la galleda d’un pou. I van acabar afeccionant-se amb cos i ànima a la casa de sota terra, sobretot la Wendy. Consistia en una cambra grossa, com la que haurien de tenir totes les cases, amb un terra que podíeu cavar si volíeu pescar, i a més s’hi feien uns bolets grossos i resistents de colors meravellosos que servien de tamborets. Un arbre del País dels Somnis maldava per créixer al mig de l’habitació, però cada matí serraven el tronc arran terra. A l’hora del te sempre feia uns dos pams d’alt, aleshores hi posaven una porta al damunt i així servia de taula. Tan bon punt havien desparat taula, tornaven a serrar el foc enorme que era a qualsevol lloc de la cambra on algú es molestés a encendre el foc, i la Wendy hi penjava cordes de fibra al damunt per estendre-hi la bugada. De dia arrambaven el llit contra la paret i a quarts de set el baixaven i aleshores omplia mitja habitació. Tots els nois tret d’en Michael dormien com sardines de llauna. Hi havia l’ordre estricta de no tombar-se al llit fins que algú no donés el senyal de tombar-se tots alhora. En Michael també hauria hagut de dormir-hi, però la Wendy volia tenir un nen i ell era el més petit, i ja sabeu com són les dones. Total, que dormia penjat dins d’una cistella.

Capítol 7, pàgina 78

Wendy actua com una vertadera mare. Fa aquest paper perfectament. Els nens la criden “mama” i ella, quan es refereix a Peter, l’anomena “pare”. Tots dos assumeixen de veritat el paper de pare i mare.

- Ah senyora –va dir en Peter a la Wendy a part, tot escalfant-se vora el foc i mirant-se-la com posava taló a una sabata-, quan arriba el vespre, un cop acabada la jornada, no hi ha res de més agradable per a tu i per a mi que descansar vora el foc amb els petits al costat.

- Fa goig, oi que sí, Peter? –va dir la Wendy, immensament complaguda-. Peter, em sembla que l’Arrissat ha sortit amb el teu nas.

- En Michael retira a tu.

Ella se li acostà i li posà la mà a l’espatlla.

- Estimat Peter –digué-, amb una família tan gran, ja m'ha passat la meva millor època, és clar, però no em penses canviar, oi que no?

- No, Wendy.

Capítol 10, pàgina 109

Els nens i la casa li donen molta feina. En moments de gran esgotament, Wendy té enveja de les dones solteres, cosa que s'esdevé en la majoria de mares quan viuen aquesta situació. També és molt estricta a l'hora de fer anar a dormir els nens.

De vegades penso que les criatures no valen els maldecaps que donen.

Capítol 10, pàgina 108

El moment preferit de la Wendy per cosir i sargir era quan tothom era al llit. Aleshores, tal com ella ho explicava, tenia un moment de respir i l'ocupava fent coses noves per als nens. I posant-los genolleres dobles als pantalons, perquè tot el dia les destrossaven.

Quan s'asseia davant una cistella plena de mitjons, tots amb un forat, aixecava els braços i exclamava:

- Senyor, Senyor, de vegades penso que les solteres són d'envejar.

Capítol 7, pàgina 79

Wendy era molt estricta amb l'hora d'anar a dormir dels nens, que era a les set. Això no obstant, hi anava sovint els dies que feia sol després de ploure, que és quan les sirenes surten a patolls per jugar amb les bombolles.

Capítol 8, pàgina 86

La Wendy, tot i sentir-se cofoia de tornar-los a tenir tots sans i estalvis a casa, s'escandalitzà de l'hora que era i cridà "Al llit, al llit" amb una veu d'aquelles que es fan obeir. L'endemà, però, estava molt afectuosa i repartí benes a tothom i, fins a l'hora d'anar al llit, van jugar a caminar a peu coix i dur el braç en cabestrell.

Capítol 9, pàgina 103

La Wendy conta un conte cada nit als nens. Solament hi ha un conte que Peter no pot escoltar. És aquell que conta Wendy en el qual els nens fugen de casa i, després de divertir-se tot el que volien, s'adonen que necessiten una atenció més especial; aleshores, tornen novament a la recerca de la mare, segurs que seran recompensats en lloc de ser castigats per haver marxat sense dir res.

I fou així com finalment es ficaren al llit per escoltar el conte de la Wendy, el que més els agradava, el que en Peter avorria.

Capítol 10, pàgina 111

Durant l'estada al País dels Somnis, Wendy no es veu gaire amoïnada pels seus pares. Està fermament convençuda que sempre tindran la finestra oberta per a quan hi torni, cosa que la tranquil·litza. Allò que de vegades l'amoïna és que en John recorda els seus pares d'una manera vaga, com a dos persones que ha conegut una vegada, mentre que en Michael està disposat a creure que Wendy és la seva mare de debò. Aquestes coses l'espanten una mica i, desitjosa de bona fe de complir amb les seves obligacions, prova de gravar-los al cap la seva vida anterior a base d'exàmens. Totes les preguntes són fetes en passat (quin era el color dels ulls de la mare?...) Tot i això, la Wendy també ha començat a oblidar...

Però em fa l'efecte que la Wendy no s'amoïnava gaire pels seus pares, estava fermament convençuda que sempre tindrien la finestra oberta per quan hi tornés i això la tranquil·litzava. Allò que de vegades l'amoïnava era que en John només recordava els seus pares d'una manera vaga, com a persones que havia conegut na vegada, mentre que en Michael estava disposat a creure qe ella era la seva mare de debò.

Capítol 7, pàgina 80

Els pirates volen raptar Wendy perquè també sigui sa mare.

- Capità –va dir l'Smee-, no podríem raptar la mare dels nois i convertir-la en la nostra mare?

- Un pla magnífic –digué en Ganxo, i immediatament prengué forma pràctica al seu gran cervell-. Agafarem els vailets i els portarem al vaixell. Els vailets passaran el tauló i la Wendy serà la nostra mare.

Capítol 8, pàgina 91

Hi ha uns personatges que tenen mania a Wendy: les sirenes i Campaneta de Llauner.

Les sirenes no han dirigit ni una sola paraula amable a Wendy des que ha arribat al País dels Somnis; quan la veuen, l'esquitxen amb l'aigua. Campaneta també odia Wendy. En ambdós casos, la causa d'aquest avorriment és perquè li tenen gelosia ja que Peter li mostra més atenció que a elles.

Un dia, John i Michael demanen a Wendy de tornar a casa, a Londres. Ella hi accedeix perquè pensa en la tristesa dels pares per la seva absència. Els nens perduts no la volen deixar marxar. Peter no els dóna suport perquè és incapaç de retenir una noia contra la seva voluntat al País dels Somnis.

Com que Peter sap que Wendy es cansa en volar, demana als pells-roges que l'acompanyin a través del bosc i a Campaneta, a través del mar.

Els nens perduts, sense esperança de retenir Wendy, estan deprimits perquè estan a punt de perdre-la i perquè saben que se'n va a un lloc bonic on ells no

han estat convidats. La Wendy s'hi entendraix i els proposa de marxar amb ells, amb un to maternal que es fa extensiu a Peter, en acomiadar-se d'ell.

- Ratolinets meus –digué-, si voleu venir amb mi estic gairebé convençuda que podré convèncer els meus pares perquè us adoptin.

Capítol 11, pàgina 118

- I ara, Peter –digué la Wendy, pensant que ho tenia tot endreçat-, et donaré la medecina abans d'anar-te'n. –L'entusiasmava donar-los medecines i segur que els en donava massa. Naturalment només era aigua, però els la donava en una carbassa i primer sempre la remenava i comptava les gotes, cosa que donava a l'operació un cert toc medicinal.

Capítol 11, pàgina 118

- No et descuidis de canviar-te la roba interior de franel·la, sents, Peter? –va dir ella, romancejant. Sempre havia estat maniàtica amb la roba interior.

- Sí.

- I prendràs la medecina?

- Sí.

Capítol 11, pàgina 119

Tots estan contents pensant en el retorn a Londres. Tanmateix, els pirates els rapten. Val a dir que els pirates tracten malament els nens, però es comporten de manera gentil amb Wendy.

Tots els nois van ser estirats implacablement dels arbres a estrebades i uns quants van volar pels aires al mateix temps, com bales de palla que passen de mà en mà.

A la Wendy, que fou l'última, se li acordà un tracte diferent. Amb gentilesa irònica en Ganxo es tragué el barret per saludar-la, li oferí el braç i l'escortà fins al lloc on els altres eren emmordassats. Ho féu amb uns aires tals, era tan distingit¹³, que la noia es quedà massa encantada per xisclar. Només era una noieta petita.

Capítol 13, pàgina 127

Quan els nens estan a punt de passar pel tauló, Wendy, com una veritable mare, prega per la seva vida a en Ganxo. Davant la negativa del capità dels pirates, Wendy adreça als nens les darreres paraules com a mare.

- Aquestes són les meves darreres paraules, estimats fills –digué amb fermesa-. Crec que tinc un missatge per a vosaltres de les vostres mares reals, i diu així: “Confiem que els nostres fills morin com uns cavallers anglesos”.

Capítol 14, pàgina 142

El capità Ganxo promet a Wendy que la salvarà si li fa de mare, a la qual cosa ella es nega.

---

¹³ En francès, a l'original, vol dir distingit, de bones maneres, educat.

Però en Ganxo recuperà la veu:

- Lligueu-la –ordenà.

Fou l'Smee qui la lligà al pal.

Ei, bufona –li xiuxiuejà-, et salvaré si em promets que seràs la meva mare.

Però una promesa com aquesta no, la faria ni per l'Smee.

- Gairebé m'estimaria més no tenir fills –digué desdenyosa.

Capítol 14, pàgina 142

Quan Peter els allibera de les urpes dels pirates, Wendy, que s'ha mantingut a part de la lluita, torna a assumir el paper de mare protagonista.

La Wendy, naturalment, s'havia mantingut a part de la lluita, però observant en Peter amb ulls espurnejants. Ara que tot havia passat, tornà a assumir el seu paper de protagonista. Els elogià a tots igual, i s'estremí de satisfacció quan en Michael li ensenyà el lloc on n'havia mort un, i després els portà a la cabina d'en Ganxo i els ensenyà el rellotge, penjat d'un clau. Marcava "dos quarts de dues!".

Es pot dir que aquella hora tan tardana fou el millor de tot. La Wendy els ficà al llit als catres dels pirates immediatament, us ho asseguro. A tots tret d'en Peter, que es posà a passejar tot estufat per coberta fins que s'adormí al costat d'en John el llarg. Aquella nit va tenir un dels seus somnis i plorà força estona i la Wendy l'abraçà fort.

Capítol 15, pàgina 155

En tornar a Londres, Wendy és la germana dels nens i l'amiga de Peter. Ara la mare és la senyora Darling. Wendy pensa que Peter necessitarà una mare al País dels Somnis. Per això, quan Peter la convida a marxar-hi amb ell, demana a sa mare si hi pot anar. Tanmateix, la senyora Darling no la vol perdre un altre cop. Així, proposa a Peter i a Wendy que a la primavera Wendy hi vagi per fer dissabte a la caseta de l'arbre. Tots dos accepten la proposta de la senyora Darling, tot i que Wendy s'hagués estimat més un acord més permanent perquè pensa que la primavera trigarà molt a arribar i que Peter l'oblidarà.

- Molt bé, doncs, vine amb mi a la caseta.

- Què puc, mama?

- I ara! Ara que et torno a tenir a casa, no penso deixar-te anar.

- Però és que li cal molt una mare.

- A tu també, reina.

- Oh, està bé –va dir en Peter, com si només li ho hagués demanat per cortesia, però la senyora Darling va veure com se li contreia el llavi i li féu aquesta magnífica oferta: que la Wendy anés amb ell un cop l'any per fer dissabte de la casa a la primavera. La Wendy s'hauria estimat més un acord més permanent, li semblava que la primavera trigaria molt a arribar, però amb aquesta promesa en Peter es tornà a sentir content i satisfet. No tenia noció del temps i tenia tantes aventures al cap, que tot això que us he explicat només en són cinc cèntims. Suposo que era perquè la Wendy ho sabia, que les últimes paraules que li adreçà foren una mica de queixa:

- No m'oblidaràs abans de la primavera, oi, Peter?

En Peter, naturalment, li prometé que no i emprengué el vol.

Capítol 17, pàgina 170

Peter la va a buscar a la fi del primer any. Wendy ha crescut perquè el vestit que s'havia fet al País dels Somnis li va curt.

Se n'anà volant amb en Peter amb el vestit que s'havia fet de fulles i baies al País dels Somnis i l'única por que tenia era que ell s'adonés que li anava curt. Però ni se n'adonà, tenia massa coses per dir d'ell mateix.

Capítol 17, pàgina 171

En ser amb Peter al País dels Somnis, Wendy se sent dolguda perquè esperava de tenir-hi converses apassionades sobre els vells temps i no les ha tingut perquè Peter Pan les ha oblidat. No es recorda de res ni de ningú.

L'any següent Peter no la va a buscar. Ella l'esperava amb un vestit nou, perquè el vell ja no li anava bé. Wendy plora desil·lusionada.

Peter hi torna l'altra primavera. Tan oblidadís com sempre, no sap que s'ha saltat un any. Aquest cop és el darrer que la nena Wendy el veu. Ella, per lleialtat a Peter, no vol créixer, cosa que li és impossible d'evitar.

Quan es tornen a trobar, la Wendy ja és casada. Es casà de blanc amb una faixa rosa.

Quan es van tornar a trobar, la Wendy ja era casada i en Peter per a ella no era sinó com la pols de la capsa on havia guardat les joguines: la Wendy s'havia fet gran. No us ha de fer llàstima. Era d'aquelles a qui agrada fer-se gran. Al final creixia per pròpia voluntat un dia més de pressa que altres noies.

Capítol 17, pàgina 172

Els anys s'escolen de bell nou i la Wendy té una nena anomenada Jane. Wendy li conta tot allò que recorda a la mateixa cambra on havia començat el famós vol cap al País dels Somnis. Aquesta cambra ara és de Jane.

Cada setmana, quan la mainadera de Jane té el dia lliure, Wendy posa la seva filla al llit. És l'hora de les rondalles. I Wendy explica a sa filla la història relacionada amb aquell temps en què sabia volar...

Jane pregunta a la mare per què ara no sap volar. Wendy li respon que perquè ara és gran i la gent gran no recorda com es vola ja que no són alegres ni innocents ni egoistes.

- Ah, aquells temps en què jo sabia volar!

- Per què no en saps, ara, mama?

- Perquè ara sóc gran, tresor. Quan la gent es fa gran, no es records de com es fa.

- Per què ja no són alegres, innocents i egoistes. Tan sols els alegres, innocents i egoistes saben volar.

- Què vol dir alegre, innocent i egoista? Tant de bo jo fos alegre, innocent i egoista.

Capítol 17, pàgina 173

Mentre Wendy explica a Jane l'aventura viscuda amb Peter, se sorprèn de com sa filla coneix detalls d'aquesta història. En preguntar-li com és que ho sap, la filla li respon que moltes vegades sent Peter quan dorm. La mare li diu que moltes nenes el senten quan dormen, però ella ha estat l'única nena que l'ha sentit desperta.

- Com feia el crit? –preguntà un vespre la Jane.

- Feia així –digué la Wendy, i provà d'imitar el crit d'en Peter.

- No, no feia així –protestà la Jane, tota seriosa-. No era així. –I l'imità més bé que la seva mare.

La Wendy quedà una mica parada.

- Cuca, com ho saps tu?

- El sento moltes vegades quan dormo –va dir la Jane.

- Ah, sí, moltes nenes el senten quan dormen, però jo era l'única que el sentia desperta.

- Quina sort! –va dir Jane.

Capítol 17, pàgina 174

Una nit, mentre Jane dorm i Wendy sargeix asseguda al terra, prop del foc, s'esdevé la seva gran tragèdia. Mentre sargeix, la finestra s'obre d'un cop de vent i en Peter baixa al terra de la cambra. És el Peter de sempre, que encara

té les dents de llet. És un nen petit i ella ha crescut. Aquesta és la tragèdia de Wendy.

Wendy és una dona gran que intenta fer-se petita. Peter no ho ha notat encara. S'adona de la presència de Jane, però no en fa cas. Peter ha vingut a buscar Wendy perquè és primavera i s'ha de fer dissabte a la caseta. Però Wendy no hi pot anar perquè no pot volar. Peter hi insisteix. Aleshores, Wendy encén el llum. Peter veu que Wendy s'ha fet gran i crida de dolor. Ella el vol abraçar i ell es tira enrere.

Malgrat la promesa que va fer a Peter, Wendy no ha pogut evitar de fer-se gran. Li diu que és casada i que té una filla. Ell rebutja les seves paraules. Es nega a acceptar la realitat. I Wendy surt de la cambra corrents per pensar.

Peter continua plorant. Els seus sanglots desperten Jane, que li pregunta per què plora. Quan Peter li diu que ha vingut a buscar sa mare per portar-la al País dels Somnis, Jane li diu que ella és la seva mare.

Wendy torna a la cambra i troba Peter i Jane xerrant. Jane vola extasiada per la cambra. Peter presenta a Wendy la Jane com a mare. Peter s'acomiada de Wendy emportant-se la Jane amb ell. Se'n van al País dels Somnis per fer dissabte a la caseta de l'arbre.

Wendy voldria anar amb ells, però no pot perquè no sap volar. Així li ho recorda Jane. Wendy els deixa marxar.

Passen els anys. Wendy envelleix. Jane és tota una dona, que té una filla anomenada Margaret, que també s'emporta Peter al País dels Somnis. I així s'esdevindrà, generació rere generació de les dones Darling.

Si observeu la Wendy, veureu com els cabells se li tornen blancs i el cos se li torna altre cop petit, perquè tot això va passar fa molt temps. La Jane ara és tota una dona, amb una filla que es diu Margaret i totes les primaveres, excepte quan se'n descuida, en Peter va a buscar la Margaret i se l'emporta al País dels Somnis. Quan la Margaret sigui gran, tindrà una filla que, al seu torn, serà la mare d'en Peter, i així continuarà tot mentre els infants siguin alegres, innocents i sensibles.

Capítol 17, pàgina 177

2.6.2. El personatge antagonista: el capità James Ganxo¹⁴

¹⁴ En la història original se l'anomena Capità Hook.

Per la funció que aconsegueix en el relat, el capità Ganxo és un personatge antagonist perquè s'oposa als objectius dels protagonistes, interfereix en el desenvolupament de l'acció i crea tensió argumental.

El capità Jas Ganxo¹⁵ ha estat contramestre del pirata Barbanegra¹⁶. És el pitjor de tots els pirates. És l'únic home que ha estat temut per en Barbaocó¹⁷. Tracta la seva tripulació com a gossos i com a gossos l'obeeixen.

En Ganxo és la joia més negra i grossa de la tènica escena reclinata: en James Ganxo o, com ell signava, en Jas. En Ganxo, de qui es diu que fou l'únic home de qui el Cuiner tenia por, jeia còmodament en un bast carruatge tirat i empès pels seus homes, i en comptes de mà dreta tenia un ganxo de ferro amb el qual els animava de tant en tant a acuitar el pas.

Capítol 5, pàgines 57 i 58

Té un aspecte cadavèric, la pell fosca i duu els cabells llargs i enrinxolats, que de lluny semblen espelmes negres i donen una expressió singularment amenaçadora a la seva fesomia ufanosa. Els seus ulls tenen el blau del miosotis¹⁸ i una profunda melangia però, quan clava el ganxo, aleshores hi apareixien dues taques vermelles que els donen una lluentor horrible.

Quant a maneres, encara conserva quelcom de *gran seigneur*¹⁹ que deixa bocabadat qui l'observa. Es diu que ha estat un *raconteur*²⁰ de fama. Com més cortès és, encara és més sinistre, la qual cosa és potser la prova més fefaent de bona educació. L'elegància de la seva dicció, fins i tot quan renega, així com l'elegància del seu posat, demostren que és d'una casta diferent que la dels seus homes.

És un home d'un valor indòmit. L'única cosa que l'espanta és la visió de la pròpia sang, que és espessa i d'un color insòlit. En vestir, imita en certa manera les vestidures associades amb el nom de Carles II, perquè ha sentit a dir que té una estranya retirada als malaventurats Estuads²¹. A la boca duu un broquet inventat per ell que li permet de fumar dos cigars a la vegada.

Sens dubte, però, l'aspecte més macabre de la seva persona és el ganxo de ferro que porta des que Peter Pan li va tallar la mà.

Matem un pirata per conèixer els mètodes d'en Ganxo. En Claraboies farà el fet. Tot passant, en Claraboies ensopega barroerament i dona un cop a en

---

¹⁵ El capità James Hook, o capitán Garfio, en català és conegut tradicionalment com a capità Ganxo o Ganxut.

¹⁶ Pirata que existí realment.

¹⁷ Pirata fictici.

¹⁸ És una planta herbàcia perenne de la família de les boraginàcies que creix en petits manats.

¹⁹ Com si fos un personatge important.

²⁰ S'aplica a les persones que tenen facilitat i afeció a explicar contes i rondalles, és a dir, als rondallaires.

²¹ La restauració de la monarquia amb Carles II d'Anglaterra (1660) va representar el triomf de la moda francesa a Anglaterra.

Ganxo que li desplaça el coll de puntes. El ganxo es dispara, se sent una esquinçada i un xiscl. Després, una puntada de peu per treure el cos del mig del pas, i els pirates reprenen la marxa. En Ganxo ni tan sols s'ha tret els cigars de la boca.

Capítol 5, pàgina 58

Aquest home terrible és a qui Peter Pan s'ha d'enfrontar. El trauen de polleguera moltes coses, però sobretot en Peter Pan. En Ganxo vol matar en Peter Pan i els nens perduts des que Peter va tallar-li el braç. També hi ha una cosa que incita Ganxo a la frenesia: la fatxenderia d'en Peter.

Sobretot vull el seu capità, en Peter Pan. –Deia en Ganxo amb vehemència-. Va ser ell qui em va tallar el braç. Fa temps que espero estrènyer-li la mà amb això. Ah, el destrossaré!

Capítol 5, pàgina 62

La veritat era que en Peter tenia alguna cosa que incitava el capità a la frenesia. No era el seu coratge, no era el seu aspecte atractiu, no era... Deixem-nos d'anar amb embuts, perquè sabem prou bé què era i ho hem de dir: era la fatxenderia d'en Peter.

Això treia en Ganxo de polleguera, li crispava l'urpa de ferro i, de nit l'empipava com un mosquit. Mentre en Peter fos viu, l'home turmentat se sentiria com un lleó dins una gàbia a la qual havia entrat un pardal.

Capítol 12, pàgina 124

Robert Ingpen

És el capità del bergantí²² *Jolly Roger*²³, una nau d'aspecte deixat, llardosa fins al buc, i amb tots els baús en un estat lamentable.

Era el caníbal dels mars i amb prou feines havia de menester aquell ull vigilant, perquè navegava amb la immunitat de l'horror que el seu nom desvetllava.

Capítol 14, pàgina 137

En Ganxo té por als cocodrils. Sobretot a un cocodril que sempre ronda pels voltants del seu vaixell esperant a menjar-se'l. És el cocodril a qui Peter Pan llançà la mà d'en Ganxo perquè se l'empassés.

- En Peter em llançà el braç a un cocodril que passava per allà per casualitat – va dir amb una ganyota.

- Ja m'he adonat moltes vegades de la vostra por estranya dels cocodrils- va dir l'Smee

- Dels cocodrils no – el corregí en Ganxo-. D'aquell cocodril – i abaixà la veu-. Li va agradar tant el meu braç, Smee, que no ha parat de seguir-me des d'aleshores, d'un mar a l'altre i d'un país a l'altre, llepant-se els bigotis de pensar en la resta del meu cos.

Capítol 5, pàgina 62

El cocodril, en menjar-se el braç d'en Ganxo, es va engolir un rellotge que li fa tic-tac a la panxa. Des de llavors, en Ganxo sap quan el cocodril està prop seu.

- Smee –va dir amb veu rogallosa-, aquell cocodril ja se m'hauria cruspit a hores d'ara, però sortosament es va empassar un rellotge que li fa tic-tac a la panxa i, gràcies a això, el sento i guillo abans que em pugui atrapar –i esclafí una gran rialla, però falsa.

- Un dia al rellotge se li acabarà la corda – va dir l'Smee -, i aleshores us enxamparà.

En Ganxo s'humitejà els llavis secs.

- Sí –va dir-, i aquesta és la por que m'obsessiona.

Capítol 5, pàgina 62

Quan els nens perduts i els germans Darling s'acomiaden de Peter per marxar cap a Londres, el capità Ganxo i els seus homes els atrapen i se'ls emporten cap al vaixell. En aquest moment, Ganxo pensa que té Peter a la seva mercè. Quan es queda sol en la nit, deixa el vaixell i se'n va a buscar Peter. L'únic arbre que pot usar per baixar a la casa de sota a terra de Peter és el d'en Poquet, el nen inflat que no fa servir un arbre on cap home normal quedí encallat. Així doncs, hi baixa i allí, al gran lliet, troba Peter jaient profundament adormit. D'aquesta manera, indefens, el troba Ganxo.

---

²² El bergantí és un vaixell de vela de dos pals, emprat com a vaixell de guerra per a operacions petites, com a mercant, i sobretot pels corsaris.

²³ Jolly Roger és el nom amb què es designa, en anglès, la bandera negra dels pirates.

En Ganxo també mostra la seva sensibilitat; estima les flors i la música suau (no és gens dolent tocant el clavicèmbal). El caràcter idíl·lic de l'escena de Peter Pan dormint el commou profundament. La part bona del capità li diu que se'n vagi, però una sola cosa li impedeix de fer-ho: el posat impertinent d'en Peter dormint.

Allò que el retingué fou el posat impertinent d'en Peter dormint. La boca oberta, el braç penjant, el genoll vinclat: era una personificació d'arrogància tal, que, en conjunt, val més esperar que no es torni a presentar mai més a uns ulls tan sensibles a l'ofensa. Va endurir el cor d'en Ganxo. Si la ràbia l'hagués esmicolat en cent trossos, cadascun hauria ignorat l'incident i hauria saltat sobre el dorment.

Capítol 12, pàgina 131

Per por que l'agafin viu, en Ganxo sempre porta a sobre una metzina terrible preparada per ell mateix amb el verins dels anells més mortífers que ha anat arreplegant. Els ha fet bullir fins a convertir-los en un líquid groc completament desconegut per la ciència, que és segurament la metzina més virulenta del món. D'aquesta metzina, n'aboca cinc gotes a la copa d'en Peter.

La mà li tremolava, però era més de goig que de vergonya. Mentre ho feia, evità de mirar el dorment, però no pas per por que la pietat l'acovardís, sinó simplement per evitar de vessar-la. En acabat, llançà una mirada llarga i exultant a la seva víctima, després es tombà i s'arrossegà arbre amunt amb penes i treballs. Quan sortí a la superfície, semblava el mateix esperit del mal amb la capa, agafant-ne una punta al davant com volent amagar-se de la nit, que es trobava a la seva hora més fosca, i s'esmunyí entre els arbres remugant coses estranyes dintre seu.

Capítol 12, pàgina 132

En Ganxo se sent sovint profundament abatut perquè es troba terriblement sol, malgrat la companyia dels seus gossos.

Sovint s'hi sentia, quan parlava amb ell mateix a bord, en la quietud de la nit. Era perquè es trobava terriblement sol. Aquest home inescrutable mai no se sentia tan sol com quan es trobava envoltat dels seus gossos. Socialment eren tan inferiors a ell...

Capítol 14, pàgina 138

Quan els nens i la Wendy són a punt de passar pel tauló, Ganxo sent el tic-tac terrible del cocodril. Cau desmanegat i s'arrossega de genolls per la coberta per allunyar-se tant com pugui d'aquell so, tot demanant als pirates que l'amaguin.

El so s'acostava cada vegada més i, com una avançada seva, arribà aquest pensament horrible: "El cocodril està a punt d'abordar el vaixell".

Capítol 14, pàgina 143

Però no és el cocodril el qui ve a ajudar els nens i la Wendy. És en Peter. Quan Peter allibera els nens i la Wendy, s'enfronta a Ganxo, que es troba cara a cara amb Peter. Tots dos s'escometen amb l'espasa fins que Peter li clava una estocada amb totes les forces i li traspasa les costelles. És aleshores quan la seva vida és en mans de Peter.

En veure la seva pròpia sang, el color peculiar de la qual, com sabeu, li feia fàstic, a en Ganxo li caigué l'espasa de la mà i quedà a la mercè d'en Peter.

Capítol 15, pàgina 152

Ganxo, en batallar amb Peter, com sempre juga brut. Peter, al final del combat, quan Ganxo és dret a la borda, li clava una puntada de peu. Llavors, el capità James Ganxo cau dins la gola del cocodril. I així mor.

Va tenir un triomf final que crec que no li hem d'escatimar. Dret a la borda, mirant per sobre l'espatlla en Peter que planava pels aires, el convidà amb un gest a fer servir el peu. Això va fer que en Peter li clavés puntada de peu en comptes d'apunyalar-lo.

Per fi en Ganxo havia obtingut el favor que tant desitjava.

-És de mala educació –escarní, i es deixà caure satisfet dins la gola del cocodril.

Així morí en James Ganxo.

Capítol 15, pàgines 154 i 155

2.6.3. D'altres personatges

En aquest grup de personatges, s'hi troben els col·laboradors que ajuden els personatges protagonistes (Peter Pan i Wendy) i els col·laboradors que donen suport al personatge antagonista (el capità James Ganxo).

Els personatges col·laboradors dels protagonistes són Campaneta de Llauner, els nens perduts, John i Michael, els pells-roges i l'ocell del País dels Somnis. Els qui col·laboren amb el personatge antagonista són els pirates.

2.6.3.1. George i Mary Darling

El senyor i la senyora Darling són els pares de Wendy, John i Michael. Una nit, el senyor Darling, gelós de Nana i a contracor, lliga la gossa amb la cadena al pati. Nana borda perquè ensuma el perill que és a punt d'esdevenir-se i no podrà protegir-ne els nens.

Mentrestant, la senyora Darling, mentre comprova que la finestra de la cambra dels nens és tancada i barrada, sent un temor incert que s'apodera del seu cor. Aquesta nit el matrimoni Darling van a una festa, però ella no hi voldria anar.

La festa se celebra a uns metres de distància de la llar dels Darling. Tan bon punt els Darling arriben a la festa, Peter apareix a la cambra de Wendy, John i Michael.

Espantada per la presència de Peter, Nana trenca la cadena i va a buscar els amos a la festa per dur-los a casa. El senyor i la senyora Darling endevinen a l'acte que alguna cosa terrible s'esdevé a la cambra dels nens i, sense acomiadar-se de la seva amfitriona, arrenquen a córrer cap al carrer. Quan són al mig del carrer, miren enlaire cap a la finestra de la cambra dels nens, que continua tancada. L'habitació resplendeix de llum. A través de la cortina, però, distingeixen l'ombra de quatre figures menudes amb pijama que no paren de donar voltes enlaire.

Els Darling arriben a casa. Les estrelles comencen a bufar i la finestra s'obre de sobte. Peter aixeca el vol seguit de John, Michael i Wendy.

El senyor i la senyora Darling han entrat massa tard a l'habitació perquè els ocellets ja han volat. Des d'aleshores, ambdós viuran tristos, tot esperant el retorn a la llar dels seus infants.

I si ara ens aventurem a entrar en aquesta cambra infantil tan familiar, és només perquè els seus legítims ocupants hi són de camí. Nosaltres ens afanyem a passar-los al davant només per comprovar que els llits han estat ven airejats i que el senyor i la senyora Darling no surten a sopar fora. Som uns simples criats. Per què dintre haurien de tenir els llits airejats, si van deixar-los a corre-cuita com uns desagradits? ¿No es mereixerien que, quan tornessin, trobessin que els pares havien anat a passar el cap de setmana al camp? Seria l'escarment que els calia des que els hem conegut, però si fossin aquestes les nostres maquinacions, la senyora Darling no ens ho permetria mai.

Capítol 16, pàgina 158

2.6.3.1.1. El senyor Darling

El senyor Darling es va casar amb la senyora Darling perquè va ser el primer que li va demanar en arribar el primer en la cursa endegada per tots els seus pretendents. Cal remarcar que hi va arribar primer per haver-hi anat amb taxi.

Vet aquí la manera com el senyor Darling va conquistar-la: els nombrosos senyors que havien estat joves quan ella era una noieta van adonar-se alhora que l'estimaven i tots van arrencar a córrer cap a casa seva per declarar-se-li,

llevat del senyor Darling que va agafar un taxi i va ésser el primer d'arribar-hi, i d'aquesta manera aconseguí que fos seva.

Capítol 1, pàgina 10

Ha aconseguit tot de la senyora Darling menys la capsa recòndita²⁴ i el petó.

Ho aconseguí tot d'ella, tret de la capsa recòndita i el petó. Mai no en va saber res, de la capsa, i a la llarga va renunciar al petó. Mai no en va saber res, de la capsa, i a la llarga va renunciar al petó.

Capítol 1, pàgina 10

És un home presumit. Li agrada que el respectin.

El senyor Darling sempre es vantava davant de la Wendy que la seva mare no només l'estimava, sinó que també el respectava. Era un d'aquells setciències que entenen d'accions i cotitzacions. És clar que de debò ningú no hi entén, però ell feia l'efecte de saber-ne força i tot sovint comentava que les cotitzacions pujaven i que les accions baixaven d'una manera que s'hauria guanyat el respecte de qualsevol dona.

Capítol 1, pàgina 10

És treballador. S'ocupa de l'economia familiar. És una persona freda i calculadora envers les despeses de la família fins al punt de plantejar-se si, en nàixer Wendy, se l'havien de quedar o no perquè representaria un plat més a taula.

Un parell de setmanes després que nasqués Wendy, no estigueren segurs de poder-se-la quedar, perquè representava un altre plat a taula. El senyor Darling n'estava molt cofoi, però era molt honrat i s'assegué al caire del llit de la seva dona, tot agafant-li la mà i calculant les despeses, mentre la senyora Darling l'esguardava imploradora. Ella volia arriscar-s'hi, passés el que passés, però aquesta no era la manera com ell feia les coses; i si ella el distreia amb algun suggeriment, havia de tornar a començar de bon principi.

Capítol 1, pàgina 10

El senyor Darling sempre vol estar a l'altura de la gent que l'envolta. Li preocupa molt la seva posició social. Per això, han de tenir mainadera, encara que sigui una gossa de Terranova anomenada Nana. George Darling té prejudicis vers Nana, ja que pensa que ella no l'admira i té por del que pensin els veïns de tenir una gossa com a mainadera.

Segurament no podia haver-hi una altra mainadera més competent, i el senyor Darling ho sabia prou bé, tot i que de vegades l'inquietava el que poguessin dir els veïns. Havia de tenir en compte la seva posició a la ciutat. Però també el preocupava per una altra raó, la Nana. De vegades, però, tenia la sensació que ella no l'admirava.

Capítol 1, pàgina 12

---

²⁴ Aquesta capsa no s'esmenta més en el conte i no se'n dona cap tipus d'informació.

Quan els nens van fugir volant, el senyor Darling se sentí profundament culpable d'haver lligat la Nana i compregué que des de bon començament la nana havia estat més assenyada que ell. A partir de llavors, tracta Nana amb deferència. No la deixa entrar a la caseta perquè s'hi fica ell de quatre potes. No en sortirà fins que els nens tornin a casa. La senyora Darling li prega que en surti, però ell, tristament, diu que no. El senyor Darling està molt deprimat per l'absència dels nens. Sofreix malsons.

Amargament penedit, jurà que no sortiria de la caseta fins que no tornessin els nens. Clar que era una llàstima, però és que el senyor Darling, quan feia una cosa, sempre s'excedia, si no de seguida plegava. I mai no s'és vist un home més humil que aquell senyor George Darling, en altre temps tan orgullós, assegut els vespres a la caseta i parlant amb la seva dona dels nens i de totes les seves gràcies.

Capítol 16, pàgina 160

Així, el senyor Darling no surt mai de la caseta. Fins i tot va a treballar dins d'ella, la qual cosa l'ha fet famós entre la gent.

Avui hi havia uns quants adults –li assegurà ell, amb les galtes enrogides, però quan ella alçà el cap amb menyspreu, ell no li digué cap paraula de retret. L'èxit social no l'havia malmès, l'havia fet més dolç. Es quedà una estona assegut mig enfora de la caseta, parlant amb la senyora Darling del seu èxit i estrenyent-li la mà amb gest encoratjador, quan ella li sigui que esperava que no hi hagués fums.

Una nit, mentre George dorm a la caseta, Wendy, John i Michael entren volant per la finestra. Els seus fills es queden parats en trobar-lo dins la caseta. La seva dona el desperta amb crits d'alegria per la vinguda dels fills. Ell hi comparteix la seva felicitat, mentre la Nana entra com un llamp

- George, George! –crijà, quan pogué parlar, i el senyor Darling es despertà i compartí la seva felicitat, i la Nana entrà com un llamp. Una escena encisadora com n'hi ha poques, però no hi havia ningú per admirar-la tret d'un minyó desconegut que mirava per la finestra. Era capaç d'èxtasis innumbrables que altres infants mai no coneixeran, però a través de la finestra veia l'única alegria de la qual sempre restarà exclòs.

Capítol 16, pàgina 165

El senyor Darling no està segur d'adoptar els nens perduts. Pensa que sis són molts. Realment està molestat perquè ningú li ha demanat el seu consentiment. Sempre se sent com un zero a l'esquerra. A la fi, quan tothom li mostra el seu amor i respecte, accedeix a adoptar els nens perduts, que educarà i estimarà com si fossin seus de veritat.

La darrera referència al senyor Darling que apareix en el conte és quan es diu que Jane, la filla de Wendy, dorm a la mateixa cambra dels infants on havia

començat el vol. El pare de Jane havia comprat la cambra al seu avi perquè el senyor Darling no volia pujar escales.

2.6.3.1.2. La senyora Darling

La senyora Darling és romàntica. Li agrada fer les coses de manera correcta, segons les convencions socials. És dolça i afectuosa. Sempre té un petó a la boca, a la comissura dreta dels llavis. Aquest bes és per a alguna persona especial. Wendy també el tindrà i la seva filla Jane també. Seran tres petons especials dirigits a Peter.

Si vosaltres o jo o la Wendy ho haguéssim presenciats, hauríem pogut comprovar que el minyó era gairebé idèntic al petó de la senyora Darling

Capítol 1, pàgina 17

Era una senyora encantadora, d'esperit romàntic, i amb una boqueta dolça i burleta. Aquest seu esperit romàntic era com aquelles capsetes d'Orient, que van una dins l'altra i que per moltes que en destapis sempre en trobes una altra. També a la seva boca dolça i burleta tenia un petó que la Wendy no podia aconseguir, tot i que era allà, ben visible, a la comissura dreta dels llavis.

Capítol 1, pàgina 9

Sempre ha tingut molts pretendents. S'ha casat amb el Senyor Darling perquè va ser el primer que li va demanar en arribar en primer lloc per haver-hi anat amb taxi.

Vet aquí la manera com el senyor Darling va conquerir-la: els nombrosos senyors que havien estat joves quan ella era una noieta van adonar-se alhora que l'estimaven i tots van arrencar a córrer cap a casa seva per declarar-se-li, llevat del senyor Darling que va agafar un taxi i va ésser el primer d'arribar-hi, i d'aquesta manera aconseguí que fos seva.

Capítol 1, pàgina 10

Té un instint maternal. Quan es va casar, usava la imaginació per somiar quants fills tindria i com serien.

Es va casar amb un vestit blanc i al començament portava els comptes de la casa sense cap problema, fins i tot s'hi divertia, com si es tractés d'un joc, i no passava per alt ni una col de Brussel·les, però de mica en mica van començar a desaparèixer coliflors senceres i en el seu lloc apareixien dibuixos de nens petits sense cara. En comptes de calcular el total de la suma es dedicava a dibuixar-los tal com s'imaginava que els tindria.

Capítol 1, pàgina 10

És la primera i única adulta que veu Peter Pan. A través de la imaginació dels seus fills, retroba Peter Pan perquè recorda haver-lo conegut en la seva infantesa.

La primera vegada que la senyora Darling va tenir notícia d'en Peter Pan fou quan posava ordre a la imaginació dels seus fills. Cada nit, quan els nens dormen, les bones mares tenen el costum d'escodrinyar-los els pensaments i de deixar-ho tot endreçat per a l'endemà al matí tornant a posar al seu lloc tot allò que s'ha esgarriat durant el dia. Ella ha estat la única adulta que ha vist en Peter i que recorda haver-lo conegut durant la seva infantesa.

Capítol 1, pàgines 12 i 13

No coneixia cap Peter, i malgrat això el trobava a tot arreu a la imaginació d'en John i d'en Michael, alhora que tot de dibuixos de la seva figura començaven a envair la de la Wendy. El seu nom sobresortia gravat en lletres més destacades que qualsevol de les altres paraules, i mentre la senyora Darling el contemplava trobà que tenia un aire arrogant ben singular.

Capítol 1, pàgina 14

Un dia, mentre somia, té un somni premonitori relacionat amb l'aventura que viuran els seus fills. La llum de Campaneta la desperta. Aleshores, es troba cara a cara amb Peter Pan, que la rebutja perquè és una persona adulta.

D'ençà que els seus fills han marxat de casa, Mary sempre ventila els llits, no surt mai de casa i deixa la finestra oberta. Vol estar preparada per a quan retornin a la llar. Mentre espera, és una dona d'ulls tristos. La seva jovialitat ha desaparegut amb els fills.

Un dijous, somia que els seus ratolinets tornen i li ho conta a Nana. Ambdues ploren per l'emoció. Mentre toca el piano, quan el marit dorm, Campaneta i Peter Pan entren volant per la finestra. Volen tancar-la. Així, en arribar-hi els germans Darling, no podran entrar a casa i se n'hauran de tornar al País dels Somnis. Tanmateix, quan Peter Pan s'adona de la tristesa de la senyora Darling, obre un altre cop la finestra perquè Mary es pugui reunir amb els seus estimats fills.

“Vols que obri la finestra”, pensà en Peter, “però no ho faré, no senyor.”

Tornà a treure-hi el nas i les llàgrimes encara hi eren, o dues altres que les havien reemplaçat.

“Estima molt la Wendy”, es digué. Ara s'enfadà amb ella, perquè no entenia per què no podia tenir la Wendy.

La raó era molt simple:

- Jo també l'estimo. No la podem tenir tots dos, senyora.

Però la senyora no s'hi conformava i se sentia desgraciada. Ell deixà de mirarla, però ni així no se sortí de la seva. Es posà a saltironejar i a fer carasses, però quan parà, era com si la portés dintre seu, trucant.

- Ah, està bé! –digué ell finalment, i s'empassà saliva. Després obrí la finestra. Anem, Campaneta –cridà, rient-se de les lleis de la natura-, no hem de menester mares beneites nosaltres.

Capítol 16, pàgines 163 i 164

Mary Darling troba els fills allitats i no s'ho creu perquè pensa que és un somni.

- Fiquem-nos al llit i, quan ella entri, ens hi trobarà com si mai ens n'haguéssim anat.

I així, quan la senyora Darling tornà al dormitori dels nens per veure si el seu marit dormia, trobà tots els llits ocupats. Els nens esperaven el seu crit d'alegria, però no es va produir. Ella els va veure, però no es cregué que hi fossin, perquè els veia tan sovint en somnis als seus llits, que simplement pensà que encara tenia el somni al cap.

Capítol 16, pàgina 165

La senyora Darling vol adoptar de seguida els nens perduts i també vol adoptar Peter. Peter rebutja la proposta i, quan Wendy és a punt de retornar amb ell al País dels Somnis, Mary Darling, que no vol perdre més sa filla, proposa a Peter que la vingui a buscar cada primavera per fer dissabte a la caseta de l'arbre.

La darrera referència a la senyora Darling que apareix en el conte és quan es diu que Jane, la filla de Wendy, dorm a la mateixa cambra dels infants on havia començat el vol. El pare de Jane havia comprat la cambra al seu avi quan la seva àvia ja era morta i oblidada.

2.6.3.2. John i Michael Darling

John és el segon fill dels Darling i Michael n'és el tercer. A ambdós els fascina volar.

Al començament, els seus acompanyants hi confiaren instintivament i friuren tant volant que perdien el temps girant al voltant de les agulles de les esglésies o de qualsevol altre objecte alt que trobaven pel camí i que els feia peça.

Capítol 4, pàgina 45

A meitat del trajecte cap al País dels Somnis, quan han abandonat la seva llar, en Michael vol tornar a casa perquè no suporta l'arrogància d'en Peter.

-Heu de ser amables amb ell –repetia la Wendy als seus germans-. Què faríem si ens abandonés?

-Podríem tornar-nos-en –digué en Michael.

Capítol 4, pàgina 47

Lluny de casa, tots dos enyoren la mare i Nana. Depenen molt de la seva germana gran, Wendy. Amb el pas dels dies, John recorda els pares d'una manera vaga, com a dos persones que ha conegut una vegada, mentre que en Michael està disposat a creure que Wendy és la seva mare de debò.

Certament, el País dels Somnis havia estat imaginari en aquells moments, però ara era real i no hi havia cap llum encès i cada vegada era més fosc; i on era la Nana?

Capítol 4, pàgina 50

-John, John! –cridava en Michael-. Desperta't! On és la Nana, John? I la mare?

Capítol 6, pàgina 70

-Que dorm la Wendy? –li van preguntar.

-Sí.

John –proposà en Michael-, despertem-la i que ens prepari el sopar. –Però, mentre deia això, uns quants dels altres nois van arribar corrents portant branques per fer la casa-. Mira-te'ls! –cridà.

Capítol 6, pàgina 71

Wendy, John i Michael tenen els seus propis arbres per accedir a la casa on viuen al País dels Somnis. La Wendy i en Michael han cabut als seus arbres a la primera emprova; en canvi, l'arbre d'en John ha calgut modificar-lo una mica perquè hi pogués entrar.

En jugar amb les sirenes amb les bombolles, John introdueix una nova manera de colpejar la bombolla al País dels Somnis. Fins ara, les sirenes ho feien amb la mà i ell els ensenya a fer-ho amb el cap. És l'única empremta que en John deixarà al País dels Somnis.

Malgrat tot, tenim proves que demostren que observaven els intrusos d'amagat i no fóra estrany que n'aprenguessin algunes coses, perquè en John introduí una manera nova de copejar la bombolla; amb el cap en comptes de la mà, i les sirenes porteres la van adoptar. És l'única empremta que en John deixà al País dels Somnis.

Capítol 8, pàgina 86

Un dia, empaitats per l'enyor i pel pensament que els pares potser ja els han donat per morts, John i Michael demanen a Wendy de tornar a casa, a la qual cosa ella accedeix.

-Wendy, anem a casa –van dir en John i en Michael alhora.

-Sí –va dir ella, abraçant-los fortament.

- Aquesta nit no, oi? –preguntaren astorats els nens perduts. En el fons d'allò que en deien cor sabien que un pot passar-se perfectament sense una mare i que només són les mares qui pensen que no pots.

- Ara mateix –contestà la Wendy amb fermesa, perquè un pensament horrible li havia passat pel cap: “Potser a hores d'ara la mare ja va de mig dol”.

Capítol 11, pàgina 116

Quan el capità Ganxo segresta els nens perduts i els tres germans Darling, una nit en què sis d'ells ha den de passar per tauló, els ofereix un lloc al seu vaixell per a dos grums. Quan els pregunta qui ho vol ser, ningú ho accepta. Aleshores, Ganxo, adreçant-se a en John, li demana si no ha volgut ser mai un pirata. En sentir les paraules del capità, John recorda que sempre ha tingut enyorança del mar, sobretot quan es barallava amb les matemàtiques. Per això, queda impressionat quan en Ganxo l'escull per ser el seu grum.

-Una vegada vaig pensar a fer-me dir Jack Mà Roja -digué tímidament.

-Un bon nom, sí, senyor. Aquí et direm així, noi, si et fas dels nostres.

Capítol 11, pàgina 141

Davant l'oferiment d'en Ganxo, John demana parer a Michael, que pregunta a Ganxo com li dirien si es fes també un pirata.

-Com em diríeu, si també em faig dels vostres? –preguntà en Michael.

-Joe Barbanegra.

Capítol 11, pàgina 141

Michael es queda impressionat i també demana consell a en John. Abans de decidir-s'hi, pregunten a Ganxo si en ser pirates continuaran sent súbdits respectuosos del rei. La resposta d'en Ganxo és contundent: hauran de jurar en contra del rei, la qual cosa els germans Darling no accepten.

-Continuarem sent súbdits respectuosos del rei? –volgué saber en John.

La resposta d'en Ganxo entre dents:

- Hauríeu de jurar: A baix el rei!”.

Capítol 11, pàgina 141

En tornar a casa, un cop alliberats dels pirates per en Peter Pan, el petit John no recorda gaire la casa, però sí que recorda perfectament la caseta de Nana. En retrobar-se amb la mare, la senyora Darling, s'adonen que Wendy no és la seva mare de veritat.

-És la mare! –va dir la Wendy, traient el cap.

-Sí que l'és! –va fer en John.

- Aleshores, tu no ets la nostra mare de veritat, Wendy? –preguntà en Michael, mig adormit.

- Senyor! –exclamà la Wendy, amb els seus primers remordiments de consciència-. Ja era hora que tornéssim.

Capítol 11, pàgina 164

A partir d'aleshores, juntament amb els nens perduts, que seran els seus germans adoptats, tornen a l'escola. Els anys passen. John i Michael, amb la resta de nens, creixen. De mica en mica obliden l'aventura viscuda al País dels Somnis amb en Peter Pan. Michael serà el qui se'n recordarà durant més temps.

2.6.3.3. Nana

Nana²⁵ és la mainadera dels Darling. És una gossa de Terranova. És una gossa que fa de mainadera perquè els Darling no es poden permetre econòmicament una mainadera de veritat a causa de les despeses que tenen a l'hora de criar els fills. És una mainadera perfecta i competent que no té bona relació amb la resta de mainaderes. Té la seva caseta a la cambra dels nens.

La mainadera és una gossa de Terranova molt primmirada que es deia Nana. No havia estat propietat de ningú en particular fins que els Darling van llogar els seus serveis. S'ha de dir, però, que ella sempre havia considerat que el infants eren importants. Els Darling la van conèixer als Kensington Gardens²⁶, on la gossa normalment passava bona part del temps lliure badant davant els cotxets de les criatures, i on hi havia altres mainades desconsiderades que no la podien sofrir, perquè les seguia fins a casa seva i se'n queixava a les seves mestresses. Va demostrar ésser una joia com a mainadera. Era molt conscienciosa a l'hora de banyar-los i ja la tenies de peu dret qualsevol hora de la nit si algun dels seus menuts deixava anar el gemec més insignificant. No cal

²⁵ El nom d'aquesta mainadera tan especial resulta curiós ja que simbòlicament s'aplica aquesta denominació a les persones esclaves. Amb això, es pot pensar que Barrie, anomenant així la gossa de Terranova, voldria haver criticat els amos d'aquestes persones, ja que consideraven les mainaderes com a unes esclaves de la llar.

²⁶ Els Kensington Gardens són una jardins de Londres on J. M. Barrie solia passejar, acompanyat del seu gos Porthos. Aquí és on va conèixer els fills d'Arthur i Sylvia Llewelyn Davies, als quals va començar a explicar les històries que són l'origen del seu llibre *Peter Pan i Wendy*.

dir que la seva caseta era a la cambra dels nens. Tenia un do especial per saber quan la tos ja no es podia aguantar i calia embolicar el coll amb un mitjó. Tota la vida havia cregut en els remeis antics, com ara les fulles ruibarbre, i grunyia amb els menyspreu quan sentia a parlar d'aquesta nova discussió de moda sobre els gèrmens, i coses d'aquesta mena. Era una lliçó d'urbanitat veure com escortava els nens fins a l'escola, com caminava tranquil·lament al seu costat quan es portaven bé, i com els feia tornar a posar en fila d'una revolada, quan s'esgarriaven. A l'època que en John començà a caminar, no va oblidar-se de dur-li el jersei ni una sola vegada, i normalment portava un paraigua a la boca, per si un cas plovia.

Capítol 1, pàgina 11

Al soterrani de la guarderia de la senyoreta Fulsom hi havia una sala on les mainaderes s'esperaven. Totes seien en bancs, mentre la Nana jeia a terra, però aquesta era l'única diferència que hi havia entre elles. Feien com si no la veiessin, com si pertanyés a una classe social inferior a la seva i la gossa, al seu torn, menystenia la seva xerrameca intranscendent. L'ofenia que les amistats de la senyora Darling visitessin la cambra dels nens, però si ho feien, abans que entressin treia d'una revolada el davantal a en Michael i li posava el de brodats blaus, feia una repassada al vestit de la Wendy i pentinava una mica en John. Segurament no podia haver-hi un altra mainadera més competent, i el senyor Darling ho sabia prou bé.

Capítol 1, pàgina 11

És una mainadera quasi humana. Té cura dels nens durant la nit. Els porta a banyar-se. Coneix la diferència entre una tos malaltissa i una provocada per la falta de paciència. Creu en els remeis clàssics, que dóna als nens quan els necessiten. També els acompanya a l'escola. Quan arriben visites a la casa dels Darling, Nana empolaina els nens.

Quan els nens marxen de casa per anar al País dels Somnis, Nana els enyora molt. Quan La senyora Darling li diu que ha somiat que els nens tornaven a casa, Nana plora.

-Oh, Nana, he somiat que els meus ratolinets tornaven.

La Nana tenia els ulls plorosos, però l'única cosa que va poder fer fou posar suaument la pota sobre la falda de la mestressa.

Capítol 16, pàgina 161

La Nana mor de vella, convençuda que només ella ha sabut tenir cura dels infants.

Només hi havia dos llits a la cambra d'infants ara, el de la Jane i el de la seva mainadera, i no hi havia caseta per al gos, perquè la Nana també havia mort. Morí de vella i els últims temps s'havia tornat molt malcarada, convençuda que tret d'ella no hi havia ningú que sabés tenir cura dels infants.

Capítol 17, pàgina 172

2.6.3.4. Campaneta de Llauner

Campaneta de Llauner és una fada de la mida d'una mà encara en edat de créixer. S'anomena així perquè sempre adoba pots i olles. No s'està mai quieta. Vola veloç d'un lloc a l'altre. El seu vestit és fet de fulles seques, amb un escot quadrat que li realça la figura. Té tendència a engreixar-se. Campaneta no parla, sinó que es comunica amb el llenguatge de les fades, és a dir, amb una dringadissa de campanes. Té el poder de fer volar les persones abocant-los una mica del seu polsim màgic.

L'acompanyava una llumeta molt estranya, no gaire més gran que un puny, que voletejava com una fletxa d'un costat a l'altre de l'habitació, talment com si estigués viva, i m'imagino que fou per culpa d'aquesta llum que la senyora Darling es despertà.

Capítol 1, pàgina 17

Era una fada si fa no fa de la mida d'una mà encara en edat de créixer. Era una noia que es deia Campaneta de Llauner i duia un vestit molt bonic fet de fulles seques, amb un gran escot quadrat que realçava la seva figura. Tenia una lleugera tendència a l'embonpoint²⁷.

Capítol 3, pàgina 30

La resposta fou una dringadissa encisadora que semblava que sortís de campanes d'or. És el llenguatge de les fades.

Capítol 3, pàgina 30

Per descomptat, en Peter s'havia rifat d'ells, ja que ningú no pot volar, si no és que li han tirat polsina de fada. Per sort, tal com havíem esmentat abans, en tenia una mà plena i, bufant-la, en va escampar una mica a sobre de tots tres, amb uns resultats excel·lents.

Capítol 3, pàgina 41

Així mateix, les fades com Campaneta han d'ésser o bé una cosa o bé l'altra perquè, esquifides com són, malauradament no tenen espai per a més d'un sentiment a la vegada. Malgrat això, tenen permís per canviar, sempre que sigui un canvi radical. Campaneta no és dolenta del tot, o més ben dit, només és dolenta envers Wendy; moltes vegades és un tros de pa.

Hi ha dues coses que una fada com Campaneta no pot deixar de fer: deixar de brillar i anar dormir si no té son.

---

²⁷ En francès a l'original. Vol dir que tenia tendència a estar grassa, a engreixar-se.

Per un moment, el cercle lluminós es badà i alguna cosa féu una pessigadeta afectuosa a en Peter.

-Digues-li –li pregà la Wendy- que no faci aquesta llum.

-No pot. Aquesta és una de les poques coses que una fada no pot fer. S'apaga només quan s'adormen, igual que passa amb les estrelles.

-Doncs digues-li que s'adormi ara mateix –ordenà en John.

-No pot adormir-se si no té son. És l'única altra cosa que les fades no poden fer.

Capítol 4, pàgina 53

Campaneta odia Wendy perquè li té gelosia. Es posa gelosa quan Wendy i Peter es besen. Llavors, li estira els cabells i es posa de molt mal humor proferint-li insults sense parar. Quan Peter li proposa que sigui la fada de Wendy, aquesta s'hi nega rotundament. Ella vol ser la fada de Peter i vol que ell només estigui per ella.

M'ha semblat com si algú m'estirés els cabells.

-Deu haver estat la Campaneta. Mai no l'havia vist tan insuportable.

I, en efecte, la Campaneta tornava a voletejar d'un cantó a l'altre, proferint insults a tort i a dret.

-Diu que et farà el mateix cada vegada que et faci un didal, Wendy.

Capítol 3, pàgina 37

Encara no sabia que la Campaneta l'odiava amb l'odi intens d'una veritable dona. I, per tant, atordida i sense volar amb tanta seguretat com abans, seguí la Campaneta cap a la seva perdió.

Capítol 4, pàgina 54

Encara que Wendy li ha salvat la vida quan els pirates els ataquen amb el canó, Campaneta segueix gelosa de Wendy. De fet, la vol matar. Per això, començà a maquinari un pla tot utilitzant els nens perduts. Així, els diu una mentida. Els conta que en Peter ha ordenat que ells matin la Wendy quan aquesta s'apropi volant al País dels Somnis.

La gelosa fada s'havia tret la seva disfressa amistosa i es llançava contra la seva víctima des de tots els costats, pessigant-la salvatgement cada cop que la tocava.

-Hola, Campaneta! –van exclamar els nois, meravellats.

La resposta de la Campaneta ressonà:

-En Peter vol que mateu la Wendy.

No tenien per costum de discutir les ordres d'en Peter.

-Fem això que diu en Peter – van dir aquells ingenus nois-, De pressa, arcs i fletxes!

Tothom tret d'en Trompeta, baixà els arbres d'un bot. Tenia un arc i una fletxa, la Campaneta se n'adonà i es fregà les manetes.

-De pressa, Trompeta, de pressa! –xisclà-. En Peter estarà molt content.

Nerviós, en Trompeta ajustà la fletxa a l'arc.

-Surt del mig, Campaneta –cridà, i aleshores disparà, i la Wendy caigué a terra balancejant-se, amb una fletxa al pit.

Capítol 5, pàgina 65

Campaneta, quan veu que la fletxa no ha matat la Wendy, comença a plorar desconsoladament perquè ha sobreviscut. Els nens perduts expliquen a Peter allò que ha fet Campaneta. Peter s'hi enutja i vol deixar de ser amic d'ella per sempre encara que, quan veu que Wendy es recupera, s'entendriex i només deixa de ser amic d'ella una setmana.

Aleshores van haver d'explicar a en Peter l'acció criminal de la Campaneta i potser mai no l'havien vist amb una cara tan severa.

-Escolta, Campaneta –va dir-. Ja no sóc el teu amic. Vés-te'n per sempre del meu costat!

Ella se li posà a l'espatlla d'un vol i li parlà, suplicant, però ell l'allunyà amb la mà. Fins que la Wendy no tornà a aixecar el braç, no s'entendrí prou per dir:

-Va, per sempre no, però tota una setmana sí.

Capítol 6, pàgina 70

La casa de Campaneta és dins de la casa de Wendy. La seva cambra privada és situada concretament en un buit que hi ha dins la paret.

Era una casa rústega i simple, no pas diferent de la que haurien fet uns cadells d'ós sota terra en les mateixes circumstàncies. Però a la paret hi havia un buit que era la cambra privada de la Campaneta. Es podia aïllar de la resta de la casa amb una cortina prima que la Campaneta, que era molt tocada i posada, sempre corria quan es vestia o es despullava. Cap dona, per que fos, no hauria pogut tenir una combinació més exquisida de pentinador i dormitori. El sofà, com en deia ella, era un autèntic Reina Mab de potes gruixudes. En canviava les vànoves d'acord amb les flores dels arbres fruiters de cada estació. El mirall era un Gat-amb-botes: només en queden tres de sencers, segons els tractants del regne de les fades. La pica era una Crosta de Pastís reversible; la calaixera, un autèntic Encantador VI, i la catifa i les estores del millor període de Margery i Robin. Hi havia una aranya del Joc de la Puça per fer bonic, però també feia llum, és clar. La Campaneta era molt desdenyosa respecte a la

resta de la casa, cosa al capdavall potser inevitable, i la seva cambra, per bé que bonica, tenia un aspecte una mica pretensions, com d'un arrufament de nas permanent.

Capítol 7, pàgina 79

Campaneta està feliç quan Wendy decideix tornar cap a Londres juntament amb els seus germans. Peter, tot i que ella s'hi nega en principi, tria Campaneta perquè faci de guia en el viatge de retorn a la llar dels germans Darling.

Naturalment, estava encantada de saber que la Wendy se n'anava, però estava ben decidida a no fer-li de guia i això que va dir amb paraules encara més grolleres. En acabat, va fer veure que s'havia tornat a adormir.

Capítol 11, pàgina 117

Campaneta és qui explica a Peter la captura, per part de Ganxo i els seus pirates, de la Wendy i els nois.

- Deixa'm entrar, Peter.

Era la Campaneta i ell de seguida li obrí la porta. Entrà com una esperitada, trasbalsada, la cara encesa i el vestit tacat de fang.

- Què passa?

- Oh, no ho endevinaries mai –digué, i li donà tres oportunitats.

- Va, aboca-ho! –cridà ell, i amb una frase incorrecta, llarga com les cintes que els prestidigitadors es treuen de la boca, li explicà la captura de la Wendy i els nois.

Capítol 13, pàgina 132

Campaneta està disposada a morir per Peter. Quan Peter està a punt de beure's la copa emmetzinada que li havia preparat Ganxo, Campaneta es beu la poció. Amb una veu feble, li diu a Peter que està convençuda que es curarà si els nens creuen en les fades. Tanmateix, prop de tots dos no hi ha cap nen. És de nit i Peter Pan s'adreça a tots aquells nens i nenes que en aquest moment puguin somiar amb el País dels Somnis. Peter els pregunta cridant si creuen en les fades i, per estar segur de la seva resposta afirmativa, els demana que piquin de mans. Aleshores, són molts els qui piquen de mans. Per això, Campaneta ja està salvada. Llavors, va amb Peter a rescatar la Wendy.

Alçà la copa. No hi havia temps per a explicacions, era hora d'actuar i, amb un dels seus moviments llampec, la Campaneta es col·locà entre els seus llavis i la poció i se la begué fins a les escorrialles.

Les ales amb prou feines l'aguantaven, però com a resposta se li posà a l'espatlla i li mossegà afectuosament la barbata.

El cap d'en Peter gairebé omplí la quarta paret de la seva cambreta, quan s'agenollà al seu costat, angoixat. La seva llum s'esllanguia per moments i en Peter sabia que, si s'apagava, ella deixaria d'existir. A la Campaneta li agradaren tant les seves llàgrimes, que estengué un dels seus bufons dits i deixà que hi correguessin.

La seua veu era tan feble, que de primer en Peter no entengué què deia. Després, ho compregué: deia que estava convençuda que es guariria, si els nens creien en les fades.

En Peter estengué els braços. No hi havia cap nen allà o era de nit, però s'adreçà a tots aquells que en aquell moment poguessin somiar el País dels Somnis i que, per tant, eren més a prop d'ell que no us penseu: nens i nenes en pijama i infants indis nus penjats en cistelles dels arbres.

- Hi creieu? –cridà.

La Campaneta s'incorporà gairebé violentament al llit per escoltar el seu destí.

Li semblà sentir respostes afirmatives, però en acabat no n'estigué tan segura.

- Què en penses? – preguntà a en Peter.

- Si hi creieu –els cridà-, piqueu de mans. No deixeu morir la Campaneta.

Molts van picar de mans.

D'altres no.

Unes quantes bestioles van xiular.

Els aplaudiments van parar de cop, com si mares innumbrables s'haguessin precipitat a les cambres dels nens per veure què dintre passava, però la Campaneta ja estava salvada. Primer la veu se li envigorí, després saltà del llit i es posà a voletejar per la cambra més juganera i descarada que mai. Ni se li acudí de donar les gràcies a aquells que hi creien, però li hauria agradat d'agafar pel seu compte aquell que havien xiulat.

Capítol 13, pàgines 133 i 134

Després d'acomiar-se dels Darling, un cop tornin al País dels Somnis, en Peter conta a Wendy i a la senyora Darling que ell i la Campaneta viuran fent-se companyia a la casa que van construir per a la Wendy.

-Però on penses viure?

-Amb la Campaneta, a la casa que vam construir per a la Wendy. Les fades la col·locaran entre les capçades dels arbres més alts on dormen de nit.

-M'ho passaré divinament –va dir en Peter, mirant la Wendy de reüll.

-Estaràs molt sol als vespres, davant el foc –va dir ella.

-Tindrè la Campaneta.

-La Campaneta no sap el que es pesca –li recordà ella amb certa aspresa.

-Bocamolla! –crijà la Campaneta des d'algun lloc de l'altra banda de la cantonada.

Capítol 17, pàgines 169 i 170

Quan Wendy retorna al País dels Somnis, al cap d'un any d'haver tornat a casa, en parlar a Peter de la Campaneta per saber si aquesta s'alegrava de tornar-la a veure, Peter, desmemoriat com és, li pregunta qui és la Campaneta. Ni després d'explicar-li qui era ell se'n recorda d'ella. Exclama que deu ser morta, perquè les fades no viuen gaire.

Quan la Wendy manifestà que no estava del tot segura que la Campaneta s'alegrés de veure-la, ell digué:

-Qui és la Campaneta?

-Oh, Peter –féu ella indignada. Però ni després d'explicar-li qui era, no se'n recordà.

-És que n'hi ha tantes –va dir-. Ja deu ser morta.

Capítol 17, pàgina 171

2.6.3.5. Els nens perduts

Els nens perduts²⁸ són nens que cauen dels cotxets quan la mainadera bada. Si al cap d'una setmana encara no els ha reclamat ningú, Peter Pan²⁹, que esdevé el seu capità, els envia al País dels Somnis.

El nombre de nens a l'illa varia, segons la quantitat que en maten. Aquesta vegada n'hi ha sis, comptant els bessons com a dos. Quan sembla que creixen, cosa que va entre les normes, en peter els esporga.

²⁸ Sempre són nens. Segons Peter Pan, les nenes són massa llestes per caure del cotxet.

²⁹ Quan es parla de Peter Pan, també es diu que és un nen que cuida i guia cap al més enllà les ànimes dels nens morts abans d'hora. Aquesta imatge relaciona Peter Pan amb altres sers mitològics que porten les ànimes al regne dels morts (elfs, fades, valquíries...).

Sempre marxen en fila índia i amb un punyal a la mà. Van vestits amb pells d'óssos caçats per ells mateixos, amb les quals queden tan rodonets i peluts que, quan cauen, rodolen. Per aquesta raó han après a caminar amb pas molt segur.

Només poden parlar de les seves mares en absència de Peter perquè aquest els ha prohibit el tema per poca-solta. Són innocents. Com que no tenen mare, no hi ha ningú que els avisi dels perills.

Deixarem el pastís a la riba de l'estany de les sirenes. Aquesta quitxalla sempre hi neda i juga amb les sirenes. Trobaran el pastís i se'l cruspiran, perquè, com que no tenen mare, no saben que pot ser perillós menjar-se un pastís suculent i humit.

Capítol 5, pàgina 63

Viuen a la seva casa de sota terra, una residència d'allò més agradable. Per arribar-hi, hi ha set arbres grossos, cadascun amb un forat gros. Són les set entrades a la casa de sota terra que en Ganxo ha buscat en va durant moltes llunes. Els nens perduts, quan hi ha enemics pels voltants, els pirates i els llops famolencs, tapen la xemeneia de la casa de sota terra amb un bolet.

A l'hora d'actuar, sempre segueixen el model de Peter Pan.

-Què faria en Peter? –exclamaren ensems. I gairebé sense respirar, van afegir:- En Peter se'ls miraria per entre les cames. –I després:- Fem allò que faria en Peter.

És la manera més eficaç de plantar cara als llops, i com un sol home tots es van ajupir i van mirar per entre les cames. El moment següent fou el més llarg, però la victòria arribà rabent, perquè, tan bon punt els nois avançaren cap a ells en aquesta postura terrible, els llops van amagar la cua i van fugir corrents.

Capítol 5, pàgina 64

Els nens perduts criden Wendy amb el tractament de senyora. Volen ser els seus fills, cosa que ella accepta, tractant-los com una mare de veritat. A partir d'això, ells sempre la criden "mama".

-Oh, senyora Wendy, sigues la nostra mare!

Capítol 6, pàgina 74

-Encara no és buida del tot, mama –va dir en Poquet, mirant dins una tassa imaginària.

Capítol 10, pàgina 106

Quan Wendy, John i Michael decideixen tornar a casa, els nens perduts hi van amb ells. El senyor i la senyora Darling els adopten. Tots els nens van a l'escola. Encara no fa una setmana que hi van, quan ja s'adonen que han estat uns ximplers en no quedar-se a l'illa. Però ja és massa tard i no triguen a

adaptar-se a la vida normal. Tristament, de mica en mica van perdent la força de volar.

De primer, la Nana els lligava els peus als barrots del llit perquè no sortissin volant de nit, i una de les seves diversions preferides de dia era fer veure que queien dels autobusos, però a poc a poc van deixar de clavar estrebades a les cordes del llit i van descobrir que es feien mal quan es deixaven anar de l'autobús. Amb el temps, ni capaços eren d'agafar els barrots volant. Falta de pràctica, en deien, però en realitat volien dir que no hi creien.

Capítol 17, pàgina 170

Tots els nois havien crescut també i s'havien espatllat, de manera que no paga gairebé la pena dir-ne res més. Qualsevol dia podeu veure els Bessons i Sa Majestat i l'Arrissat anant al despatx, cadascun amb una cartereta i un paraigua. En Michael és maquinista. En Poquet es va casar amb una lady i per tant es convertí en lord. Veieu aquest jutge amb perruca que surt per la porta de ferro? Aquest havia estat en Trompeta. El barbut que no sap cap conte per explicar als seus fills havia estat en John.

Capítol 17, pàgina 172

Trompeta No és el menys valent de la colla, però sí que és el més desgraciat. És el qui ha participat en menys aventures.

Les coses importants s'esdevenien quan ell ja havia tombat la cantonada. Si, per exemple, tot era tranquil, i ell ho aprofitava per sortir a collir branquillons per a la foguera, quan tornava trobava els altres netejant ja la sang.

Capítol 5, pàgina 56

Aquesta mala sort li ha donat una expressió de suau melangia. Tanmateix, en comptes d'agrir-li el caràcter, l'hi ha endolcit, de manera que és el més humil de tots. Campaneta creu que trompeta és el més fàcil d'entabanar de tots. En Trompeta acaba sent un jutge.

Veieu aquest jutge amb perruca que surt per la porta de ferro? Aquest havia estat en Trompeta.

Capítol 17, pàgina 172

Sa Majestat és alegre i rialler. **En Poquet** talla xiulets amb trossos d'arbres i balla extasiat al so de les seves melodies. És el més presumit de tots. Té bona educació i bons costums, la qual cosa fa que es miri l'altra gent amb aire desdenyós i ofensiu. En Poquet es casa amb una lady i es converteix en lord.³⁰

En Poquet es va casar amb una lady i per tant es convertí en lord.

Capítol 17, pàgina 172

---

³⁰ Lady i lord són la forma femenina i la masculina d'un títol nobiliari anglès.

L'Arrissat és molt trapella.

Ha hagut de lliurar-se tantes vegades a en Peter, quan aquest deia enèrgicament. "Qui hagi fet això, que faci un pas endavant", que ara, en sentir

l'ordre, fa el pas endavant automàticament, tant si ho ha fet com si no.

Capítol 5, pàgina 56

Els bessons són descrits així en el llibre:

Impossibles de descriure perquè no sabríem si parlem de l'un o de l'altre. En Peter no sabia ben bé què eren uns bessons i no permetia que la seva colla sabés res que ell no sabia, de manera que aquests dos parlaven sempre molt vagament d'ells mateixos i s'esforçaven per fer-se agradables mantenint-se junts com demanant perdó.

Capítol 5, pàgina 57

2.6.3.6. Els pirates

Sempre segueixen les petjades dels nens perduts. Se senten de lluny abans de veure'ls, cantant la mateixa cançó esfereïdora:

*Haleu, amarreu, estireu,
a l'abordatge ens llancem,
i si una bala ens separa,
allà sota ens trobarem!*

Formen part de la tripulació del capità Ganxo. Són molt coneguts i temuts al Mar del Carib.

Cecco és un italià ben plantat. Sempre va al davant dels pirates, amb el cap cot per escoltar. Els seus braços enormes sempre van arremangats i porta d'arracades a les orelles monedes de vuit penjades.

Un cop gravà el seu nom amb lletres de sang a l'esquena del director de la presó de Gao.

Capítol 5, pàgina 57

El negre gegantí apareix descrit d'aquesta manera tan curiosa en el conte:

Ha tingut molts noms d'ençà que deixà aquell amb què les mares morenes encara espanten els seus fillets a les ribes del Guadjo-mo.

Capítol 5, pàgina 57

Bill Jukes té tatuat tot el cos. **En Cookson** Diuen que és germà d'en Murphi el Negre, la qual cosa no ha estat mai demostrada. De **Starkey** es diu que és un gentleman³¹, exportat d'un col·legi privat. Encara es mostra refinat en la seva manera de matar.

L'**Smee** és el contramestre irlandès. Un home estranyament cordial que apunyala, per dir-ho així, sense ofendre. És l'únic inconformista de la tripulació d'en Ganxo. Sempre té noms divertits per a tot. Al seu sabre, li diu Johnny Tirabuixó, perquè hi furga dins les ferides. Té moltes coses simpàtiques. Per exemple, després de matar algú, primer es neteja les ulleres en comptes de l'arma. Admira el seu capità Ganxo. És el lleial contramestre d'en Ganxo, a qui en Ganxo confia la història de la seva vida

Després de matar algú, primer es netejava les ulleres en comptes de l'arma.

Capítol 5, pàgina 61

Amb gran sorpresa, va veure que en Ganxo li feia senyal de tocar el tam-tam i de mica en mica l'Smee començà a comprendre la perversitat d'aquella ordre. Probablement mai no havia admirat tant en Ganxo, aquell home simple.

Capítol 12, pàgina 124

Claraboies d'en Morgan, Robert Mullins i l'Alfred Mason són els tres darrers pirates que tanquen la llista de la tripulació d'en Ganxo.

Després de l'enfrontament final entre Ganxo i Peter Pan, quinze pirates han pagat els seus crims, però dos han arribat a terra: l'Starkey, capturat pels pells-roges, que acaba sent convertit en la mainadera de tots els indiats, cosa que resulta ser un final trist i humiliant per a un pirata; i l'Smee, que passarà la resta de la seva vida vagant pel món amb les seves ulleres i malaguanyant-se la vida explicant que ell ha estat l'únic home de qui en James Ganxo ha tingut por.

---

³¹ Persona que té una bona educació i bones maneres.

2.6.3.7. Els pells-roges

Són indis que sempre persegueixen els pirates. També són enemics de Peter Pan i dels nens perduts. Porten *tomahawks*³² i ganivets. Els seus cossos nus lluen de pintura i oli. A la cintura porten cabelleres lligades, tant de nens com de pirates, perquè són de la tribu dels piccaninnis. La tenda on viuen s'anomena *wigwam*³³.

Passen pels branquillons secs sense fer el més petit soroll. L'única cosa que se sent és la seva respiració una mica feixuga. Tots estan grassonets perquè s'atipen a cor què vols.

Segons totes les lleis no escrites de l'art militar salvatge, sempre és el pell-roja qui ataca i, amb l'astúcia pròpia de la seva raça, ho fa tot just abans de l'alba, en el moment que ell sap que el coratge dels blancs és més baix.

Quan Peter Pan salva Lliri Trigat d'un destí terrible quan els pirates la segresten, ella i els seus guerrers es converteixen en amics i aliats seus. Quan saben que l'atac gros dels pirates a Peter i als nens perduts està a punt d'arribar, vigilen la casa subterrània.

Donen a en Peter el nom de "el Gran Pare Blanc" i es postren davant seu.

La Gran Pantera petita se situa a l'avantguarda, de quatre potes. És un guerrer que du enganxades tantes cabelleres, que el destorben d'avançar.

Lliri Trigat és la filla del cap de la tribu. Sempre va al darrera de tot, el lloc de més perill. És una princesa. És una bellesa morena, coqueta, freda i amorosa per torns. No hi ha hagut cap guerrer que no hagi acceptat aquesta capritxosa noia per esposa, però ella espanta les mosques amb una destral.

Quan Peter Pan salva Lliri Trigat de morir a mans dels pirates, aquesta es converteix en la seva aliada.

---

³² És una destral de guerra característica dels indis d'Amèrica del Nord. Primitivament era de pedra. Després, per la influència dels colonitzadors blancs, passà a ser de ferro.

³³ És la tenda on viuen els indis d'Amèrica del Nord.

2.6.3.8. Les sirenes

Viuen en un estany del País dels Somnis: una bassa informe de meravellosos colors pàl·lids suspesa en la foscor. De vegades, la bassa comença a agafar forma, i els colors es tornen vius.

A les sirenes, els agrada d'escalfar-se al sol i pentinar-se a la Roca dels Abandonats, que hi ha a l'estany.

Tot i que els nens passen molts dies llargs d'estiu en aquest estany, nedant o surant, i jugant a l'aigua als jocs de les sirenes, elles no estan en bones relacions amb els nens. Wendy es queixa sovint que, durant el temps que passà a l'illa, cap d'elles no li adreçà ni una sola paraula amable.

Se'ls acostava nedant, de puntetes es pot dir, fins a una distància d'un metre, però aleshores la veien i es capbussaven, segurament esquitxant-la amb la cua, no pas sense voler, sinó amb tota la intenció.

Capítol 8, pàgina 86

Les sirenes tracten tots els nens de la mateixa manera, tret d'en Peter, que passa hores fent-la petar amb elles a la Roca dels Abandonats i se'ls asseu a la cua quan es posen descarades. Peter regala a Wendy una de les pintes de les sirenes.

El moment més màgic per contemplar les sirenes és al canvi de lluna, que és quan profereixen uns estranys gemecs. Ells dies que fa sol després de ploure, les sirenes juguen amb les bombolles. Fan servir com a pilotes les bombolles amb tots els colors de l'arc de sant Martí. Se les passen rient a cops de cua i miren de conservar-ne els colors fins que esclaten. Les porteries són a cada cap de l'arc desant Martí i les porteres només poden fer servir les mans.

De vegades n'hi ha dotzenes, de sirenes, jugant a l'estany al mateix temps i és un espectacle deliciós.

Capítol 8, pàgina 86.

Tan bon punt els nens proven d'afegir-se al joc de les sirenes, es veuen obligats a jugar sols, perquè les sirenes desapareixen a l'acte. Malgrat tot,

observen els intrusos d'amagat. Així, aprenen la manera nova de copejar la bombolla que introdueix en John: amb el cap en comptes de la mà.

Quan les sirenes es retiren, una rere l'altra als seus dormitoris submarins, cada porta de la cova de corall on viuen fa sonar una campaneta quan s'obre i es tanca.

2.6.3.9. El cocodril

És gegantí. És un perill que s'acosta sigil·losament. Quan Peter va tallar el braç a Ganxo, el llançà a aquest cocodril. Des d'aleshores, l'hi va agradar tant, que no ha parat de seguir Ganxo, d'un mar a l'altre i d'un país a l'altre, llepant-se els bigotis en pensar en la resta del seu cos.

El cocodril no s'ha cruspit encara Ganxo perquè, sortosament per al capità dels pirates, en empassar-se el braç, també s'hi va empassar un rellotge que constantment li fa tic-tac a la panxa. Gràcies a això, Ganxo sent com s'acosta el cocodril i el veu abans que el pugui atrapar. Smee diu a Ganxo que un dia s'acabarà la corda del rellotge i que aleshores l'enxamparà.

-Un dia al rellotge se li acabarà la corda –va dir l'Smee-, i aleshores us enxamparà.

Capítol 5, pàgina 62

Curiosament, la manera de saber l'hora a l'illa és buscant el cocodril i quedant-se al seu costat fins que el rellotge toqui.

Quan Peter Pan travessa silenciosament l'illa per enfrontar-se a Ganxo i alliberar els Darling i els nens perduts de les urpes del malvat pirata, veu passar el cocodril i s'adona que ja no fa tic-tac. Al rellotge, se li ha acabat la corda, tal com ho havia pronosticat l'Smee.

Havia vist passar el cocodril, sense notar-hi res de particular, però de mica en mica recordà que no feia tic-tac. De primer ho trobà una mica misteriós, però aviat arribà a la conclusió, encertada, que al rellotge se li havia acabat la corda.

Capítol 15, pàgina 145

Quan en Peter Pan i el capità Ganxo s'enfronten per darrer cop, quan Ganxo s'enfila a la borda per llançar-se a l'aigua, el cocodril l'espera. Seguint el prec del capità, Peter li clava una puntada i Ganxo es deixa caure dins la gola del cocodril.

En veure en Peter que avançava cap a ell pels aires brandant el punyal, s'enfilà a la borda per llançar-se a l'aigua. No sabia que el cocodril l'hi esperava, perquè no hem parat el rellotge expressament per estalviar-li de saber-ho: una petita mostra de respecte per part nostra al final.

Va tenir un triomf final que crec que no li hem d'escatimar. Dret a la borda, mirant per sobre l'espatlla en Peter que planava pels aires, el convidà amb un gest a fer servir el peu. Això va fer que en Peter li clavés puntada de peu en comptes d'apunyalar-lo.

Per fi en Ganxo havia obtingut el favor que tant desitjava.

- És de mala educació –escarní, i es deixà caure satisfet dins la gola del cocodril.

Així morí en James Ganxo.

Capítol 15, pàgina 155

2.6.3.10. L'ocell del País dels Somnis

És un ocell amic d'en Peter Pan. Ha fet el niu dalt d'un arbre que penja per damunt de l'estany. Quan el niu cau a l'aigua, l'ocell continua covant els ous. Llavors, Peter ordena que ningú el molesti, cosa que l'ocell li agraeix.

Quan Peter és a punt de morir ofegat a l'estany, abandonat pels pirates a la Roca dels Abandonats, l'ocell del País dels Somnis fa esforços desesperats per arribar amb el seu niu allí on és Peter. Ha anat a salvar-lo i a donar-li el seu niu perquè li faci de barca, malgrat haver-hi ous a dins.

Batent d'ales d'una manera que havia après d'ençà que el niu havia caigut a l'aigua, aconseguia fins a cert punt de guiar la seva insòlita embarcació, però quan en Peter el reconegué ja estava extenuat.

Capítol 9, pàgina 100

Cap dels dos no entén el llenguatge de l'altre. Per això, En intentar de comunicar-se, no solament no s'entenen entre ells, sinó que també obliden les bones maneres.

-Vull que et fiquis dins del niu –va cridar l'ocell, parlant tan a poc a poc i clarament com li era possible. Aleshores-podràs-arribar-a-la-riba, -però-jo-estic-massa-cansat-per-acostar-te'l-més;-per-tant-hauràs-de-provar-de-venir-hi nedant.

-Què diantre claques? –preguntà en Peter-. Per què no deixes que el niu suri sol com de costum?

-Vull que... –digué l'ocell i ho repetí tot de cop i de nou.

Aleshores en Peter provà de parlar a poc a poc i clar.

-Què-diantres-claques? –i tota la resta.

L'ocell començà a arborar-se. I és que de seguida perden la paciència.

-Escolta, cap de suro! –xisclà-. per què no fas el que et dic?

En Peter va tenir la impressió que li escopia insults i contestà a la ventura tot encès:

-Tu també!

Curiosament, aleshores tots dos van etzibar el mateix crit:

-Calla!

-Calla!

Malgrat tot, l'ocell estava decidit a salvar-lo si podia i amb un darrer esforç suprem empenyé el niu fins a la roca. En acabat, abandonà els ous i s'enlairà per deixar ben clares les seves intencions.

Capítol 9, pàgines 100 i 101

En Peter entén finalment les intencions de l'ocell i pren el niu com a barca per arribar a la riba de l'estany. L'ocell, però, pateix pels ous que hi ha dins del niu. Tanmateix, Peter els salva. Els fica dins el barret del pirata Starkey que hi ha penjat a l'estaca de la roca i després el deixa sobre l'aigua on sura magníficament.

No recordo si us he dit que hi havia una estaca a la roca, clavada per uns bucaners feia molt de temps per senyalar on era enterrat un tresor. Els nens havien descobert el lluent botí i, quan tenien ganes de fer entremaliadures, llançaven pluges de moidores³⁴, diamants, perles i monedes de vuit a les gavines, que s'abatien sobre ells buscant menjar i després fugien enrabiades per la mala passada que els havien fet. L'estacada encara hi era i l'Starkey hi havia penjat el seu barret, un barret encerat, impermeable i d'ala ampla. En Peter hi posà els os i el deixà sobre l'aigua. Surava magníficament.

Capítol 9, pàgina 101

Així doncs, l'ocell salva Peter i Peter salva els seus dos ous grossos i blancs. L'ocell es fica dins del niu, hi clava l'estaca perquè hi faci de pal i hi penja la camisa perquè faci de vela. Es posa sobre el barret i s'instal·la còmodament sobre els ous. Malgrat que Peter li torna el niu en arribar a la riba de l'estany, l'ocell continua vivint dins del barret.

---

³⁴ Monedes.

2.7. Objectiu de l'autor en escriure aquesta obra

Per a Barrie, el món adult i el món infantil coexistien com a dos universos paral·lels, de manera que la comunicació entre ambdós era impossible i gaudir de les coses bones de tots dos era una quimera. Créixer significava renunciar per a sempre a l'alegre vida del nen i, alhora, romandre sent per a sempre un nen equivalia a renunciar als plaers de la vida adulta, en especial a tot allò relacionat amb l'amor.

La visió dels problemes de les relacions entre el món adult i l'infantil quedarà reflectida en l'espai literari en una separació física entre el món de les persones grans (Londres) i el món dels nens (el País dels Somnis).

El món infantil, no tan sols és l'espai de la fantasia, sinó també el de la felicitat i el de la innocència. En aquest sentit, Peter Pan diu que és la joventut i l'alegria i els nens són caracteritzats pel narrador com a alegres i innocents. En canvi, el món dels adults és l'espai del treball, de les obligacions i de l'avorrimet, la qual cosa es mostra de manera molt evident en la caracterització que es fa del món adult al final de la història després que Wendy i els seus germans retornen a la llar.

No obstant això, el món dels adults no només és el món del treball i l'avorrimet, sinó que també ho és de l'amor, que manca en el món infantil. En aquest sentit, pel que fa a aquesta carència d'aquest tipus d'amor, la infantesa és tràgica. Així mateix, esdevenir adult també suposa un sacrifici, no solament pel fet d'entrar en l'avorrit món del treball, tal com ja s'hi ha esmentat, sinó per l'obligada renúncia a la llibertat i a la felicitat pròpies d'un infant. Aquesta renúncia queda perfectament il·lustrada en Wendy. Després de descobrir la traïció de Wendy, Peter comença a plorar i la dona, confusa, abandona l'habitació. Tanmateix, sa filla Jane es desperta en sentir els plors de Peter, que no triga a ensenyar-li a volar i a convèncer-la perquè l'acompanyi al País dels Somnis. En aquest moment Wendy reapareix i, melancòlica, expressa el desig, que sap impossible d'aconseguir, de tornar amb Peter a l'illa. Però Peter ja no la necessita perquè ha trobat una nova mare. A més, Jane recorda a Wendy, ferint-la, que ella ja no pot volar.

3. CONCLUSIONS

Peter Pan i Wendy, escrit per J. M. Barrie, conté elements que estan directament relacionats amb la vida d'aquest escriptor escocès.

D'entrada, hi ha qui diu que Barrie no volia créixer. Així, Peter Pan s'ha transformat en un mite perquè reflecteix, de manera captivadora, un desig ancestral de l'ànima humana: l'ambició impossible d'aturar el temps. Peter Pan és una personificació de l'anhel de Barrie de recuperar els anys feliços de la seva primera infantesa abans de la mort desgraciada de son germà David. Barrie reverencià amb una obsessió quasi malaltissa el germà mort, fins a l'extrem que aquell nen, que mai va acabar de créixer -morint per tant en una absoluta perfecció- va renàixer posteriorment en la figura de Peter Pan.

D'alguna manera Barrie, com Peter Pan, no va créixer pel seu nanisme psicogènic que li va negar la pubertat i li va impedir de fer-se més gran físicament. Sempre tindria el rostre infantil i una aparent asexualitat.

Cal dir també que Barrie sovint volia evadir-se de la realitat. Els llibres eren el seu paradís quotidià i la seva evasió predilecta. Peter Pan també s'evadeix del món real per viure les seves aventures en un món imaginari on l'oníric es converteix en real. No es pot oblidar, així mateix, que Barrie tenia un gos de raça Terranova anomenat Porthos, el qual va homenatjar creant-li, en aquesta història, un *alter ego* femení representat per Nana, la gossa Terranova dels Darling.

Els primers destinataris del conte de *Peter Pan i Wendy* foren els cinc germans Llewelyn Davies. Les històries de fades i de pirates, amb les quals els va embriuar, acabarien configurant la història d'aquesta obra. La família Llewelyn Davis va ser el model de la família Darling i el petit Michael Llewelyn Davies, la imatge perfecta de Peter Pan.

Aquest conte, en un principi orientat més a un públic infantil, oculta en moltes ocasions més del que mostra. La gelosia, l'enveja, l'ambició i la mort són constantment presents en el relat, no esdevenint així un transmissor de valors per als nens. Cal esmentar que l'obra teatral original anava dirigida als adults. Les escenes mostren les restriccions socials de la realitat domèstica de classe mitjana de finals de l'època victoriana, en contrast amb el País dels Somnis, on la moralitat és ambivalent. Tot i que l'obra de teatre acabà sent destinada a entretenir les vacances dels nens, en realitat és una obra per a persones adultes que suggereix profundes al·legories socials que han derivat en la síndrome de Peter Pan i el complex de Wendy.

La visió dels problemes de les relacions entre el món adult i l'infantil queda reflectida en aquest espai literari en una separació física entre el món de les persones grans (Londres) i el món dels nens (el País dels Somnis). Així, el món infantil és l'espai de la fantasia, de la felicitat i de la innocència. En canvi, el món dels adults és l'espai del treball, de les obligacions i de l'avorriment. Tanmateix, el món adult té quelcom que no té el món dels infants: l'amor. Ambdós mons, en aquest conte, viuen una tragèdia. D'una banda, la infantesa

és tràgica per la manca d'amor (aquí hi hauria una altra referència a la vida de Barrie, que visqué sense amor ja des de la infantesa). D'altra banda, la vida adulta comporta una renúncia a la llibertat i a la felicitat pròpies dels nens. Peter Pan representa, en aquest llibre, el món infantil i Wendy, el món adult; la mare que necessiten tots els personatges humans que apareixen en aquesta aventura. La mare que necessitava Barrie i que no va tenir.

Tot l'univers imaginatiu de J.M. Barrie apareix davant dels ulls emocionats del lector i de la lectora: el País dels Somnis, l'illa on viuen els nens perduts, Campaneta de Llauner, els pells-roges, les fades, les feres, el cocodril, els pirates comandats pel diabòlic capità Ganxo, les extraordinàries aventures que viuen Peter Pan, Wendy, John i Michael... Tot plegat fa que aquesta obra continuï sent allò que sempre ha estat: un conte de fades modern dins del qual Barrie ens ha deixat un personatge, Peter Pan, amb el qual tothom s'ha identificat en més d'una ocasió.

4. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA

4.1. Bibliografia

- ❖ BARRIE, J.M. *Peter Pan i Wendy*. Editorial Barcanova, 1989.
- ❖ BARRIE, J.M. *Peter Pan*. Editorial Vicens Vives, 2011.
- ❖ HERREROS DE TEJADA, Silvia. *Todos crecen menos Peter Pan*. Editorial Lengua de Trapo, 2009.
- ❖ MUÑOZ CORCUERA, Alfonso (2011). “La doble dimensión tràgica de Barrie i Peter Pan”. Universidad Complutense de Madrid.

(Els tres darrers llibres han estat consultats per confeccionar la part del treball de recerca relacionada amb la biografia de J.M. Barrie i la part que treballa l'obra de Peter Pan i Wendy – punt 2 del guió del treball de recerca)

4.2. Webgrafia

4.2.1. Les següents pàgines web han estat consultades per elaborar la part del treball de recerca relacionada amb la vida de J.M. Barrie (punt 2.1. del guió del treball de recerca):

- ❖ *Alohacriticón. Cine, música, literatura...* <<http://alohacriticon.com>> [consulta: 30-07-2014]
- ❖ *Biografías y vida. La Enciclopedia Biográfica en Línea.* <<http://biografiasyvida.com>> [consulta: 30-07-2014]
- ❖ *ABC.* <<http://abc.es>> [consulta: 30-07-2014]
- ❖ *Busca Biografías.* <<http://buscabiografias.com>> [consulta: 30-07-2014]
- ❖ *Homocrónicas. Hombres que amaron a otros Hombres.* <<http://homocronica.blogspot.com.es>> [consulta: 30-07-2014]
- ❖ *El Mundo.* <<http://elmundo.es>> [consulta: 01-08-2014]
- ❖ *La Casa Victoriana.* <<http://lacasavictoriana.wordpress.com>> [consulta: 01-08-2014]
- ❖ *El Arca de Noelio.* <<http://elarcadenoelio.org>> [consulta: 01-08-2014]
- ❖ *Biographie.* <<http://sirjmbbarrie.com>> [consulta: 01-08-2014]

- ❖ *J.M. Barrie.* <<http://www.jmbarrie.co.uk>> [consulta: 01-08-2014]

4.2.2. Les següents pàgines web han estat consultades per elaborar la part del treball de recerca relacionada amb *Peter Pan i Wendy* (del punt 2.2. fins al 2.7. del guió del treball de recerca):

- ❖ *Peter Pan.* <<http://peterpantic.blogspot.com.es/p/curiosidades.html>> [consulta: 01-08-2014]
- ❖ *Notas de cine.* <<http://notasdecine.es>> [consulta: 01-08-2014]
- ❖ *Sobre Leyendas.* <<http://sobreleyendas.com>> [consulta: 02-08-2014]
- ❖ *Ares Cronida. Cuentos, mitos, leyenda, màgia y más.* <<http://arescronida.wordpress.com>> [consulta: 14-12-2014]
- ❖ *EcuRed. Conocimiento con todos y para todos.* <<http://ecured.cu>> [consulta: 02-08-2014]
- ❖ *Filosofía en el cine y en la literatura.* <<http://filosofiaencineyliteratura.blogspot.com.es>> [consulta: 02-08-2014]
- ❖ *Cianuro espumoso.* <<http://cianuroespumoso-alexandra.blogspot.com.es>> [consulta:02-08-2014]
- ❖ *Biblioabrazo.* <<http://biblioabrazowordpress.com>> [consulta:02-08-2014]

4.2.3. Les següents pàgines web han estat consultades per buscar imatges relacionades amb el conte de *Peter Pan i Wendy*:

- ❖ *Kireei. Cosas bellas.* <<http://kireei.com>> [consulta: 14-12-2014]
- ❖ *The Guardian.* <<http://theguardian.com>> [consulta: 14-12-2014]
- ❖ *Animation Resources.* <<http://animationsresources.com>> [consulta:14-12-2014]
- ❖ *Ares Cronida. Cuentos, mitos, leyenda, màgia y más.* <<http://arescronida.wordpress.com>> [consuta: 14-12-2014]
- ❖ *Con los ojos cerrados.* <<http://conlosojoscerrados.blogspot.com.es>> [consuta: 14-12-2014]

- ❖ *Edhasa*. <<http://edhasa.es>> [consulta: 14-12-2014]
- ❖ *Wendy World*. <<http://wendymeyen.com>> [consulta: 14-12-2014]
- ❖ *Tomando el té con Miss Daisy*.
<<http://tomandoelteconmissdaisy.blogspot.com.es>> [consulta: 14-12-2014]
- ❖ *We heart it*. <<http://weheartit.com>> [consulta: 16-12-2014]